

A man with a muscular physique is shown from the waist up, wearing a black leather motorcycle jacket and dark sunglasses. He is shirtless, revealing his abdominal muscles. He is standing in a vast, arid desert canyon with layered rock formations under a clear sky. The text is overlaid on the right side of the image.

**Линда
Хауърд**

**Играта на
Чанс**

ЛИНДА ХАУЪРД ИГРАТА НА ЧАНС

Превод: Fantastique

chitanka.info

Единственият му шанс...

Агентът под прикритие Чанс Макензи знае, че най-добрият начин да открие неуловимият терорист, е като използва дъщеря му за примамка. Невинността на Съни е твърде съмнителна и той ѝ няма никакво доверие. Но въпреки големия си опит, Чанс трудно устоява на красотата ѝ. Скоро обаче разбира, че тя бяга за да спаси живота си и се нуждае от неговата помощ. А да защити Съни, означава да разкрие истината за тайната си мисия и това, което тя е направила със сърцето му.

ПРОЛОГ

Завръщането у дома — в Уайоминг — винаги предизвикваше в Чанс Макензи толкова смесени чувства, че му беше трудно да определи кое от тях бе по-силно — удоволствието или силното безпокойство. Чанс бе саможив по природа, а и възпитанието му бе такава — не, че някой го беше възпитавал през първите четиринадесет години от живота му — че предпочиташе самотата. Когато бе сам, той можеше да работи, без да се притеснява за безопасността на някой друг, като в същото време никой не му досаждаше с грижи за неговото благополучие. И професията, която си беше избрал засилваше тази му склонност, защото работата му под прикритие и антитерористичната дейност, налагаха да бъде едновременно потаен и предпазлив, без да се доверява на някой и без да допуска друг в близост до себе си.

И все пак... Имаше семейство. Постоянно увеличаващо се и шумно, което не му позволяваше да се затвори в себе си, не че той някога си бе мислил да го направи, дори и те да му бяха позволили. Завръщането у дома винаги бе разтърсващо — когато попадеше в любящите им прегръдки или търпеше всеобщите им дразги и въпроси. Всички обичаха да го дразнят — него, от когото се страхуваха най-смъртоносните хора на света. Прегръщаха го и го целуваха, безпокояха се за него и му крещяха... обичаха го, все едно беше като всички останали. Но той знаеше, че не е така. В съзнанието му бе твърдо заседнала мисълта, че не е като тях. Въпреки това се вглеждаше отново и отново в дълбините на душата си и страстно желаше това, от което се плашеше. Любовта беше страшна. Още от ранна възраст беше научил, че може да разчита единствено и само на себе си.

Фактът, че избощо бе оцелял, доказваше неговата издръжливост и интелигентност. Не знаеше нито точната си възраст, нито месторождението си, не му беше известно дори името му и избощо беше ли му дадено такава при раждането — не знаеше нищо. Нямаше запазени спомени за майка, баща или за някой друг, който да се грижи за него. Много хора не помнят своето детство, а Чанс не можеше да се

утеши дори с мисълта, че някога е имало кой да го обича и да се грижи за него. Но помнеше дяволски много други подробности.

Спомняше си как крадеше храна, когато бе още толкова малък, че трябваше да се изправя на пръсти, за да достигне ябълката в кошницата в супермаркета на малко градче. Сега, обкръжен от толкова много деца, сравняваше ръста им със своите спомени и предполагаше, че по това време е бил някъде около три, а може би и дори по-малко.

Спомняше си как в топлото време спеше в канавките, а когато станеше студено или валеше, се криеше в обори, складове, навеси. Помнеше как отмъкваше дрехи, за да има какво да облече. Просто нападаше някое момче, играещо си само в двора, и му взимаше дрехите от гърба. Винаги е бил по-силен физически от връстниците си. За него това бе въпрос на оцеляване. Поради същите тези причини се беше научил добре и да се бие.

Спомни си кучето — черно-бяло на цвят — което веднъж се залепи за него. Цял ден ходи по петите му, а през нощта се сви до него на кълбо. Никога не забрави колко му беше благодарен за топлината. Но помнеше как същото това куче го ухапа и отмъкна храната му, когато му се отдаде случай да намери парче месо в купчина боклук зад ресторанта. И досега имаше два белега на лявата си ръка, оставени от зъбите му. Кучето открадна месото, а той гладува още един ден. Не осъждаше животното, и то искаше да яде, но този ден Чанс избяга от него. Беше му трудно да краде достатъчно храна, за да остане жив, а още по-трудно — да краде и за кучето. От тази случка научи, че когато става дума за оцеляване, всеки действа сам за себе си.

Сигурно е бил петгодишен, когато усвои този важен урок, и го запомни много добре.

Именно придобитите от най-ранно детство умения и навици за оцеляване при всякакви условия в селските и градските райони, му помагаша да бъде най-добър в това, което правеше в момента. Така че, мислеше си той, и от ранните детски години имаше някаква полза, въпреки че на никому не пожелаваше такова детство, дори и на куче, било то и толкова проклето като това, което го ухапа.

Истинският му живот започна в деня, в който Мери Макензи го намери край пътя, смъртно болен от тежка форма на грип, преминала по-късно в пневмония. Не си спомняше много от следващите няколко дни — беше твърде слаб. Осъзнаваше, че се намира в болница и бе

полудял от страх, защото това означаваше, че е попаднал в ръцете на системата и бе станал неин затворник, непълнолетен и без документи. Тези обстоятелства послужиха като основание за уведомяване Службата за закрила на детето — това, от което се стараяше да избяга през целия си живот. Започна да крои планове как да избяга, но мислите му бяха неясни, а тялото прекалено болно и слабо, за да предприеме каквото и да било.

Но въпреки всичко си спомняше как през цялото време го успокояваше един ангел с нежни сиво-сини очи и светли сребристо кестеняви коси, с хладни ръце и копринен глас. Там беше и висок тъмнокос мъж, наполовина индианец, който тихо и уверено прогонваше най-дълбоките му страхове. Няма да им позволим да те вземат — всеки път казваше той, когато Чанс успееше за кратко да излезе от състоянието на безсъзнание, причинено от високата температура.

Не им вярваше и скептично възприемаше думите на високия мелез. Предполагаше, че и в него тече индианска кръв, но, по дяволите, това не означаваше, че може да се довери на тези хора повече, отколкото на неблагодарното крадливо псе. Беше твърде болен и много слаб, за да избяга или да се бори. И докато бе толкова безпомощен, Мери Макензи успя някак си да го обвърже с предаността си и той никога повече не успя да ѝ се измъкне.

Мразеше да го докосват. Ако някой се окажеше достатъчно близо, за да го докосне, то значи можеше и да го нападне. Не му достигаха силите да се пребори с медицинските сестри и лекарите, които го бутаха, мушкаха и преобръщаха, все едно беше парче месо. Търпеше стиснал зъби, като се бореше с паниката и почти непреодолимото си желание да се сбие, защото знаеше, че ако се бори с тях, ще бъде завързан. А той трябваше да бъде свободен, за да може да избяга когато се възстанови дотолкова, че да се придвижва сам.

Но тази жена беше там, покрай него, непрекъснато. Макар че, като разсъждаваше логично, сигурно от време на време, все пак ѝ се бе налагало да напуска болницата. Докато изгаряше от температура, тя обтриваше лицето му с хладна мокра кърпа и му даваше парченца лед. Решеше косата му, галеше челото му, когато толкова силно го болеше главата, все едно щеше да му се пръсне черепа. Сама го къпеше, след като видя тревогата му от това, че го правеха санитарките. Понасяше

нейните докосвания по-добре и се учудваше на собствената си реакция.

Тя постоянно го докосваше, отгатвайки нуждите му. Възглавницата винаги беше оправена, преди да почувства някакво неудобство, отоплението в стаята беше винаги регулирано, когато започнеше да му става много топло или много студено. Когато високата температура предизвикаше болки в цялото му тяло, тя масажираше гърба и краката му. Беше залят от вълната на майчините ѝ грижи, която го обгърна отвсякъде. Това го ужасяваше, но Мери използва безпомощното му състояние и безмилостно го обви с майчина обич, все едно беше решила през тези няколко дни да компенсира целият му пуст предишен живот с грижи и ласки.

Потънал в мъглата на треската, той започна да изпитва удоволствие от усещането на прохладните ѝ ръце върху челото си и от звука на нежния ѝ глас. Дори когато не можеше да повдигне натежалите си от болестта клепачи, звукът на този глас го успокояваше на някакво подсъзнателно примитивно ниво. Веднъж бе сънувал нещо и когато се събуди в паника, се намери в прегръдките ѝ. Главата му лежеше на нежното ѝ рамо, все едно беше бебе, а ръката ѝ галеше косите му. Мери припяваше успокоително и той отново потъна в сън, чувствайки се спокоен и... в безопасност.

Винаги се учудваше, дори и сега, колко бе миниатюрна. Човек с такава безмилостно желязна воля трябваше да бъде два метра висок и да тежи най-малко сто килограма. Това би обяснило как бе успяла да спласи персонала на болницата, в това число и лекарите, за да ѝ позволят да направи това, което бе решила. Според нея, той беше четиринадесетгодишен, но въпреки това се извисяваше много над тази нежна жена, преобърнала напълно живота му. В този случай ръста не играеше роля. Както персонала на болницата, така и той, се оказаха абсолютно безпомощни пред Мери.

По никакъв начин не можеше да се пребори с растящата привързаност към майчината любов на Мери Макензи, въпреки разбирането му за ужасяващата слабост и уязвимост, до които обичта ѝ щеше да го доведе. Никога преди не се бе грижил за някой или нещо, инстинктивно знаейки, че да го правиш, значи да покажеш своите чувства. Но опитът и предпазливостта му не успяха да го защитят. Когато се почувства по-добре и дойде време да избяга от болницата,

вече обичаше тази жена, решила да му стане майка; обичаше я сляпо и безусловно като малко бебе.

Напусна болницата заедно с Мери и високия ѝ мъж — Уолф. Неспособен да понесе раздялата с нея, той се принуди да търпи семейството ѝ. Само за известно време — даде си дума — дотогава, докато се възстанови.

Те го заведоха в планината Макензи, приеха го в дома си, в сърцата си, приласкаха го в обятията си. Тогава, в канавката край пътя, безименното момче умря и на негово място се появи Чанс Макензи. Когато избираше рождения си ден — по настояване на новата си сестра Марис — Чанс избра деня, в който Мери го намери край пътя, а не, както беше по-логично, датата на осиновяването.

Преди нямаше нищо свое, след този ден получи... всичко. Преди беше постоянно гладен, сега можеше да яде по всяко време. Изпитваше нужда и да учи, около него навсякъде имаше книги, защото Мери — учителка до мозъка на костите си — започна да го тъпче със знания толкова бързо, колкото той можеше да поеме. Беше свикнал да спи където и когато може, сега имаше собствена стая, легло и определен режим. В шкафа му висяха нови дрехи, купени специално за него. Никой друг не носеше нещата му, не се налагаше и да ги краде.

Но най-вече, преди винаги бе сам, а сега изведнъж се оказа заобиколен от семейство. Имаше майка, баща, четирима братя, по-малка сестра, снаха, малък племенник и всички те се отнасяха към него, все едно беше роден сред тях. Все още не понасяше да го докосват, но семейство Макензи непрекъснато го правеха помежду си. Мери — мама — често го прегръщаше, рошеше косите му, целуваше го за лека нощ, суетеше се около него. Марис, новата му сестричка, правеше живота му, както и живота на останалите си братя, същински ад, после го прегръщаше със слабите си ръце през кръста, притискаше го силно към себе си и му казваше: Колко се радвам, че си с нас!

Чанс винаги се смущаваше в такива моменти и хвърляше предпазливи погледи към Уолф, големия мъж, който се явяваше глава на семейство Макензи и който му стана баща. Какво си мислеше той, когато виждаше как малката му невинна дъщеричка притиска в обятията си такъв като Чанс? Уолф Макензи изобщо не беше наивен. Дори и да не знаеше точно какъв жизнен опит има, беше напълно наясно с опасните наклонности на полудивото момче. Чанс често се

чудеше, можеха ли тези проницателни очи да видят ясно в него, кръвта по ръцете му, да разкрият спомените му за мъжа, когото уби, когато беше десетгодишен?

Да, високият мелез, много добре познаваше характера на дивите животни, едно от които прие в собственото си семейство и нарече син. Знаеше, и въпреки всичко, както и Мери, го обичаше.

Детството му го бе научило, колко опасен може да бъде живота и че не трябва да се доверява на никого; беше го научило, че любовта прави човека уязвим, а това може да му струва живота. Чанс знаеше всичко това, но не беше в състояние да си попречи да обикне Макензи. И досега не преставаше да го плаши това, че бе станал толкова уязвим и все пак, времето прекарано в кръга на семейството беше единственото, в което се отпускате напълно, и знаеше, че с тях винаги е в безопасност. Сега, когато беше повече от способен да се грижи сам за себе си, не можеше да стои настрана и да се дистанцира от тях, защото взаимната им любов хранеше душата му.

Дори спря да се опитва да ограничи достъпа им до сърцето си; вместо това използва значителните си таланти за да направи животът им възможно по-безопасен. На свой ред, те продължаваха да му усложняват задачата — Макензи непрекъснато го атакуваха с увеличаващия си брой. Братята му се женеха и той трябваше да обича новите си снахи, защото съпрузите им ги обичаха и те ставаха част от семейството. След което идваха децата. Когато за пръв път влезе в семейството завари само Джон — най-големия син на Джо и Каролайн. Но племенниците се раждаха един след друг и някак си Чанс, заедно с всички останали от семейство Макензи, люлееше бебета, сменяше пелени, държеше бутилки и позволяваше на малките пухкави ръчички да се държат за пръстите му при първите им несигурни стъпки. И всяка от тези ръчички докосваше сърцето му. Срещу тях той нямаше никаква защита. Сега имаше дванадесет племенника и една племенница, които го правеха абсолютно безпомощен, за голямо забавление на всички останали.

Прибирането вкъщи винаги го изнервяше, но въпреки това жадуваше за семейството си. Страхуваше се за тях, страхуваше се и за себе си, защото не знаеше дали би могъл да живее без сгряващата го топлина на Макензи. Умът му казваше, че би било по-добре, ако

постепенно скъса всички връзки и се изолира от радостите и възможните болки, но сърцето му отново и отново го връщаше у дома.

ГЛАВА 1

Чанс обичаше моторите. Големият звяр под него мощно ревеше и вибрираше по тесния криволичещ път. Вятърът рошеше косата му, а тялото му, прилегнало върху машината, се сливаше с нея, все едно бяха едно цяло. Никой друг мотор не звучеше така, както „Харли“ — един особен, дълбоко вибриращ звук — от който се разтърсваше цялото му тяло. Карането на неговия любимец винаги му даваше сили. Инстинктивната реакция на организма му от мощността и скоростта на мотора винаги успяваше да го отпусне.

Опасността беше като секса. Всеки войник го знаеше, макар за това да не пишеха в неделните вестници. Брат му Джош спокойно признаваше, че винаги го възбужда кацането на изстребителя върху палубата на самолетоносача. Това почти ме довежда до оргазъм — казваше той. Джо, който можеше да вдигне в небето всеки реактивен самолет, се въздържаше от коментар, но се усмихваше с разбираща усмивка.

От собствен опит, и от опита на Зейн, Чанс знаеше, че след напрегнати ситуации, обикновено свързани с престрелки, на мъжа му трябваше само едно — жена под него. В такива моменти го обхващаше диво желание, тялото му преливаше от адреналин и тестостерон. Чувстваше се жив и отчаяно се нуждаеше от меко женско тяло, в което да се потопи и да освободи обхваналото го напрежение. За съжаление, обикновено трябваше да сдържа сексуалното си желание, докато не се озовеше на сигурно място — най-добре в друга страна. Докато не намереше свободна и достъпна жена и най-вече, докато не се успокоеше достатъчно, за да може да се държи цивилизовано в леглото.

Но сега бяха само той и мотора. Сладкият планински въздух биеше в лицето му, а в него се бореха радост и страх от завръщането у дома. Ако майка му го видеше да кара без каска, щеше жив да го одере. Ето защо, каската беше здраво закрепена на задната седалка. Щеше да я сложи, преди да навлезе в планината, за да се види с тях. Въпреки че

баща му Уолф Макензи трудно можеше да се излъже, Чанс знаеше, че няма да го издаде, защото Уолф разбираше какво значи да летиш високо и свободно.

Чанс премина билото и пред погледа му се разкри къщата на Зейн, а зад нея — широката долина. Домът на брат му беше голям — с пет спални и четири бани — но отвън това не се забелязваше. Зейн инстинктивно построи къщата си така, че да не привлича ненужно внимание. Сградата не изглеждаше толкова голяма, колкото всъщност беше, защото по-голяма част от помещенията се намираха под земята. Бе похарчил цяло състояние да направи жилището си толкова безопасно, колкото изобщо беше възможно. Разположи го така, че да има неограничен изглед към местността във всички посоки, а естествените неравности на терена да затруднят достъпа до него. Вратите бяха стоманени с най-съвременните брави, стъклата на прозорците бяха непробиваеми. Външните стени бяха с броня, в мазето имаше аварийен генератор, а в сутерена допълнителен изход — за всеки случай. Имаше инсталирани датчици за движение и когато насочи мотора по пътя към къщата, Чанс знаеше, че вече бе подаден сигнал за приближаване му.

Зейн не държеше семейството си като в затвор, но мерките за сигурност, където бяха необходими, се съблюдаваха. Предпазливостта бе наложителна, предвид тяхната работа, а Зейн винаги беше подготвен за аварийни ситуации, и задължително разполагаше с резервен план.

Чанс изключи двигателя и за минута остана неподвижен. Докато оправяше разбърканата си от вятъра коса, даде време на сетивата си да се върнат към нормалното им състояние. След това ритна стъпенката, отпусна „Харли“-то на една страна върху нея и скочи от мотора, все едно скачаше от кон. Взе от багажника тънка папка и се качи на широката сенчеста веранда.

Беше топъл летен ден в средата на август и на ясното синьо небе нямаше нито едно облаче. На пасището доволно пасяха коне, а няколко по-любопитни бяха дошли до оградата, за да видят с огромните си влажни очи машината, която беше пристигнала шумно по пътя към къщата. Пчелите бръмчаха около цветята на Бари, а по дърветата непрекъснато пееха птици. Уайоминг. У дома. Недалеч от тук, в планината Макензи, на билото се бе разпростряла къщата, където Чанс

започна своя нов живот... и всичко останало на този свят, което му беше най-скъпо.

— Влизай, вратата е отворена — ниският, спокоен глас на Зейн се разнесе от домофона до вратата. — Аз съм в кабинета.

Чанс отвори вратата, влезе вътре и тръгна по коридора към кабинета на брат си, като стъпваше безшумно. Входната врата с леко изщракване се заключи зад гъба му. В къщата беше тихо, което означаваше, че Бари и децата не бяха у дома. Ако Ник беше някъде наблизо щеше да се втурне, крещейки името му и да се хвърли в ръцете му говорейки, без да спира, на нейния детски език. Щеше да хване лицето му с двете си ръчички, за да не отклонява вниманието си от нея, нито за секунда. Като че ли би посмял да го направи! Ник напомняше на Чанс пакет с нестабилен взрив, който непрекъснато трябваше да се държи под око.

Изненадващо, но вратата на кабинета се оказа затворена. Поколеба се за момент, после я отвори, без да почука.

Зейн седеше зад бюрото пред компютъра. През отворените прозорци влизахе топъл, чист въздух. Усмихна се на брат си с една от редките си топли усмивки.

— Внимавай къде стъпваш! — предупреди го той. — Джуджетата са на пода.

Чанс автоматично погледна надолу, огледа добре, но не видя никъде близнаците.

— Къде са?

Зейн се облегна леко назад в стола и потърси с поглед поколението си. Откри ги и каза:

— Под бюрото. Те чуха, че говоря с теб и се скриха.

Чанс повдигна вежди. Преди десетмесечните близнаци нямаха навика да се крият от никого и от нищо. Погледна по-внимателно и забеляза под бюрото на брат си четири малки пухкави ръчички с трапчинки.

— Не са много добри в това — отбеляза той. — Виждам ръцете им.

— Дай им време, те са нови в тези неща. Започнаха да го правят тази седмица. Момчетата играят на „Атака“.

— „Атака“ ли? — борейки се с желанието си да не се разсмее, Чанс попита: — Какво трябва да направя?

— Стой си на мястото. Те ще изпълзят от укритието си с максимална скорост и ще те хванат за краката.

— Ще хапят ли?

— Все още не.

— Добре. И какво ще правят с мен, след като ме хванат?

— Тази част още не са я разработили. Ще се изправят, ще се опрат на краката ти и ще започнат да се смеят — почеса се по бузата Зейн, като размишляваше. — Може би ще седнат на краката ти и ще те прегърнат, но те предпочитат да стоят, отколкото да седят.

Атаката започна. Дори и след предупреждението, Чанс бе малко изненадан. Бебета бяха удивително тихи. Точността на близнаците го възхити — изпълзяха изпод бюрото с голяма скорост като влачеха малките си, дебели крачета по пода и със съвършено еднакви възторжени викове се прилепиха към коленете на чичо си. Малките ръчички се хванаха за дънките му. Хлапето отляво падна на дупето си, поседя секунда, но промени решението си, обърна се и започна да се изправя на крачета. Детските ръчички прегърнаха краката на Чанс и двамата малки завоеватели захълцаха от възторг, предизвиквайки смях у мъжете.

— Невероятно! — възхити се той. — Страхотни бебета.

Остави папката на бюрото. Наведе се, взе във всяка мускулеста ръка по едно дете и се изправи. Камерън и Зак се усмихнаха широко — на съвършено еднаквите им личица с трапчинки на бузките, блеснаха по шест зъбчета. Те веднага започнаха да опипват чичо си по лицето, да го дърпат за ушите и да проверяват джобовете на ризата му. Това приличаше на нападение на две неуморими, изключително тежки зверчета.

— Мили Боже — изуми се той, — те тежат цял тон.

Не очакваше децата да пораснат толкова много за двата месеца от последната им среща.

— Те почти настигнаха Ник. Засега, тя тежи повече, но ми се струва, че те са по-тежките. Близнаците са силни и здрави малки момчета и приличат на мъжете Макензи, а Ник е нежна, като баба си Мери.

— Къде са Бари и Ник? — попита Чанс, затъжен за снаха си и буйната си, дяволита племенница.

— По-добре не питай. Имаме обувна криза.

— И как стигнахте до нея? — попита, без да може да устои на любопитството си.

Чанс седна в голямото удобно кресло срещу брат си и сложи близнаците на коленете си. Те бяха загубили интерес към дърпането на ушите му, затова оживено задърдориха на бебешки език, като преплитаха ръчички и краченца, търсейки близостта, на която бяха свикнали в майчината утроба. Чанс несъзнателно ги галеше, изпитвайки удоволствие от допира до нежната им кожа и от усещането да държи двете хлапета в ръцете си. Всички бебета Макензи израстваха, свикнали да бъдат постоянно докосвани с любов от цялото семейство.

Зейн сложи ръце зад главата си и отпусна голямото си силно тяло.

— Първо, имаме тригодишно дете, което обича блестящите си черни, лачени обувки. След това правим сериозна тактическа грешка като ѝ позволяваме да гледа по телевизията „Вълшебникът от Оз“ — суровите му устни трепнаха, а светлите му очи блеснаха весело.

Пъргавият ум на Чанс веднага направи връзката, а познаването на поведението на тригодишните го доведе до логичния извод: Ник е решила да има червени обувки.

— И какво използва, за да оцвети обувките си?

Зейн въздъхна.

— Червило, разбира се!

Всеки малък Макензи беше имал инцидент с червило. Това бе станало семейна традиция, която започна с двегодишния Джон. Той беше боядисал лентите на ордените на парадната униформа на Джо с любимото червило на майка си. Каролайн се беше ядосала страшно, тъй като този цвят вече не се произвеждаше и намирането му изискваше повече усилия, отколкото смяната на цветните лентички, които отразяваха заслугите на Джо към Родината, с нови.

— Не можахте ли просто да ги почистите?

Близнаците намериха токата на колана и ципа на дънките му и Чанс трябваше да се отбранява от настоятелните малки ръчички, които пробваха да го съблекат. Мъниците започнаха да се извиват като се опитваха да се плъзнат надолу, затова чичо им ги остави на пода.

— Затвори вратата — инструктира го Зейн, — иначе ще избягат.

Накланяйки се назад, Чанс протегна дългата си ръка и затвори вратата точно навреме. Двете бебета почти я бяха достигнали. Лишени от възможността за свобода, те седнаха на малките си дупета да обмислят положението, след което продължиха патрулирането из периметъра на помещението.

— Бих могъл да ги почистя — продължи Зейн с ироничен тон, — ако знаех за това. За съжаление, Ник решила сама да се справи и ги сложила в съдомиялната машина.

Брат му отметна глава назад и избухна в смях.

— Вчера Бари й купи нови. Но ти знаеш колко категорична е била винаги Ник за това, което иска да носи. Хвърли един поглед на обувките и заяви, че са грозни, макар че са точно като тези, които унищожих. Не пожела дори да ги пробва.

— За да бъдем точни — поправи го Чанс, — тя е казала, че са гложни.

Зейн се съгласи с брат си.

— Тя става все по-добра при изговарянето на р-то. Упорито тренира като произнася наистина важни думи, като например говорейки за себе си, отново и отново да повтаря красива.

— Започна ли да казва Чанс, вместо Данс? — попита той, защото Ник упорито отказваше да произнесе трудното име на чичо си, като се оправдаваше с това, че другите го казват неправилно.

Зейн погледна брат си с напълно невъзмутимо изражение на лицето.

— Нямах шанс.

Чанс простена от играта на думи, като съжали, че бе попитал.

— Значи, изводът е, че Бари е завела моята малка, скъпа красавица в магазина да си избере сама обувки.

— Точно така — Зейн се огледа в търсене на обикалящото си из стаята потомство. А те като че ли очакваха вниманието му, първо Кам, а след него и Зак, седнаха на дупетата си и се разплакаха, гледайки баща си в очакване. — Време е за хранене — каза Зейн, завъртя се на стола и извади от хладилника зад бюрото две бутилки. Подаде едната на Чанс. — Хващай едно от двете.

— Ти си готов както винаги — изкоментира брат му и се наведе към близнаците, за да вземе единия. Погледна намръщеното личице на детето, за да се убеди, че е вдигнал правилното. Добре, това е Зак. Не

можеше да каже, как точно позна кой от близнаците е и как ги различаваха останалите от семейството. Децата бяха дотолкова еднакви, че педиатърът предложи да им се поставят на глезените отличителни лентички. Но всеки от тях имаше определени индивидуалности в проявите си, и никой от семейството не ги бъркаше.

— Трябва да бъда подготвен. Бари ги отби през последния месец, а те не обичат да чакат покорно за храненето си.

Кръглите очички на Зак бяха яростно фокусирани върху бутилката в ръката на чичо му.

— Защо ги е отбила толкова рано? — поинтересува се Чанс, докато седнаше на мястото си и поставяше бебето върху свивката на лявата си ръка. — Тя кърми Ник докато направи една година.

— Ще видиш — сухо отвърна брат му, докато нагласяше Кам в скута си.

След като бутилката се оказа в обсега на дебелиите ръчички на Зак, той я хвана и я дръпна с нетърпение към лакомо отворената си устичка, след което с всичка сила започна да смуче зърното на биберона. Като разреши на чичо си да държи бутилката, бебето предприе някои действия, за да държи ситуацията под контрол — хвана китката на Чанс с две ръчички, а крачетата обви около ръката му. После започна с ръмжене да суче млякото, спирайки само за да преглъща.

Същите звуци се разнесоха и от скута на Зейн. Чанс се обърна и видя, че ръката на брат му беше пленена по същия начин. Явно така двамата малки диваци пазеха храната си.

Около подобната на розова пъпка устица на племенника му потече мляко. Той изненадано премигна, когато видя с какво ожесточение шест малки бели зъбчета гризяха пластмасовото зърно.

— По дяволите, не се учудвам, че ги е отбила.

Зак нито за секунда не спря да гризе, суче и ръмжи, само хвърли на чичо си смешно арогантен поглед, преди да се върне към напълването на малкото си коремче.

Зейн се смееше тихо като повдигна леко Кам, така че да обхване по-добре дебелиите крачета, обвили ръката му. Бебето се намръщи, че са го прекъснали, но после промени решението си и се усмихна на

татко си с изцапана с мляко устичка. В следващата секунда усмивката му изчезна и той отново нападна бутилката.

Косичката на Зак, мека като коприна, докосваше ръката на Чанс. Той си помисли, че да държи бебе в ръцете си е едно безкрайно удоволствие, въпреки че първия път, когато в ръцете му попадна дете, беше на съвсем различно мнение. В случая ставаше въпрос за Джон, който крещеше от болка заради никненето на зъбки.

По това време Чанс живееше у Макензи съвсем отскоро, само от няколко месеца, и все още беше изключително предпазлив към тези хора. Едва успяваше да контролира инстинкта си да се нахвърля на този, който посмееше да го докосне, и все още подскачаше стреснат като диво животно. Джо и Каролайн бяха пристигнали на гости. Когато влязоха в къщи по изражението на лицата им личеше, че пътят е бил много дълъг. Дори Джо, обикновено невъзмутим и спокоен, изглеждаше разочарован от безплодните усилия да успокои сина си, а Каролайн беше изтощена от ситуацията, в която не можеше да се справи с обичайната си безупречна логика. Русата ѝ коса бе разбъркана, а зелените ѝ очи изразяваха невероятна смес от безпокойство и възмущение.

Когато мина покрай Чанс, тя неочаквано се обърна и положи в ръцете му ревящото бебе. Стреснат и разтревожен, той се опита да се дръпне встрани, но преди да успее да го стори, се оказа прегърнал въртящото се и пищящо дете.

— Ето — каза Каролайн с облекчение и неочаквано доверие, — ти можеш да го успокоиш.

Чанс изпадна в паника. Беше истинско чудо, че не изпусна бебето. Дотогава не му се бе налагало да държи толкова малко дете в ръцете си и не знаеше какво да прави. От друга страна беше поразен, че Каролайн бе поверила обожаваното си синче на него, бездомния мелез, който неотдавна Мери бе довела със себе си вкъщи. Защо тези хора не виждаха това, което всъщност представляваше? Защо не можеха да разберат, че му се бе налагало да оцелява в дивия свят по правилото: „Убий или ще бъдеш убит“ и че щяха да бъдат в безопасност, ако се държаха на разстояние от него?

Вместо това, за никой не изглеждаше необичайно или тревожно, че бебето беше у него. От страх, той държеше Джон почти на една ръка разстояние, като го стискаше между младите си, силни ръце.

В къщата се установи благословена тишина. Джон се стресна дотолкова, че замълча и започна заинтересовано да разглежда новото лице като риташе с крачета. Чанс автоматично смени положението му, като го постави в люлката на ръката си така, както правеха останалите. Хлапето се лигавеше. Той използва малкия лигавник завързан около шията му, за да му избърше устата. Джон не пропусна тази възможност — хвана големия пръст на чичо си, напъха го в устата си и го задъвка щастливо. Чанс подскочи от силата, с която малките венчета, с прорязали две зъбчета на тях, стиснаха пръста му. Направи гримаса от болка, но позволи на Джон да го използва като гумена играчка, докато мама не го спаси, донасяйки на бебето студена влажна кърпа, която можеше да дъвче.

Чанс очакваше след това да бъде освободен от гледането на детето, защото Мери обикновено не можеше да дочака момента, в който вземаше внука си на ръце. Но този ден всички забравиха за бебето и го оставиха в ръцете на чичо му. Изглежда и детето се радваше на това. След известно време, Чанс се успокои дотолкова, че започна да се разхожда и да показва на малкия си приятел интересни неща, които той разглеждаше, продължавайки да дъвче мократа кърпа.

Това беше неговото кръщение и от този ден нататък изпълняваше ролята на бавачка за върволицата племенници, които непрекъснато се раждаха на мъжествените му братя и плодовитите му снахи. Естествено, стана още по-лошо, когато се появиха трите деца на Зейн.

— Между другото, Марис е бременна.

Чанс рязко вдигна глава и широка усмивка озари лицето му. Сестра му се бе омъжила преди девет месеца и беше много ядосана, че не забременя веднага.

— Кога ще бъде събитието?

Чанс винаги правеше графика си така, че да си бъде у дома, когато на бял свят идваше нов Макензи. Разбира се, последното бебе щеше да бъде Макнийл, но това не променяше нещата.

— През март. Каза, че дотогава ще полудее, защото Мак не я изпуска от поглед.

Чанс се засмя. Освен баща му и братята му, Мак беше единствения мъж, който не се страхуваше от нея, затова тя го обичаше толкова много. Ако Мак бе решил да наблюдава конете на Марис,

докато е бременна, то тя трябваше да се откаже от надеждата си да се измъкне за някоя дълга езда, която толкова много обичаше.

Зейн кимна към папката на бюрото.

— Ще ми кажеш ли за какво става дума?

Чанс знаеше, че той пита не само за съдържанието на папката. По-скоро търсеше отговор на въпроса, защо брат му не бе изпратил информацията по електронната поща, а я бе донесъл лично. Освен самия Чанс, само Зейн знаеше точно къде се намира той. Например, в момента се предполагаше, че трябва да работи във Франция. Искаше да знае, защо не е бил уведомен за промяната на маршрута му и защо не му бе телефонира да го информира, че ще дойде.

— Не исках да рискувам да изтече дори думичка от тази информация.

Зейн повдигна вежди.

— Да нямаме проблеми със сигурността?

— Нищо, което да не знам — отвърна Чанс, — но нещо ме притеснява. Както казах, никой друг не трябва да знае за тази работа. Това е само между нас.

— Сега събуди любопитството ми — в студените светли очи на Зейн проблесна искра на интерес.

— Криспин Хауер има дъщеря.

Зейн не промени спокойната си поза, но лицето му се вкамени. През последните няколко години, Криспин Хауер беше главната им цел, но терориста се оказа толкова неуловим, колкото и жесток. Те все още търсеха някакъв начин да се доберат по-близо до него, някаква слабост, с която можеха да окажат натиск или да използват като примамка за капан. Съществуваше свидетелство за брак, сключен в Лондон преди тридесет и пет години, но съпругата на Хауер, с моминско име Памела Викери, беше изчезнала и никой не откри никаква следа от нея. Чанс, заедно с хората си решиха, че жената е загинала скоро след сватбата от ръката на Хауер или за това се бяха погрижили неговите врагове.

— Коя е тя? — попита Зейн. — Къде е сега?

— Казва се Съни Милър и е тук, в Америка.

— Името ми е познато — каза Зейн, а погледът му се изостри.

Чанс кимна.

— Работи като куриер и точно тя беше тази, която твърдеше, че е ограбена миналата седмица в Чикаго.

Зейн не пропусна думата твърдеше, той никога нищо не пропускаше.

— Смяташ ли, че е било нагласено?

— Мисля, че това е една доста добра възможност. Намерих връзка с Хауер, когато проучвах миналото ѝ.

— Хауер няма как да не знае, че тя ще бъде сериозно разследвана след загубата на пакета, особено когато това са документи, съдържащи информация за земната атмосфера. Защо да рискува?

— Може би той не смята, че бихме могли да се докопаме до нея. Тя е била осиновена. Като родители са записани Хал и Елинол Милър, а те са чисти като пресен сняг. Нямахме да разбера, че е осиновена, ако не бях проверил свидетелството ѝ за раждане в нашата база данни. Представи си — Хал и Елинол Милър никога не са имали собствени деца, а малката Съни Милър няма свидетелство за раждане. Затова направих някои разследвания и стигнах до осиновяването.

Зейн повдигна вежди. Наличната информация за осиновяванията причини толкова много проблеми, че доведе до сериозна тенденция за затварянето на тези файлове. „Законът за поверителност на електронните данни“ и сериозните мерки за контрол на спазването му, направиха дяволски трудно тяхното намиране, да не говорим за прочитането им.

— Не си оставил следи, нали?

— Нищо, което да доведе до нас. Минах през няколко междинни сайта и влязох в системата на данъчната служба, така получих достъп.

Зейн се усмихна. Дори и някой да забележеше неоторизирания достъп до базата данни, нямахме да го спомене, защото никой не искаше да се забърква с данъчните.

Млякото в бутилката на Зак свърши, свирепата хватка отслабна и той отпусна главичка върху ръката на Чанс, като престана да се бори с налегналия го сън. Той автоматично повдигна бебето на рамото си и започна да го потупва по гръбчето.

— Мис Милър работи като куриер малко повече от пет години. Има апартамент в Чикаго, но съседите ѝ казаха, че много рядко се прибира у дома. Мисля, че това внедряване е с дългосрочна перспектива и тя от самото начало работи с баща си.

Зейн кимна. Бяха длъжни да предположат най-лошото, такава им беше работата и така можеха да се подготвят за всякакво развитие на събитията.

— Имаш ли идеи? — попита, като извади шишето от ръцете на Кам и леко повдигна бебето на рамото си.

— Да се промъкна по-близо до нея и да я накарам да ми се довери.

— Тя едва ли е от хората, които се доверяват лесно.

— Имам план — призна Чанс и се усмихна, защото така обикновено говореше Зейн.

Той отвърна на усмивката му, след това замълча. От пулта за сигурност на стената се чу тих предупредителен сигнал. Зейн погледна в монитора и каза:

— Пригответи се. Бари и Ник се върнаха.

Няколко секунди по-късно входната врата се отвори и къщата се изпълни с викове:

— Чичо Данс! Чичо Данс, чичо Данс, чичо Данс!

Припяването беше съпроводено от топуркане на малки крачета, бягащи по коридора и подскачащи от радост, че е дошъл любимият ѝ чичо. Чанс стана от креслото и отвори вратата на кабинета, секунда преди в нея да се блъсне Ник. Малкото ѝ телце се тресеше от възторг и вълнение.

Тя се хвърли към него и той успя да я хване със свободната си ръка, като я сложи да седне в скута си. Ник подари голяма сестринска целувка на Зак и го погали по главичката, макар че бебето беше голямо, почти колкото нея, после се обърна и насочи цялото си внимание към чичо си.

— Колко дълго ще останеш? — настоятелно попита и вдигна лицето си за целувка.

Чанс потърка носа си по меката бузка и вратлето, предизвиквайки весел кикот и вдъхна сладкия детски аромат.

— Само за няколко дни — отговори, с което разстрои племенницата си. Беше достатъчно пораснала, за да забележи дългите му и чести отсъствия и всеки път като го видеше започваше да го убеждава да остане.

Момиченцето се намръщи, но после, с присъщата за всяко дете непостоянност, реши да премине към по-важни въпроси. Лицето ѝ

засия.

— Ще ми лазлещиш ли да се повозя на твоя мотол?

Чанс тревожно се намръщи.

— Не — твърдо отговори той, — не ти е позволено да се катериш по него, да сядаш върху него, да го навеждаш и да слагаш играчки без мен.

С Ник беше най-добре да се предвидят всички възможности. Много рядко не изпълняваше преките нареждания, но гениално умееше да намери обиколни начини. Хрумна му и друга възможност:

— Също така, не може да слагаш отгоре Камерън или Зак.

Чанс се съмняваше, че тя може да вдигне някой от тях, но бе по-добре да не поема рискове.

— Благодаря ти — каза сухо Бари, която влезе в кабинета, когато той изричаше последното предупреждение. Тя се наведе надолу и го целуна по бузата като в същото време взе Зак от ръцете му, за да има възможност да се защитава от Ник. Все пак, слабините на всички мъже Макензи, рано или късно ставаха жертва на малките ѝ крачета.

— Мисията изпълнена ли е? — поинтересува се Зейн, като се облегна на стола и се усмихна на жена си с безкрайно мързеливо изражение в светлите си очи, което казваше, че харесва това, което вижда.

— Не мина без драматични сцени и убеждение, но да, мисията е изпълнена.

Бари отстрани от очите си падналия кичур червена коса. Както винаги, изглеждаше стилно, въпреки че бе облечена в обикновени бежови панталони и бяла блузка без ръкави, откриваща красиви, леко загорели ръце. Можеш да отдалечиш момичето от училището по добри обноски, но не можеш да заличиш добрите обноски от момичето, помисли Чанс с възхищение, а Бари беше завършила най-престижните училища.

Вниманието на Ник остана приковано в преговорите за карането на мотора. Тя хвана лицето на чичо си с две ръчички и се наведе към него, като носовете им почти се докоснаха — така си осигуряваше пълното му внимание. Той едва сдържа смеха си, когато видя сериозното изражение на малкото ѝ лице.

— Аз ще ти лазлеша да калаш моя велосипед с тли колела — предложи тя, решила да замени молбата с предложение.

— Как ми липсваше това — иронично промърмори Зейн, а Бари се засмя тихо.

— Ти ми предлагаш да карам твоето колело, но аз съм прекалено голям за него, а ти пък си много малка, за да караш моя мотор — уточни Чанс.

— А кога може? — Ник отвори широко сините си очи и погледна кокетно чичо си.

— Когато получиш шофьорска книжка.

Това я притисна в ъгъла. Тя нямаше представа какво е това шофьорска книжка и как може да я получи. Сложи пръстче в уста, за да обмисли възникналата ситуация и Чанс побърза да ѝ отвлече вниманието.

— Хей! Не са ли нови тези обувки?

Като докоснато от вълшебна пръчица, лицето ѝ грейна отново. Завъртя се така, че да може да приближи единия си крак по близо до лицето му и едва не го ритна по носа.

— Класиви са нали? — изтананика от възхищение.

Той улови малкото краче с ръка, като се възхищаваше на лъскавата черна кожа.

— Уау! Те са толкова лъскави, че мога да се огледам в тях — престори се, че си разглежда зъбите, което доведе до кикот племенницата му.

Зейн се изправи на крака.

— Докато се занимаваш с нея, ние ще отидем да сложим момчетата да спят.

Да занимаваш Ник не беше проблем, тя никога не се чудеше какво да каже и какво да направи. Чанс навиваше на пръста си кичур от черната ѝ коса, докато тя разказваше за новите си обувки, за новите коне на дядо си, за тази дума, която казал татко ѝ, когато си ударил пръста с чука. Тя весело изричаше точно това, което баща ѝ бе казал, и Чанс едва сдържаше смеха си.

— Но аз не тлябва да я повталям — призна момиченцето, като тържествено гледаше чичо си. — Това е много, ама много лоша дума!

— Да — съгласи се той с обтегнат глас, — много е лоша.

— А още не тлябва да казвам, по дяволите, и задник, и...

— Тогава не ги повтаряй.

Чанс с усилие запази сериозен тон, едва сдържайки смеха си.

Тя изглеждаше объркана.

— Как можеш да познаеш кои думи са лоши?

— Татко ти знае ли кои думи не трябва да казва?

Ник решително кимна с малката си главица.

— Тате знае всички лоши думи.

— Тогава ще го помоля да ми ги каже и така ще знам кои думи не трябва да казвам.

— Добле — въздъхна тежко малката, — само не удляй тате много силно.

— Да го удрям ли?

— Тате казва лошата дума, само когато си удали плъста с чука. Така каза той.

Чанс съумя да прикрие смеха с кашлица. Зейн беше бивш морски тюлен и езикът му бе толкова солен, колкото морето, в което се чувстваше като у дома си. Той бе чувал тази дума и много по-лоши, много пъти от брат си. Майка им винаги настояваше да спазват определени правила на приличие, затова мъжете стриктно внимаваха за приказките си в присъствието на жените и децата. По-скоро Зейн не бе предполагал, че Ник се намира наблизко, когато се е ударил, иначе никаква болка не можеше да го накара да ругае в присъствието на дъщеря си. Чанс се надяваше, че докато дойдеше време малката да тръгне на детска градина, щеше да забрави.

— Леля Малис сколо ще си има бебе — продължи Ник, изправи се и стъпи с крачета върху бедрата на чичо си. Той я обгърна с двете си ръце, за по-сигурно, въпреки че помощта му беше излишна. Ник пазеше равновесие като акробат.

— Знам. Татко ти ми каза.

Момиченцето леко се намръщи, защото не беше съобщило първо новината.

— Тя ще се ожлепчи наглолет.

Този път той не можа да сдържи смеха си. Прегърна малката си любимка, стана и я завъртя около себе си като я накара да се кикоти и да го държи за врата. И продължи да се смее, докато не му потекоха сълзи. Господи, как обичаше това дете. За трите кратки години на своя живот, малката бе научила всички непрекъснато да са под напрежение, защото никой не можеше да предположи какво ще каже или направи в

следващата секунда. Цялото семейство Макензи не я изпускаше от очи.

Изведнъж тя въздъхна дълбоко.

— Кога ще дойде плолетта? Много, много дълго ли ще чакаме?

— Много дълго — сериозно отговори Чанс.

За тригодишното дете седем месеца бяха цяла вечност.

— Аз ще бъда ли стала?

Поставяйки на лицето си гримаса на съчувствие, той кимна.

— Ще бъдеш на четири.

Тя изглеждаше изплашена и покорна.

— Четили — каза тъжно. — О, Боже мой!

Когато най-после успя да спре смеха си, Чанс изтри насълзените си очи и попита:

— Кой те научи да казваш О, Боже мой?

— Джон — каза тя бързо.

— Нещо друго да те е научил?

Ник кимна.

— Какво именно, можеш ли да си спомниш?

Момиченцето отново кимна.

— Ще ми кажеш ли какво?

Тя погледна нагоре, един момент изучава тавана, след това с притворени очи погледна чичо си.

— А ти ще ми разлещиш ли да покалам мотола?

По дяволите, дори прави уговорки! Чанс потрепери от страх като си помисли каква щеше да стане на шестнадесет.

— Не! — отговори строго. — Ако паднеш и се удариш, ще плачат мама, татко, баба и дядо, ще плача и аз, леля Марис и чичо Мак, чичо Майк и...

Тя изглеждаше впечатлена от това изброяване на страдащите и плачещите, и прекъсна чичо си, преди да изброи имената на цялото семейство.

— Аз мога да яздя кон, чичо Данс. Значи ще мога да калам и мотол.

Боже, тя е безмилостна. По дяволите къде се дянаха Зейн и Бари? Те имаха предостатъчно време да сложат близнаците да спят. Ако правилно разбираше, брат му се бе възползвал от случая, че Ник

имаше бавачка, за да прави любов с жена си. Зейн умееше винаги да използва ситуацията в свой интерес.

Минаха още десетина минути преди Зейн да се върне в кабинета, с леко притворени очи и напълно спокойно изражение на лицето. През това време Чанс използва случая да разбере какво още я бе научил Джон, но момиченцето не отстъпи и на крачка в преговорите.

— Беше време — изръмжа Чанс.

— Хей! Аз и така бързах — протестира брат му.

— Да, точно така.

— Колкото е възможно — добави, усмихвайки се Зейн и приглади с голямата си ръка черните блестящи косички на дъщеря си. — Успя ли да забавляваш чичо Чанс?

Тя кимна.

— Лазказах му за много, много лоша дума. Ти я каза, когато се удали с чука по плъста.

Зейн погледна измъчено, а след това строго.

— Защо му каза, след като се договорихме, че никога няма да я повториш?

Момиченцето сложи пръст в устата и се зае отново с изучаване на тавана.

— Ник — Зейн взе дъщеря си от ръцете на Чанс, — каза ли тази дума?

Долната ѝ устничка затрепери, но кимна с глава признавайки нарушението.

— Тогава, тази вечер няма да има приказка за лека нощ. Ти обеща да не я повтаряш.

— Повече няма — каза тя, като го прегърна през врата и положи главичка на широкото му рамо.

Зейн нежно я погали по гръбчето.

— Вярвам ти, скъпа, но трябва да спазваш обещанията си — постави я на крачета. — Бягай да потърсиш мама.

Когато малката избяга, Чанс попита, обзет от любопитство:

— Защо не ѝ забрани да гледа телевизор, вместо да я лишаваш от приказката за лека нощ?

— Не искаме да привличаме излишно вниманието на децата към телевизора като го използваме в качеството на награда или наказание.

Защо питаш? Водиш си бележки, за да си подготвен като станеш родител ли?

— Не и в този живот — ужасен отвърна Чанс.

— Така ли? Съдбата често скача и хапе по задника, когато най-малко очакваш.

— Е, досега, задникът ми е без следи от ухапвания и възнамерявам да го запазя такъв — Чанс кимна към папката на бюрото. — Време е, да се заемем с разработването на операцията.

ГЛАВА 2

И ако цялата тази командировка не е живо доказателство за закона на Мърфи — помисли си с отвращение Съни Милър, докато чакаше на летището в Солт Лейк Сити обявяването на нейния полет. Ако изобщо го обявяха — нещо, в което тя вече се съмняваше. За днешния ден, това бе петото летище, а тя се намираше на почти хиляда километра от целта си — Сиатъл. Предполагаше се, че полетът ще бъде директен — Атланта-Сиатъл, но поради някакви технически причини го отмениха, а пътниците бяха насочени към други полети, от които никой не беше директен.

От Атланта летя до Синсинати, от Синсинати — до Чикаго, от Чикаго — до Денвър, а от Денвър — до Солт Лейк Сити. Поне все още се придвижваше на запад, не се връщаше назад, а полетът от Солт Лейк Сити, при условие, че все пак се състоеше, трябваше накрая да завърши с приземяване в Сиатъл.

По начина, по който протичаше този ден, скоро можеше да се очаква катастрофа.

Беше уморена. Не бе яла нищо, освен фъстъци, а се страхуваше да потърси нещо за хапване, да не би в нейно отсъствие да обявят полета. Тогава качването щеше да стане за рекордно кратко време и тя можеше да го изпусне. Когато действаше закона на Мърфи, всичко бе възможно. Направи си мислено бележка — да намери този Мърфи и да го удари по носа.

При тази мисъл настроението ѝ се подобри. Отново седна на пластмасовия стол и извади книгата с меки корици, която четеше през целия ден. Бе уморена и гладна, но нямаше да се подаде на отчаянието. Ако имаше нещо, в което беше добра, то това бе да извлича най-доброто от всяка ситуация. Някои от пътуванията ѝ бяха гладки като коприна, други като трън в задника. Докато съществуваше равновесие между доброто и лошото, тя можеше да се справи.

С изграден вече навик, праметна дръжката на меката кожена чанта през рамо, за да не ѝ я изтръгнат от ръцете. Някои куриери

закопчаваха чантата или куфарчето за себе си с белезници, но в нейната компания съществуваше убеждението, че белезниците привличат излишно внимание. Бе по-добре да се слее с тълпата от бизнес класата, отколкото да се отличава. Белезниците на практика крещяха: Важен товар!

След случката в Чикаго преди месец, Съни стана двойно по-предпазлива и сега едната ѝ ръка беше постоянно върху чантата. Нямаше представа какво има в нея, но това беше без значение. Работата ѝ се състоеше в доставяне на съдържанието ѝ от точка А до точка Б. Когато миналия месец в Чикаго някакъв зеленокос пънкар дръпна чантата от рамото ѝ, тя изпита едновременно унижение и ярост. Винаги бе бдителна, но очевидно този път недостатъчно. Сега имаше голямо петно върху репутацията си. Бе разтревожена най-вече, че са я хванали неподготвена. От люлката я бяха научили да бъде предпазлива и да внимава за това, което се случва около нея. Щом този пънкар я бе изненадал, значи не беше толкова наблюдателна, както предполагаше. Ако един пропуск можеше да означава разликата между живота и смъртта, то тя нямаше право на грешки.

Споменът за инцидента я разтревожи. Прибра книгата обратно в чантата си и съсредоточи вниманието си върху хората наоколо.

Стомахът ѝ изкъркори. Имаше храна в ръчната чанта, но тя бе само за екстрени ситуации — сегашната не беше такава.

Наблюдаваше гишето за регистрации, където двама представители на авиокомпанията внимателно отговаряха на въпросите на нетърпеливите пътници. От недоволното изражение по лицата на хората, които се връщаха и сядяха на местата си, разбра, че новините не бяха добри, следователно имаше достатъчно време да намери нещо за ядене.

Погледна часовника си — един и четиридесет и пет следобед, местно време. Трябваше да достави съдържанието на чантата в Сиатъл в девет часа вечерта, Тихоокеанско време. Това бе изключително лесно, но събитията се развиваха така, че започна да губи вяра във възможността, поръчката да бъде изпълнена навреме. Мразеше идеята да телефонира в офиса и докладва за още един провал, дори да нямаше вина за това. Ако авиокомпанията в скоро време не се раздвижеше, щеше да се наложи да предприеме нещо. Клиентът трябваше да бъде информиран, ако пакета не може да пристигне по график.

Когато се върнеше от обяд, ако все още нямаше новини за полета, щеше да се наложи да търси друга авиокомпания, макар че бе разгледала вероятните маршрути и нито един от вариантите не бе подходящ. Оказа се в истински ад от провалени полети. Ако не измислеше нещо, бе длъжна да телефонира.

Като държеше здраво чантата в едната си ръка, а собствения багаж — в другата, Съни тръгна из залата да търси храна, която да не е от автомат. Поток от пристигащи пътници се изсипа през вратата вляво от нея и тя мина вдясно, за да избегне сблъсъка. Предприетата маневра не проработи — някой блъсна Съни в рамото и тя инстинктивно се огледа.

Там нямаше никой. Мигновената реакция, придобита през годините, за поглеждане назад през рамо я спаси. Автоматично стисна по-силно чантата и в същата секунда почувства срязването на каишката. Кожената дръжка меко падна от рамото ѝ.

По дяволите, не отново!

Съни бързо се наведе и се завъртя като замахна с тежката ръчна чанта към нападателя. Зърна жестоки тъмни очи и неприятно брадясало лице, след това вниманието ѝ се прикова в ръцете му. Едната ръка на нападателя държеше ножа, с който бе срязал кожената дръжка, а другата стискаше чантата, като се опитваше да я изтръгне от ръцете ѝ. Ръчната ѝ чанта удари мъжа по рамото, това го изненада, но не охлаби хватката му.

Съни дори не си помисли да крещи или да изпада в паника. Беше твърде ядосана, за да реагира. А и така щеше да отклони вниманието си. Вместо това се приготви да удари още веднъж, като сега се целеше в ръката, която стискаше ножа.

Около нея се чуваха напрегнати гласове, пълни с объркване и тревога. Хората се опитваха да се отдръпнат по-надалеч. В опита си да избягат, се блъскаха в другите пътници, които минаваха оттам. Малко бяха тези, ако изобщо имаше някой от обкръжаващите я, които разбраха какво стана. Всичко се случваше твърде бързо. Не можеше да разчита на помощ, затова игнорира шума и съсредоточи вниманието си върху кретена, чиято мръсна ръка дърпаше чантата ѝ. Шляп! Удари го отново, но той не изпусна ножа.

— Кучка! — изръмжа той и замахна към нея.

Тя отскочи назад и пръстите ѝ отпуснаха чантата. Тържествуващ, нападателят изтръгна плячката си от ръцете ѝ. Съни хвана висящата каишка, но бързо като сребърна светкавица ножът преряза дръжката. Внезапно лишена от опора, тя се олюля назад.

Крадецът се завъртя и побягна. Като се опита да запази равновесие, Съни извика:

— Спрете го! — и хукна да го гони.

От лявата страна на дългата ѝ пола имаше цепка, която позволяваше да се движи с широки крачки, но идиота имаше предимство, заради дългите си крака. Беше ѝ трудно да тича, тъй като ръчната чанта я удряше по бедрата, но нямаше намерение да я оставя. Упорито продължи да го гони, въпреки че беше безполезно. Отчаянието стегна в здрав възел стомаха ѝ. Молеше се някой от тълпата да се направи на герой и да спре нападателя.

Молитвата ѝ бе чута.

Един висок мъж, който стоеше отпред, с гръб към залата, се обърна и погледна почти небрежно в посока на врявата. В момента кретенът се намираще почти наравно с него. Съни пое по-дълбоко въздух, за да може да извика още един път: „Спрете го!“ — макар да знаеше, че крадецът щеше да мине покрай него, без мъжът да има време да реагира. Така и не извика.

Високият мъж хвърли един поглед на ставащото и с движение, толкова плавно и красиво като балетен пирует, се измести, завъртя се и нанесе удар с крак. Ударът попадна точно в дясното коляно на нападателя и той загуби равновесие. Претърколи се един път и се приземи по гръб с проснати над главата ръце. Чантата прелетя през залата, удари се в стената и падна в потока от пътници. Един мъж я настъпи, а другите се опитаха да я заобиколят.

Съни веднага тръгна натам, преди някой друг ловък крадец да се опита да открадне чантата, но с периферното си зрение продължаваше да следи ставащото.

С друго, също толкова бързо и красиво движение, високият мъж се наведе и преобърна кретената по корем, като натисна с голямата си длан двете му ръце на гърба.

— Оооо! — изкрещя нападателя. — Копеле, ще ми счупиш ръцете!

В отговор, ръцете му бяха извити още по-силно. Той изкрещя отново, но този път без да каже дума.

— Дръж си езика зад зъбите — предупреди го мъжът.

Съни спря до спасителя си.

— Внимавайте! — каза задъхано. — Той има нож.

— Видях. Изпусна го, когато падна.

Без да поглежда, мъжът посочи с брадичката си наляво. Докато говореше, той издърпа колана от панталона на крадеца и направи от него проста, но ефикасна примка около китките му.

— Вземете ножа, преди някой друг да го грабне и да изчезне. Направете го само с два пръста и го дръжте за острието.

Изглежда непознатия знаеше какво прави, затова Съни го послуша, без да задава въпроси. Извади от джоба на полата си, книжна носна кърпичка и предпазливо вдигна ножа, така както ѝ бе казал, като се постара да не изтрие отпечатъците върху него.

— Какво да правя с ножа?

— Дръжте го, докато дойде Службата за сигурност.

Той наклони тъмнокосата си глава към един служител на авиокомпанията — вероятно носач, който пристъпваше нервно, като че ли не знаеше какво да предприеме.

— Службата за сигурност уведомена ли е?

— Да, сър, — отговори носачът, с разширени от вълнение очи.

Съни приклепна до своя спасител.

— Благодаря ви — каза тя и посочи чантата с висящата на две дръжка. — Той преряза каишката и ми взе чантата.

— Моля, на вашите услуги — отговори мъжът и с усмивка се обърна към нея, като за първи път ѝ даде възможност да го разгледа добре.

Първият поглед на Съни към непознатия едва не стана последен. Стомахът ѝ се сви. Сърцето ѝ подскочи. В дробовете ѝ не остана въздух. Уау! — помисли си и се опита незабележимо да си поеме дълбоко дъх.

Той беше най-добре изглеждащия мъж, когото някога бе виждала. Не би казала, че е привлекателен. Зашеметяващо красив. Точно тази фраза ѝ дойде наум.

Леко замаяна, Съни отбеляза малко дългата му и леко рошава черна коса, която падаше върху яката на кафявото му кожено яке,

гладката загоряла кожа с цвят на мед, обградените с гъсти черни мигли очи, толкова ясно светлокафяви, че изглеждаха златни. И тъй като това не бе достатъчно, беше благословен с фин прав нос, високи скули и с такива плътно очертани красиви устни, че тя изпита див порив да се протегне напред и да го целуне.

Вече знаеше, че спасителят ѝ бе висок, сега имаше време да обърне внимание на широките му гърди, плоския корем и стегнатите бедра. Майката Природа наистина е била в добро настроение, когато го бе създала. Беше прекалено съвършен и прекрасен, за да бъде реален. Чисто мъжката твърдост в изражението на лицето му и тънкия белег във формата на полумесец на лявата му скула само добавяха нови щрихи към общото впечатление. Когато погледна надолу, видя още един белег, който пресичаше задната част на дясната му ръка — вертикална линия, която изглеждаше бяла на фона на загорялата кожа.

Белезите по никакъв начин не намаляваха неговата привлекателност, напротив, доказателствата за суров живот, само я подчертаваха и недвусмислено заявяваха, че това бе истински мъж.

Бе толкова вгълбена, че ѝ трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че и той я разглежда с учудване и интерес. Почувства бузите си пламнали от срам, когато непознатият срещна беглият ѝ оценяващ поглед. Е, добре де дългият ѝ оценяващ поглед.

Но за съжаление нямаше излишно време да се захласва, затова Съни се насили да се концентрира върху належащите проблеми. Кретенът мърмореше и сумтеше, и демонстрираше нечовешки мъки. Тя се съмняваше, че изпитва толкова силни болки, въпреки че ръцете му бяха вързани и коляното на нейния герой го притискаше в кръста. Получи си чантата, но не беше сигурна какво трябва да прави с нападателя си. От една страна, бе неин граждански дълг да остане и да повдигне обвинение срещу него, но от друга — ако скоро обявяха полет ѝ, можеше да не успее да го хване и после трябваше да отговаря на въпроси и да попълва формуляри.

— Идиот — измърмори тя. — Ако си изпусна самолета...

— Кога е той? — попита нейният герой.

— Не знам. Полетът има закъснение, но може всеки момент да повикат пътниците да се качват на борда. Ще отида да проверя на гишето за регистрации и ще се върна.

Непознатият кимна с одобрение.

— Аз ще пазя нашият приятел и ще поговоря със Службата по сигурността до вашето завръщане.

— Само за минутка — увери го Съни и бързо тръгна към гишето.

То беше окупирано от ядосани и разстроени пътници, които изглеждаха много по-развълнувани, отколкото преди малко. Бързо погледна към таблото и видя, че вместо ЗАКЪСНЕНИЕ, се беше появил надпис ОТМЕНЕН.

— По дяволите — изруга под носа си, — по дяволите, по дяволите, по дяволите!

Пропадна и последната ѝ надежда да се добере навреме до Сиатъл и да изпълни поръчката. Освен ако не се случеше още едно чудо. Да поиска две чудеса за един ден беше може би твърде много, все пак.

Време е да позвъня — уморено помисли младата жена, — но трябва най-напред да привърша с този кретен и Службата за сигурност на летището. Върна се обратно и установи, че в малката ѝ драма беше настъпило изменение. Двама полицаи водеха крадеца от общата зала към служебните помещения на летището, далеч от любопитните погледи на останалите пътници.

Нейният герой чакаше. Когато я забеляза, каза нещо на служителите по сигурността и се запъти към нея.

Сърцето ѝ подскочи от чисто женска реакция на удоволствие. Боже, колко беше приятно да го гледа. В облеклото на непознатия нямаше нищо особено: черна тениска под старо кожено яке, избелели дънки и очукани ботуши. Той носеше дрехите си с увереност и изящество, които говореха, че му е много удобно в тях. Съни си позволи за момент да съжали, че повече няма да го види, след като този инцидент приключеше, но почти веднага отхвърли това чувство. Нямаше право да се надява на някакво развитие в отношенията им, ако изобщо съществуваше такава възможност, нито с този мъж, нито с който и да е друг. Тя винаги пресичаше още в зародиш възможността за създаване на близки връзки, защото щеше да бъде нечестно по отношение на мъжа, а и на нея не ѝ трябваша емоционални притеснения. Може би, някога щеше да бъде в състояние да се установи на едно място, да започне да ходи на срещи, да се влюби и да се омъжи, да има деца, но не сега. Това, все още, беше твърде опасно.

Когато спря до нея, мъжът със старомодна учтивост взе ръката ѝ.

— Всичко наред ли е с полета ви?

— В известен смисъл. Отмениха го — отвърна унило Съни. — Трябваше да бъда в Сиатъл тази вечер, но мисля, че няма да се получи. Всеки полет, който имах днес, или беше със закъснение или пренасочван, а сега няма нито един, който мога да хвана, за да пристигна там навреме.

— Поръчайте си чартърен полет — предложи мъжът, докато вървяха към служебните помещения, където бяха отвели нападателя.

Съни тихичко се засмя.

— Не съм сигурна, че моят шеф ще бъде очарован да заплати такива разходи, но това е идея. Така или иначе, трябва да позвъня, когато приключим тук.

— Ако това ще ви помогне, сега не съм зает. Очаквах клиент с последния полет от Далас, но той не беше в самолета, а и не ми се обади, затова съм свободен.

— Вие пилот на чартърен самолет ли сте?

Не можеше да повярва. Това... той... беше прекалено хубаво, за да е истина. Може би бе заслужила две чудеса за един ден.

Той погледна към нея и се усмихна, а на страните му се появиха малки трапчинки. О, Боже! Има и трапчинки! Това е вече прекалено!

Мъжът протегна ръка.

— Чанс Маккол — пилот, заплаха за крадците, всестранно развит — на вашите услуги, мадам.

Тя се разсмя, разтърси ръката му и забеляза, че той се постара да не стиска твърде здраво пръстите ѝ. Като се има предвид силата, която почувства в твърдата му длан, беше благодарна за неговата сдържаност. Малко мъже постъпваха така внимателно.

— Съни Милър — закъсняващ куриер и мишена за крадците. Приятно ми е да се запознаем, мистър Маккол.

— Чанс — поправи я той. — Хайде да приключим с този дребен проблем, след това ще можете да позвъните на шефа си и ще разберем мисли ли той, че чартърния полет е това, което е предписал доктора.

Чанс отвори вратата на офис без табела. Пристъпвайки вътре, Съни видя двама офицери от Службата за сигурност, жена, облечена в строг сив костюм и нападателя, закопчан с белезници за стола. Той ѝ отправи свиреп поглед, все едно, тя беше виновна за всичко, което се бе случило.

— Ти, лъжлива кучка... — започна кретена.

Чанс Маккол го хвана за рамото.

— Може би, нещо не си разбрал — каза той, а в гласа му се чувстваха метални нотки, въпреки мекия тон. — Затвори си мръсната уста.

Това не беше заплаха, а преди всичко заповед и хватката, с която бе стиснал рамото на нападателя, не изглеждаше никак слаба.

Крадецът трепна и хвърли на мъжа тревожен поглед, може би си спомни как го беше повалил без усилие. След това погледна към офицерите от Службата за сигурност, като че ли очакваше тяхната намеса. Но двамата мъже скръстиха ръце на гърдите и се усмигнаха. Лишен от съюзници, той предпочете да си замълчи.

Жената в сивия костюм изглеждаше така, като че ли искаше да протестира срещу грубото отношение към задържания, но после реши да премине направо към работа.

— Аз съм Маргарет Файн, началник на Службата за сигурност на летището. Предполагам ще повдигнете обвинение?

— Да — потвърди Съни.

— Добре — каза мис Файн. — Трябват ми показанията и на двамата.

— Колко време ще отнеме това? — попита Чанс. — Ние с мис Милър почти не разполагаме с такова.

— Ще се опитаме да свършим всичко възможно най-бързо — увери го жената.

Дали мис Файн беше истинска професионалистка или се случи още едно малко чудо, но приключиха с документацията, както отчете Съни, за рекордно кратко време. Не мина и половин час, когато нападателят беше отведен с белезници, документите подготвени и подписани, а Съни и Чанс, изпълнили гражданския си дълг, бяха свободни.

Той изчака до нея, докато тя се обаждаше в офиса и обясняваше ситуацията. Шефът ѝ, Уейн Бишъм, не се зарадва, но прие горчивите факти.

— Повтори още веднъж, как се казва този пилот?

— Чанс Маккол.

— Не затваряй, нека да го проверя.

Съни зачака. Компютрите им съдържаха обширна база данни с информация за търговските авиолинии и за частните чартъри. В чартърния бизнес имаше някои неприятни личности, които се занимаваха повечето с превоз на наркотици, отколкото на пътници, а куриерската компания не можеше да си позволи да прояви небрежност.

— Къде се намира основната му база?

Тя повтори въпроса на Чанс.

— Във Финикс — отговори той и Съни предаде получената информация.

— Добре, наеми го. Изглежда сериозен. Колко му е таксата?

Съни го попита.

Мистър Бишъм изсумтя, когато чу отговора.

— Това е доста скъпо.

— Той е тук, и е готов за полет.

— Що за самолет е това? Не искам да платя подобна цена, за някоя разбита щайга, която няма да може да те закара навреме.

Съни въздъхна.

— Защо просто не му дам слушалката? Това ще ни спести много време.

Тя подаде слушалката на Чанс.

— Шефът иска да узнае подробности за самолета ти.

Чанс взе слушалката.

— Маккол — слуша минута. — Това е „Чесна Скайлайн“. Дължина на полета осемстотин мили, при седемдесет и пет процента натоварване, летателно време — шест часа. Ще ми се наложи да презаредя. Най-добре това да стане някъде по средата на пътя, да кажем, Робъртс Филд в Редмънд, щата Орегон. Мога да ги предупредя по радиото по-отрано да приготвят всичко, за да не губим много време на земята — погледна ръчния си часовник. — С единия час, който ще спечелим, когато пресечем Тихоокеанския часови пояс вероятно ще успеем да пристигне на време.

Той слуша още една минута, след това подаде слушалката на Съни.

— Е, каква е присъдата? — попита тя.

— Наеха ме. За Бога, трябва да вървим.

Младата жена върна слушалката и му се усмихна. Кръвта ѝ закипя лудо по вените.

— Съгласна съм. Кога излитаме?

— Ако ми разрешиш да нося тази чанта и побързаме... след петнадесет минути.

Съни никога не изпускате от ръце собствената си чанта. Беше й неудобно да отговори на любезността му с отказ, но предпазливостта се бе вкоренила толкова дълбоко в нея, че не можеше да се принуди да поеме риска.

— Тя не тежи — излъга Съни и стисна по-здраво чантата. — Ти върви напред, аз ще те следвам.

При този отговор едната тъмна вежда на Чанс се повдигна, но той не започна да спори, а просто я поведе през тълпата. Частните самолети се намираха в другата зона на летището, далеч от транспортния трафик. След няколко завоя и стълби, те напуснаха терминала и тръгнаха по бетонен път. Горещото следобедно слънце безмилостно прежуряше и принуди Съни да се намръщи. Чанс си сложи слънчевите очила, съблече якето и го провеси през лявата си ръка.

За миг Съни си позволи да се полюбува на широките му рамене и мускулестия гръб под черната фланелка. Не можеше да се отдаде на порива си, но поне можеше да се възхищава на този мъж. Ако обстоятелствата бяха други... но, за съжаление, беше невъзможно, помисли си обуздавайки фантазиите си. Бе по-добре да се справи с реалността, отколкото да мечтае.

Чанс се спря до едномоторен самолет — бял на сиви и червени ивици. Качи чантата и ръчния багаж и ги обезопаси с мрежа, след това помогна на Съни да се настани на мястото на втория пилот. Тя пристегна колана и се огледа любопитно. Никога по-рано не бе попадала в пилотска кабина или бе летяла в нещо толкова малко. Самолетът се оказа учудващо удобен. Седалките бяха облечени в сива кожа, отзад имаше пейка с отделни облегалки. Килим покриваше металния под.

В самолета имаше и два сенника, също като в автомобил. Развеселена се пресегна и обърна този срещу нея, разсмя се с пълно гърло, когато намери прикрепено към него малко огледалце.

Чанс обиколи машината, проверявайки я за последно и се настани на пилотската седалка до младата жена, като пристегна здраво колана. Постава слушалките и започна да върти разни копчета, докато

разговаряше с диспечера от кулата. Двигателят се задави, след това заработи. Перката отпред се завъртя, отначало бавно, след това по-бързо, като накрая почти изгуби очертанията си. Той ѝ посочи другите слушалки и тя ги сложи.

— По-лесно е да се говори в слушалките — чу гласа му от тях.
— Но, моля те, пази тишина, докато не излетим.

— Да, сър — отговори тя весело и мъжът ѝ се усмихна.

След няколко минути бяха във въздуха, стана по-бързо отколкото с търговските авиолинии. Летенето в малкия самолет предизвика у Съни небивало усещане за скорост. А когато машината се отдели от земята, изпита невероятно чувство — все едно са ѝ поникнали криле и се носи във въздуха. Земята бързо се отдалечаваше. Право пред тях се простираше огромно, блестящо синьо езеро и се виждаха острите върхове на планините.

— Уау! — възкликна тя, като прикри с ръка очи от заслепяващото слънце.

— Има още един чифт слънчеви очила в жабката — каза той, като посочи отделението пред нея. Съни го отвори и извади чифт евтини, но стилни очила — „Фостър Грантс“ — с тъмночервени рамки. Явно бяха женски и изведнъж се зачуди дали не беше женен? Разбира се, можеше да има и само приятелка. Този мъж бе не само красив, но се оказа, че е и добър човек. Това бе комбинация, която трудно се намираще и на която бе още по-трудно да се устои.

— Тези очила, на жена ти ли са? — попита, докато ги слагаше и въздъхна с облекчение, щом заслепяващата светлина изчезна.

— Не, един пътник ги забрави.

Е, това не бе точния отговор, който искаше. Реши да попита направо като се учуди, защо това толкова я притесняваше. Те повече нямаше да се видят, след като пристигнеха в Сиатъл.

— Женен ли си?

Отново получи бърза усмивка.

— Не.

Той се обърна към нея и, макар че не можеше да види очите му през тъмните стъкла, Съни остана с впечатление, че погледът му стана напрегнат.

— А, ти?

— Не.

— Добре — каза той.

ГЛАВА 3

Чанс наблюдаваше Съни през тъмните стъкла на слънчевите си очила и преценяваше реакцията ѝ от неговия отговор. Засега планът му работеше, даже по-добре, отколкото бе очаквал. Тя бе привлечена от него и не се опитваше много да го крие. Единственото, което трябваше да направи, бе да се възползва от това увлечение и да спечели доверието ѝ. При нормални обстоятелства, за това щеше да е необходимо време и определени действия, но той беше планирал тя да се окаже в ситуация, която не можеше да се нарече нормална в смисъла на думата — животът и безопасността ѝ щяха да зависят изцяло от него.

За изненада на Чанс, Съни продължи да гледа пред себе си като се престори, че не бе чула думите му. Усмихна се кисело и се замисли: може би не бе разбрал правилно и тя не беше увлечена по него? Не, тя го гледаше с явен интерес, а от опит знаеше: жените не се взират в един мъж, ако не са привлечени от него.

Изненадващото в случая бе, колко привлекателна я намираще той. Не го очакваше, но сексуалното привличане винаги е било като непокорен демон, който действа извън всякаква логика. От снимките в досието ѝ знаеше, че Съни Милър е привлекателна златокоса блондинка, с падащи по раменете коси и искрящи сиви очи. До срещата им не предполагаше, че е толкова дяволски съблазнителна. Погледна я отново, този път я прецени чисто по мъжки. Средна на ръст, малко по-слаба, отколкото той харесваше, почти деликатна... почти. Бялата блузка без ръкави откриваше силни ръце с лек загар, което говореше, че младата жена често работи на открито. Добрият агент винаги поддържа отлична физическа форма, затова очакваше да е по-силна, отколкото изглеждаше. Може би нежната ѝ фигура заблуждаваше доста хора.

И точно тя, по дяволите, успя да свари Уилкинс неподготвен. Наложил му се да скрие усмивката си. Докато Съни беше отишла до гишетото за регистрации, за да провери полета, анулирането на който

организира той, Уилкинс му разказа как младата жена го бе удряла с чантата си, която бе стискала в едната ръка и че тази проклета чанта сигурно тежала цял тон, тъй като едва не го съборила на земята.

Досега, Уилкинс и другите трима — мис Файн и двамата полицаи — вероятно бяха изчезнали от летището. Истинската служба по сигурност получи заповед да стои настрана от случващото се и всичко мина като по масло, макар Уилкинс да се разсърди, че се отнесоха толкова грубо с него. Първо тази малка вещица едва не ми счупи ръката, а после ти се опита да ми счупиш гърба — ръмжеше той, докато другите се смееха.

Какво ли имаше в тази чанта? Съни я стискаше така, сякаш вътре бяха скъпоценностите на короната, даже не му позволи да ѝ помогне, докато вървеше до него. С голямо нежелание му я подаде, за да я натовари в багажното отделение на самолета. Беше изненадан колко тежка се оказа тя, прекалено много за един комплект дрехи за смяна и няколко предмета, необходими за едnodневно пътуване с преспиване, дори да се предположи наличието на сешоар и огромно количество козметика. Тази чанта тежеше около двадесет килограма, ако не и повече. Е, той скоро щеше да разбере какво има в нея.

— Какво щяхте да правите с този човек, ако го бяхте хванали? — попита мързеливо, отчасти да поддържа разговора, засилвайки връзката между тях, и отчасти, защото наистина изпитваше любопитство. Тичаше след Уилкинс с такова свирепост и непреклонно изражение, все едно беше решена да го преследва докрай.

— Не знам — каза мрачно, — просто знаех, че не мога да допусна това да се случи отново.

— Отново? — по дяволите, дали щеше да му разкаже за Чикаго?

— Миналия месец един мъж грабна куфарчето ми на летището в Чикаго — тя удари с ръка по седалката. — Това се случва за първи път, откакто работя като куриер. И само месец по-късно се повтори — накрая ще ме уволнят. По дяволите, сама бих се уволнила, ако бях шеф.

— Не го ли хванахте, този в Чикаго?

— Не. Получавах си багажа, когато той ми грабна куфарчето, излетя като куршум през вратата и изчезна.

— А Службата за сигурност? Те не се ли опитаха да го хванат?

Погледна го над големите слънчеви очила.

— Шегуваш ли се?

Той се засмя.

— Предполагам, че е така.

— Загубата на още една пратка щеше да бъде катастрофа, поне за мен. Нямах да се отрази добре и на компанията.

— Знаеш ли какво има в чантата?

— Не, и нямам желание да разбера. Няма значение. Възможно е някой да изпраща килограм салам на умирация си чичо Фреди, или може да са диаманти за един милиард долара — не че някой ще изпрати диаманти с куриерска служба — но ти разбираш какво имам предвид.

— Какво стана, след като откраднаха пакета в Чикаго?

— Компанията, в която работя, загуби много пари, но те вероятно ще се възстановят от застраховката. Клиентът няма да потърси повече услугите ни и няма да ни препоръча.

— А с теб, какво се случи? Наказаха ли те?

Знаеше, че нищо подобно не е станало.

— Не. Но щях да се чувствам по-добре, ако поне ме бяха глобили.

По дяволите, тя е истинска професионалистка — помисли си с възхищение. Ако не това, казваше истината и нямаше никакво отношение към инцидента в Чикаго миналия месец. Възможно, но твърде малко вероятно. В крайна сметка нямаше значение дали има нещо общо с кражбата на чантата или не. Чанс бе благодарен на съдбата, че това се бе случило, в противен случай Съни нямаше да се озове в полезрението му и той нямаше да попадне на следата водеща към Криспин Хауер.

Не смяташе Съни за невинна. По негово мнение, беше затънала до уши. Оказа се по-добра артистка, отколкото очакваше. Достойна за Оскар, толкова добре играеше. Ако не беше кражбата и измамната ѝ сила, можеше да ѝ повярва напълно, че не знае нищо за баща си. Беше научен да събира малките, незначителни детайли в една цялостна картина, а опитът му го правеше двойно по-циничен. Хората искаха най-вече да вярват повече в тяхната невинност, отколкото те твърдяха, че са честни. Най-добре се отдаваха преструвките на тези, които имаха какво да крият. Това го знаеше много добре — самият той беше експерт в укриване на черните тайни в душата си.

За момент се зачуди какво ще си помислят за него, след като бе готов да спи със Съни, като част от плана за спечелване на доверието ѝ. Най-добре бе да не мисли за това сега. Все някой трябваше да свърши мръсната работа и да направи това, което обикновено хората избягваха да правят, за да ги защити. Сексът беше... просто секс, част от работата. Можеше да отдели чувствата от действията си, дори го очакваше с нетърпение.

Работа? Кого заблуждаваше? Едва можеше да дочака времето, когато щеше да бъде в нея. Беше го заинтригувала с тренираното си, стегнато тяло и с блясъка, излъчван толкова често от ясните ѝ сиви очи, като че ли се забавляваше, както със себе си, така и със заобикалящия я свят. Беше очарован от нейните очи със светли петънца, които ги правеха да изглеждат като бледосини диаманти. Много хора мислеха сивите очи за бледосини. Когато се намираще в близост до нея можеше да види, че определено бяха блестящо сиви. Но най-вече бе заинтригуван от лицето ѝ, което бе откровено и весело, спокойно можеше да бъде лице, красящо корицата на списание „Мис Таен агент“. Как може да изглежда по-сладка от ябълков пай и в същото време да работи в тесни връзки с най-издирвания терорист от неговата картотека?

По-голямата част от него я презираше за това, с което се занимаваше. Животинската му същност обаче беше развълнувана от опасностите в предстоящата игра, от предизвикателството да я заведе в леглото си и да я убеди да му вярва. Когато се окажеше вътре в нея, нямаше да мисли за стотиците невинни хора убити от баща ѝ, а само за съединяването на телата им. Нямаше да рискува да мисли за нищо друго, за да не се издаде случайно чрез някое изражение на лицето си, което жените така умело долавяха. Не, щеше да прави любов с нея, все едно бе намерил сродна душа. Защото това бе единствения начин, по който можеше да я заблуди.

Беше много добър в това да накара една жена да се почувства най-желаната на този свят. Знаеше точно как да я привлече, да я тласне към себе си, без да я изплаши. Тези мисли го върнаха отново към Съни, която напълно игнорира първия му аванс. Усмихна се леко на себе си. Тя наистина ли мислеше, че това ще проработи?

— Ще вечеряш ли с мен тази вечер?

Задълбочена в мислите си, тя едва не подскочи.

— Какво?

— Вечеря. Тази вечер. След като предадеш пратката.

— Ох! Но... Трябва да я предам в девет. Ще бъде късно и...

— И ти ще бъдеш сама, и аз ще бъда сам, освен това трябва и да ядеш. Обещавам да не хапя. Може да се облизвам, но няма да хапя.

За негово учудване, тя избухна в смях.

От всички реакции, които очакваше, смеха не бе сред тях. Отпуснала глава назад в облегалката, тя се смееше толкова непринудено и искрено, че той усети как сам започва да се усмихва в отговор.

— Може да се облизвам, но няма да хапя. Добре казано. Трябва да го запомня — каза, усмихвайки се.

След малко, когато тя не каза нищо повече, той разбра, че го е пренебрегнала отново. Поклати глава.

— Това действа ли при повечето мъже?

— Кое да действа?

— Игнорирането, когато те молят за среща. Побягват ли, подвили опашка?

— Не обръщам внимание на подобни неща — усмихна му се тя.

— Ти ме изкара фаталната жена, която разбива сърца наляво и надясно.

— Най-вероятно, си. Но ние, момчетата, сме силни. Може да кървим вътрешно до смърт, но външно запазваме такова изражение на лицето, че никой да не се досети за това — той й се усмихна. — Вечеряй с мен.

— Ти си упорит, така ли?

— Все още не си ми отговорила.

— Добре. Отговорът ми е — не. Ето, отговорих ти.

— Грешен отговор. Опитай отново — и добави тихичко: — Знам, че си уморена и с тази часова разлика във времето, за теб би трябвало да е вече полунощ. Но това е само храна, Съни, а не вечеря с танци, която може да почака до втората ни среща.

Тя отново се разсмя.

— Упорит и самоуверен — замълча и направи иронична гримаса, — отговорът ми е все още отрицателен. Не ходя по срещи.

Този път Чанс беше повече от изумен, той беше потресен. От всички обяснения, които очакваше да чуе, точно това изявление никога

не му бе идвало на ум. По дяволите, нима толкова много се бе заблудил?

— Изобщо? Или само с мъже?

— Изобщо — направи безпомощен жест. — Виж, точно затова се опитах да не ти обръщам внимание — не исках да ти обяснявам, че по никакъв начин няма да приема поканата ти. Не, не съм лесбийка. Определено харесвам мъжете, но не ходя по срещи. Край на обяснението.

Облекчението беше толкова силно, че той се почувства замаян.

— Щом ти харесват мъжете, защо не ходиш на срещи?

— Виждаш ли? — пое си разочаровано въздух. — Не прие този отговор и веднага започна да задаваш въпроси.

— По дяволите, да не си мислиш, че просто ще сменя темата? Има нещо между нас, Съни. Аз го знам и ти го знаеш. Или ще игнорираш и този факт?

— Точно това ще направя.

Той се замисли — дали бе разбрала, че току-що си призна.

— Да не си била изнасилена?

— Не! — извика, излизайки извън контрол. — Просто... не... ходя на срещи.

Много е хубава, когато губи самообладание — развеселен помисли Чанс и се усмихна.

— Много си сладка, когато се ядосаш.

Тя изсумтя, след това се разсмя.

— Как да се ядосам, когато говориш такива неща?

— Не можеш. Такава беше идеята.

— Добре. Това подейства, но няма да променя решението си. Съжалявам — нежно каза тя, — това е просто... Имам си причини. Нека да го оставим. Моля те.

— Добре — той замълча. — Засега.

Тя издаде преувеличен стон, което предизвика у него нова усмивка.

— Защо не се опиташ да подремнеш малко? — предложи й. — Сигурно си уморена, а имаме още доста път пред нас.

— Добра идея. Освен това, докато спя не можеш да ме тормозиш.

С този ироничен отговор, Съни положи глава на облегалката. Чанс се протегна зад седалката и извади сгънато одеяло.

— Ето, използвай го вместо възглавница. Да не ти се схване врата.

— Благодаря.

Тя свали слушалките, мушна одеялото под главата си и се настани по-удобно.

Чанс мълчеше, и от време на време я поглеждаше, за да се убеди, че наистина бе заспала. След петнадесет минути дишането ѝ стана дълбоко и равномерно. Почака още известно време, след това насочи самолета малко на запад, точно срещу залязващото слънце.

ГЛАВА 4

— Съни — гласът беше тих, но настоятелен. Една ръка разтърсваше рамото ѝ. — Съни, събуди се.

Тя се разшава, отвори очи и се протегна, за да раздвижи схванатите мускули на гърба и раменете си.

— Пристигнахме ли?

Чанс показва слушалките върху коленете ѝ и тя ги сложи.

— Имаме проблем — каза той спокойно.

Стомахът ѝ се сви, сърцето ѝ заблъска лудо. Никакви други думи не биха могли да предизвикат такъв страх у човек, пътуващ в самолет — помисли си Съни. Пое дълбоко въздух, за да успокои надигналата се паника.

— Какъв е проблемът? — гласът ѝ прозвуча учудващо спокойно. Огледа се, като опита да открие нещо по арматурното табло, въпреки че нямаше представа какво означава всяка една от светещите лампички. След това погледна през прозореца към скалистата местност долу, оцветена в яркочервени и черни цветове. Залязващото слънце хвърляше сенки по остриите върхове.

— Къде сме?

— Югоизточен Орегон.

Двигателят се задави и изхриптя. Тя почувства как сърцето ѝ направи същото. В момента, в който чу странния шум, Съни си спомни как в просъница бе доловила същия хъркащ звук на мотора. Подсъзнанието ѝ бе регистрирало промяната, но тя не беше придала кой знае какво значение на това. Сега всичко ѝ се изясни.

— Мисля, че е горивната помпа — добави Чанс в отговор на първия ѝ въпрос.

Спокойно. Трябва да запазя спокойствие. Пое дълбоко въздух, все едно белите ѝ дробове се бяха смалили.

— Какво ще правим?

Той мрачно се усмихна.

— Ще намерим място за кацане, преди да се разбием.

— Винаги съм предпочитала кацането пред разбиването — тя погледна отново през стъклото, изучавайки земята под тях. Навсякъде се виждаха само назъбени планински хребети, огромни камъни, сухо речно корито, прорязващо земята. Абсолютно нищо друго.

— От половин час търся място за кацане.

Това е лошо, много лошо. В равновесието между доброто и злото явно второто взимаше надмощие. Двигателят изхриптя отново и самолета се разтърси. Съни попита с треперещ глас:

— Предаде ли по радиото сигнал за бедствие?

Отново тази мрачна усмивка.

— По средата сме на огромна зона между навигационните кули. Опитвах няколко пъти да се свържа, но засега няма отговор.

Везните се наклониха още повече.

— Така си и знаех — промърмори тя. — Целият ми ден върви наопаки... убедена бях, че ако хвана друг самолет ще катастрофирам.

Въпреки положението им, лошото ѝ настроение предизвика у Чанс сподавен смях. Протегна ръка и леко я стисна отзад за тила. Докосването на голямата, топла мъжка длан върху чувствителната ѝ кожа я порази.

— Още не сме се разбили. По дяволите, ще се опитам да направя всичко възможно това да не се случи. Все пак, кацането може да бъде доста твърдо.

Не беше свикнала да я докосват. Научи се да живее без физически контакти и да държи хората на разстояние, въпреки че човешката ѝ природа жадуваше за тази близост. Чанс Маккол я бе докосвал за един следобед много повече, отколкото изобщо бе докосвана през последните пет години. Шокът от удоволствието почти я накара да забрави за бедственото им положение... почти. Погледна пак надолу към скалистия пейзаж.

— Колко твърдо трябва да бъде кацането, за да не се нарече катастрофа?

— Ако излезем от самолета на двата си крака, това е кацане — той сложи ръката си обратно на щурвала, а тя едва не изплака от чувството на загуба, което изпита.

Накъдето и да погледнеше, навсякъде около тях се простираше обширна планинска верига. Шансовете им за оцеляване не изглеждаха много добри. Колко ли време щеше да мине, докато откриеха телата

им? И щяха ли да ги открият изобщо? Стисна ръце, мислейки за Маргрет. Без изобщо да се замисля, сестра ѝ щеше да реши, че се е случило най-лошото, а за нея смърт в самолетна катастрофа не бе най-лошото. От мъка тя можеше да напусне убежището си и да извърши някоя глупост, която да доведе и до нейната смърт.

Загледа се в силните ръце на Чанс, които държаха здраво и уверено щурвала. Ясният му класически профил се открояваше на фона на перлените и яркочервени нюанси на небето. Уникално красивият залез, който можеше да се види само в западните щати, вероятно щеше да ѝ бъде последния в живота. А Чанс, сигурно последният човек, когото щеше да докосне. Горчиво и яростно чувство се надигна в нея. За това, че никога не изживя живота си като повечето нормални жени, за това, че не получи възможност да приеме поканата на Чанс за вечеря, че не прекара това пътуване в лек и приятен флирт, че нямаше да ѝ се отдаде шанс да види как в неговите златистокафяви очи ще избухне топлината на желанието.

Беше лишена от толкова много неща, от толкова много възможности. Точно заради това тя никога нямаше да прости на баща си.

Двигателят изхриптя и се задави. Този път равномерният ритъм не се върна. Скова я панически страх. О, Боже, щяха да се разбият! Впи нокти в дланите си, докато се бореше да сдържи обхваналата я паника. Никога не се бе чувствала толкова малка и безпомощна, толкова крехка, с мека плът и тънки кости, които нямаше да издържат на силния удар. Щеше да умре, преди да е започнала истински да живее.

Самолетът рязко трепна и се разтресе от напора на въздушния поток. Наклони се надясно и изхвърли Съни към вратата с такава сила, че дясната ѝ ръката изтръпна.

— Това е всичко — произнесе Чанс, стиснал зъби. Ставите на пръстите му бяха побелели от усилието, което полагаше, за да не изгуби управлението над самолета. Успя да изравни крилата със земята. — Трябва да започна да се спускам, докато все още имам някакъв контрол. Огледай се за най-доброто място за кацане.

Най-доброто място за кацане? Та то нямаше такова. Нуждаеха се от сравнително равно и чисто пространство. Последното такова място, което бе видяла и отговаряше на това описание, бе в щата Юта.

Той повдигна дясното крило и завъртя самолета, така че да има по-добър поглед отстрани.

— Виждаш ли нещо? — попита Съни, с леко треперещ глас.

— Нищо. По дяволите!

— Това ли е думата, която използвате в такава ситуация? Предполагам, че пилотите казват нещо друго, преди да се разбият — хуморът не беше най-силното оръжие, с което можеше да срещне смъртта, но винаги ѝ бе помагал да преживява тежките ситуации.

Невероятно, но той се усмихна.

— Още не сме се разбили, скъпа. Имай ми малко доверие. Обещавам да кажа точната дума, ако много скоро не намерим място за кацане.

— Ако не намериш подходящото място, аз ще я кажа вместо теб — обеща горещо тя.

Те прелетяха над назъбени, осеяни с камъни върхове. Изведнъж дълъг и тесен черен разлом се разкри надолу по склона, като врата към ада.

— Там! — посочи Чанс, като насочи самолета надолу.

— Какво? Къде? — изправи гръб Съни. Отчаяна надежда избухна в гърдите ѝ. Но не видя нищо друго, освен дълга черна яма.

— В каньона. Това е нашия най-сигурен шанс.

Тази черната яма бе каньон? Нима не трябваше да е по-голям? Това по-скоро ѝ приличаше на дупка. Как щеше да се побере самолета в нея? Какво значение имаше, по дяволите, ако това бе единствения им шанс? Сърцето ѝ се качи в гърлото и тя се притисна в седалката, когато Чанс започна да накланя самолета, все по-ниско и по-ниско.

Двигателят спря.

За момент се установи ужасна тишина, по-оглушителна от всякакъв шум.

След това Съни усети, как въздушният поток вече не ги поддържа, а стремително се носи покрай металната обшивка на самолета. Чу биенето на сърцето си, бързо и тежко, чу шепота на дъха си. Долавяше всичко друго, само не това, което най-много искаше — сладкия звук на двигателя.

Чанс мълчеше. Беше съсредоточен да удържи самолета в хоризонтално положение, като го водеше по въздушното течение надолу и надолу, към дългия и тесен процеп в земята. Машината,

пикирайки като лист, мина толкова близо до назъбения планински склон вляво, че тя можа да види цепнатините, открояващи се по тъмночервената скала.

Младата жена прехапа устни до кръв. Бореше се с ужаса и паниката, които заплашваха да избухнат в писъци. В никакъв случай не трябваше да разсейва Чанс точно сега. Искаше да затвори очи, но решително ги задържа отворени. Ако ѝ бе дошло времето да умре, не искаше да го направи като страхливка. Не можеше да не се бои, но не трябваше да се държи и малодушно. Щеше да гледа как гибелта приближава към нея, как Чанс се бори да ги запази живи и как се опитва да измами смъртта.

Самолетът се спускаше все по-ниско и все по-дълбоко в черната сянка. Студът стана толкова силен, че проникна през стъклата и стигна до костите им. Не се виждаше нищо. Съни бързо свали слънчевите си очила и забеляза, че Чанс направи същото. Бе присвил очи, за да проучи терена долу, а лицето му изразяваше твърда упоритост.

Земята се носеше към тях, издълбана от потоци и осеяна с камънаци. Мястото се оказа плоско, но не достатъчно равно за кацане. Тя се подпря с крака на пода и се напрегна, все едно опитваше да принуди самолета да се издигне отново.

— Дръж се — гласът на Чанс бе хладен. — Ще се опитам да кацна в коритото на реката. Пясъкът ще забави скоростта ни, така че няма да се разбием в скалите.

Корито на река? Очевидно беше много по-добър в разчитането на подобна местност от нея. Опита се да види водата, но разбра, че всичко наоколо бе съвсем сухо, а самото корито доста тясно.

Пригответи се да му пожелае успех, но ѝ се стори съвсем неудачно. Също и беше ми приятно да се запознаем. Най-накрая мина с едно чисто и просто добре.

Всичко стана твърде бързо. Изведнъж спряха да се носят във въздуха. Земята бе под тях и те силно се врязаха в нея. Съни политна напред, колана я задържа и тя се блъсна назад в седалката.

Самолетът подскочи още веднъж, след това се удари силно в повърхността. Тя чу, как в знак на протест, металът изскърца. След това удари главата си в страничния прозорец, като в един момент не чуваше и не виждаше нищо, усещаше само вибрациите и подскочането на самолета. Не можа да се задържи и се замята във всички посоки.

Последва най-тежкия от всички подскоци и зъбите ѝ изтракаха. Самолетът се завъртя странично като издаваше ужасяващи звуци, след това се наклони на една страна и спря. Времето и реалността изчезнаха, престанаха да съществуват. За един дълъг миг Съни изгуби представа къде се намира и какво става.

След това чу глас и целият свят се върна на мястото си.

— Съни? Съни, добре ли си? — притеснено питаше Чанс.

Опита се да дойде на себе си, за да му отговори. Потресена разбра, че от удара при приземяването не можеше да помръдне, бе заклещена от колана с лице към страничния прозорец и с гръб към Чанс. После почувства ръцете му върху своите, чу го да ругае тихо, след което откопча колана, за да облекчи дишането ѝ и облегна тялото ѝ на своето.

Съни преглътна и успя да намери гласа си.

— Добре съм.

Думите прозвучаха не по-силно от хрип. Щом можеше да говори, значи бе жива. И двамата бяха живи. Доверие и радост изпълниха гърдите ѝ. Чанс наистина успя да приземи самолета!

— Трябва да се махнем. Възможно е да има изтичане на гориво — каза той като бутна вратата и скочи, влачейки Съни след себе си като чувал с брашно.

Самата тя се чувстваше така — крайниците ѝ бяха омекнали и трепереха.

Изтичане на гориво. Когато се приземиха, двигателят не работеше, но оставаха акумулатора и кабелите, които можеха да предизвикат късо съединение. И ако искрата стигнеше до горивото, самолета и всичко в него щеше да избухне в пламъци.

Всичко, което бе в него. Думите се блъснаха в мозъка ѝ, като стъклени топчета в кутия и изведнъж с ужас разбра, какво означава това. Нейната чанта се намираще все още в самолета.

— Чакай! — изпищя тя.

Избликът на паника предизвика прилив на адреналин в цялото ѝ тяло, като възстанови част от силата на мускулите ѝ. Извърна се в ръцете на Чанс, хвана се за дръжката на вратата и увисна на нея.

— Чантата ми!

— По дяволите, Съни — изрева той, като се опита да издърпа ръцете ѝ от дръжката. — Забрави за проклетата чанта!

— Не!

Дръпна се от него и започна да се качва обратно в самолета. Потискайки ругатните, Чанс я хвана през кръста и я издърпа.

— По дяволите, аз ще взема тази чанта! Изчезвай от тук! Бягай!

Беше ужасена, че той рискува живота си, а нея праща в безопасност.

— Аз ще я взема — извика и яростно го дръпна за колана. — А ти бягай!

За части от секундата той буквално замръзна като я гледаше шокиран. След това леко тръсна глава, посегна и взе чантата. Съни се опита да му я отнеме, но той ѝ хвърли яростен поглед. Нямаше време за спорове. Чанс прехвърли чантата през лявата си ръка, хвана здраво младата жена над лакътя и помъкна упоритата си пътничка по-далеч от самолета. Обувките ѝ потънаха в мекия пясък. Но тя бързо се изправи и се постара да върви в крак с него.

Отдалечиха се почти на петдесет метра, когато Чанс реши, че са в безопасност. Остави багажа и се обърна към нея като пантера, готова да се хвърли върху прясно месо. Здравно я хвана за раменете с двете си ръце.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — започна той, едва сдържайки яростта си, но изведнъж се спря и погледна лицето ѝ. Изражението му омекна, златистокафявите му очи потъмняха. — Ти кървиш! — каза остро.

Извади от джоба си кърпичка и я притисна към брадичката ѝ. Въпреки грубия тон, докосването му беше изключително нежно.

— Каза, че не си ранена.

— Не съм — Съни вдигна треперещата си ръка, взе кърпичката и изтри брадичката и устните си. Нямаше много кръв и кървенето, като че ли бе спряло. — Прехапах си устните — призна тя — имам предвид, преди кацането. За да не крещя.

Погледът му се вкамени.

— Защо просто не изкрещя?

— Не исках да те разсейвам — треперенето ѝ се усили. Опита да се успокои, но всичките ѝ крайници започнаха да се тресат, а костите ѝ сякаш се превърнаха в желе.

Чанс повдигна лицето ѝ и се вгледа в младата жена, наред сгъстяващия здрач. Дишането му се забави и ругаейки, бавно се наведе

и притисна устни в нейните. Въпреки насилието, което Съни усети в него, целувката беше лека и нежна, като едва доловимо докосване. Тя си пое дъх, очарована от мекотата на устните му, топлата миризма на кожата му и неговия вкус. Стисна в ръце тениската му, търсейки силата му и опита да потъне в неговата топлина.

Чанс вдигна глава.

— Това е защото беше толкова смела — промълви той. — Не бих могъл да искам по-добър спътник в самолетна катастрофа.

— В кацането — трескаво го коригира тя. — Това беше кацане.

С последните думи си заслужи още една нежна целувка, този път по главата. Тя сподави стона си и се притисна към него. Започнаха да я обхващат непознати досега за нея тръпки. Чанс държеше леко лицето ѝ в ръце и нежно галеше с пръсти ъгълчетата на устата ѝ, сякаш я изучаваше. Почувства, че устните ѝ се разтрепериха, след което трепета премина по цялото тяло. Той докосна раничката, оставена от зъбите ѝ, след това отново я целуна, но този път в целувката му нямаше нищо нежно.

Тази целувка я потресе. Беше гладна, груба и дълбока. Дори и да имаше причини, поради които не трябваше да ѝ отговоря, не можа да си ги спомни. Вместо това го хвана за китките и се повдигна на пръсти — полуотворените ѝ устни се оказаха срещу неговите — за да улесни достъпа на езика му. Имаше вкус на мъж и секс — тази мощна комбинация я удари в главата по-силно дори и от първокласно уиски. Огънят в гърдите и слабините ѝ растеше. Отчаян стон, на нуждаещ се от удовлетворение копнеж, излезе от гърлото ѝ.

Чанс я прегърна с една ръка, привлече я към себе си и се притисна с цялото си тяло към нея, а целувките му станаха още по-дълбоки и по-силни. Тя обгърна здраво врата му, желаше да почувства топлата мускулиста плът до себе си и изпита остра нужда да забрави всичко. Инстинктивно се притисна в бедрата му и почувства твърдостта на мъжествеността му. Извика от страст, от жажда и от желание да изгори с всяка клетка на тялото си. Ръката му покри гърдата ѝ, като мачкаше и триеше зърното през блузата и сutiена. Засилващата се болка караше младата жена да се топи от удоволствие.

Изведнъж той се отдръпна.

— Не мога да повярвам — промърмори под носа си.

Чанс свали ръцете ѝ от врата си и се дръпна встрани. Изглеждаше още по-ядосан, отколкото преди, вените на шията му бяха напрегнати.

— Остани тук — дрезгаво каза той, — не мърдай нито крачка. Трябва да проверя самолета.

Остави я да стои на пясъка в сгъстяващия се мрак. Внезапно студа обхвана тялото ѝ, лишено от мъжката му топлина и сила, краката ѝ се подгънаха и тя седна на земята.

В опит да успокои болезненото си желание, Чанс проклинаше себе си, докато проверяваше самолета за теч на гориво и други повреди. Умишлено направи кацането по-грубо, отколкото бе необходимо. Макар „Чесна“-та да имаше подсилен колесник и подсилена защита на горивопроводите и резервоара — умният и опитен пилот не биваше да приема това за даденост. Трябваше да провери всичко отново, като същевременно продължаваше да играе ролята си.

Не искаше да се преструва повече. Копнееше да се върне, да подпре Съни на един от големите камъни и да ѝ вдигне полата. По дяволите! Какво не беше наред с него? През последните петнадесет години беше преспал с куп красиви и смъртоносно опасни жени, и ако позволяваше на тялото си да реагира, то умът му оставаше винаги хладен. Съни Милър не беше кой знае каква красавица, по-скоро приличаше на палаво момиче, отколкото на богиня. В блестящите ѝ очи имаше смях, а не съблазън. Тогава, защо изпитваше такова горещо желание да я обладае страстно?

Въпросът му нямаше никакво значение, сърдито си напомни той. Но това, че изпитваше влечение към нея бе предимство, което можеше да използва. Нямаше да му се налага да се преструва, което означаваше още по-малка вероятност тя да почувства нещо нередно.

Опасността усилваше чувствата и унищожаваше задръжките. Те бяха сами и между тях беше възникнало определено физическо привличане. Бе организиран първите две условия, третото бе бонус. Ситуация, направо като по учебник. Проучванията на човешкия характер бяха показали, че ако мъж и жена са поставени в опасна ситуация, разчитайки само един на друг, между тях много бързо

можеше да възникне емоционална или сексуална връзка. Чанс имаше предимство, защото знаеше, че самолета няма да се разбие и не са на косъм от смъртта. Съни си мислеше, че са изгубени, но той знаеше по-добре. При първия сигнал и Зейн щеше да ги спаси, но не преди да спечели доверието ѝ и да разбере всичко за баща ѝ.

Нещата бяха под контрол. Те дори не се намираха в щата Орегон, както ѝ бе казал, а в Невада, в тесен каньон, който двамата със Зейн, предварително проучиха и избраха, защото в него можеше да се кацне със самолет. Без специална екипировка нямаше да успеят да изкачат отвесните каменни скали, затова бе невъзможно да се избяга. Каньонът беше далеч и от въздушното трасе на търговските авиолинии. Бе изключил транспондера, за да не засекат машината, освен това бяха се отклонили доста от маршрута си. Нямаше да ги намерят.

Съни беше изцяло в негова власт. За което тя дори не подозираше.

Нарастващата тъмнина не му позволи да огледа всички подробности. Явно нямаше опасност, иначе досега самолета да беше избухнал. Чанс се отпрати към мястото, където Съни седеше на земята с обвити около коленете си ръце. Проклетата ѝ чанта бе до нея. Когато приближи, тя се изправи на крака.

— Всичко наред ли е?

— Всичко е наред. Няма изтичане на гориво.

— Добре — усмихна се тя. — Иначе няма да има смисъл да поправяш помпата, ако няма гориво.

— Съни, ако горивната помпа се е запушила, ще успея да я оправя, но ако е счупена, няма да мога да направя нищо.

Реши да ѝ каже веднага, че на сутринта няма да могат да излетят оттук.

Тя го понесе мълчаливо и разтри голите си ръце, за да прогони студа на пустинята. Температурата падна веднага щом слънцето залезе, това бе още една причина да избере именно това място — за да оцелеят щеше да се наложи да споделят взаимно топлината на телата си.

Той се наведе и вдигна чантата, като отново се учуди на тежестта ѝ, след това хвана Съни за ръката, за да отидат заедно до самолета.

— Надявам се, че имаш палто в тази проклета чанта, след като е толкова важна, че рискуваш живота си заради нея — изръмжа той.

— Пуловер — отвърна тя разсеяно, като гледаше кристалночистото небе, обсипано със звезди.

Черните скали на каньона се извисяваха и от двете им страни, което показваше, че бяха в голяма дупка. Огромна, но все пак дупка. Тя се стресна и отново се сети за проблема.

— Всичко ще бъде наред — каза тя. — Имам малко храна и...

— Храна? Ти носиш тук храна? — и посочи чантата.

— Не много, само за спешни случаи.

От всичките неща, които очакваше да види, храната бе на последно място в списъка. По дяволите, нея изобщо не трябваше да я има. Защо една жена би носила ядене на едnodневно пътуване?

Щом стигнаха до самолета той остави багажа на земята.

— Ще взема някои неща и ще потърсим място за лагер за през нощта. Имаш ли още нещо в чантата?

— Много неща — кимна Съни, но той и не очакваше, че тя ще му разкрие съдържанието ѝ толкова скоро.

Чанс сви рамене и извади собствения си малък сак с багаж, който човек обикновено взима при чартърен полет — тоалетни принадлежности и кат дрехи за смяна. Нямаше да му трябва, но за да изглежда всичко реалистично трябваше да го има.

— Защо не можем да си направим лагера тук? — попита Съни.

— Това е корито на река. Ако някъде в планините завали дъжд, ще се окажем пометени от прииждащите води.

Докато говореше, той взе фенерчето от жабката, одеялото от седалката и пистолета от джоба на пилотската врата на самолета. Мушна оръжието в колана си и покри с одеялото раменете ѝ.

— Имам вода — каза и извади пластмасова бутилка за мляко, пълна с вода. — Така че днес всичко ще бъде наред.

Беше трудно да се намери вода в тази местност. Двамата със Зейн откриха няколко каньона с отвесни стени, в които можеше да се каца, но само в този имаше вода. Едно малко изворче — тънка струйка в скалите в дъното на каньона, но беше достатъчно. Щеше да го намери утре. Подаде ѝ фенерчето, а сам взе сака и чантата.

— Ще вървим натам — нареди той и показа в коя посока искаше да тръгнат.

От едната страна, дъното на каньона се издигаше във връх и единствената равна повърхност се намираще в коритото на реката.

Придвижването беше трудно, затова Съни внимателно пристъпваше през камъните и цепнатините. Тя осветяваше земята, за да може Чанс да вижда къде стъпва, тъй като багажът му пречеше.

По дяволите, той искаше тя да се оплаква или поне да бъде разстроена. Искаше да спре да му харесва, тя дори не полагаше никакви усилия за това! Повечето хора щяха да изпаднат в паника и непрекъснато да задават въпроси за шансовете им да бъдат спасени, ако самолета им не можеше да се поправи. Но не и Съни. Държеше се също както и на летището — с лека доза безпокойство и без да се суети. Даже бе прехапала до кръв устните си, за да не го разсейва, когато приземяваше самолета.

Каньонът беше тесен и не им трябваше много време, за да стигнат до отвесната стена. Чанс избра доста равен участък от сива пясъчна почва с купчина огромни камъни, които образуваха полукръг.

— Това ще ни защити, ако се появи силен вятър през нощта.

— Дали има змии — попита Съни и огледа камъните.

— Възможно е — отговори той и остави чантите. Ако успееш да намери слабото ѝ място, можеш да го използваш, за да я привлече по-близо до себе си. — Страхуваш ли се от тях?

— Само когато са в човешки образ — Съни се огледа, за да прецени ситуацията, а раменете ѝ се напрегнаха. Това беше моментно движение, което той нямаше да забележи, ако не я изучаваше така заинтересовано. С почти весела нотка в гласа Съни каза: — Хайде да направим лагера тук и да хапнем. Гладна съм.

Тя приклепна до чантата и набра комбинация от цифри на доста голямата закопчалка. С тихо щракване тя се отвори и Съни дръпна ципа.

Чанс, малко изненадан, че толкова лесно може да разбере съдържанието на чантата, приклепна до нея.

— Какво имаш? Бонбони?

— Нищо толкова вкусно — засмя се тя.

Той взе фенерчето и светна вътре, когато тя започна да изважда нещата. Прилежно наредената чанта можеше да се използва за образец на търговския пътник — в нея нямаше и сантиметър свободно място. Извади запечатан пластмасов пакет и го сложи между тях.

— Ето. Енергийни десертчета — погледна към Чанс. — На вкус са като обикновените, но тези са концентрирани. Едно блокче на ден

ще ни даде необходимите сили да оцелеем. Имам дванадесет.

Следващото беше мобилен телефон. Тя се загледа втрещено в апарата, след това вдигна изпълнени с надежда очи към Чанс и го включи. Той знаеше, че тук няма сигнал, но, досещайки се за чувствата ѝ, погледна дисплея — прободете го болка, заради разочарованието, което тя щеше да изпита.

Съни отпусна рамене.

— Няма нищо — тя остави телефона. Без да каже и дума повече продължи с разопаковането на багажа.

Следващото беше бяла пластмасова кутия с червен кръст върху капака.

— Аптечка — прошепна тя и върна кутията обратно в чантата, — таблетки за обеззаразяване на водата, няколко бутилки с вода, портокалов сок, свещи, кибрит — изброяваше Съни, като ги вадеше и слагаше на земята, — лак за коса, дезодорант, паста за зъби, мокри кърпички, четка за коса, маша за коса, сешоар, две термоодеяла — замълча и извади нещо голямо от дъното на чантата — и палатка.

ГЛАВА 5

Палатка? Чанс погледна надолу и веднага разпозна модела. Бе от типа средства за оцеляване, такива се съхраняваха в подземните убежища — в случай на война или природни бедствия. Използваха ги най-често хора, прекарващи дълго време в диви местности.

— Твърде е малка — каза с извинение Съни, — само за един човек. Търсех най-леката, която мога да нося. Но въпреки това има достатъчно място за двама, ако нямаш нищо напротив да се посвиеш.

Защо е понесла със себе си палатка на борда на самолета, щом се канеше да прекара една нощ в Сиатъл — в хотел — и после да се върне в Атланта? Защо разнася тази тежка чанта със себе си, след като може да я остави на съхранение в багажното? Отговорът можеше да бъде само един — не искаше да се разделя с вещите си. Но как можеше да си обясни факта, че носи толкова много неща?

Нещо тук не беше наред.

Мълчанието му бе изнервящо. Съни погледна към нелепо големият куп вещи и автоматично приключи с изпразване на чантата, извади и облече пуловера и чорапите, а бельото за смяна и козметичните принадлежности прибра обратно. Мислите ѝ се объркаха. Изражението на лицето му я накара да почувства вълна от хлад по гърба си. Това беше твърдост, на която по-рано не бе обърнала внимание. Чак сега си спомни, колко лесно бе неутрализирал нападателя на летището, смъртоносно опасната грация и скоростта на движенията му. Той не беше обикновен чартърен пилот и тя бе изолирана тук, сама с този мъж.

Изпита привличане към него още в първия момент, в който го видя, но не можеше да се отпусне и сляпо да го следва. Беше свикнала да живее с опасностите, но това бе един друг вид заплаха, и нямаше представа под каква форма може да се прояви. Чанс можеше да е просто от онзи тип мъже, които притежават повече сила, в сравнение с другите, един мъж способен да се грижи сам за себе си. Или работеше за баща ѝ. Тази мисъл я охлади още повече и студа проникна чак до

костите ѝ, преди да успее да възстанови здравият си разум. Не, това беше невъзможно, той нямаше как да нагласи всичките неприятности, които ѝ се случиха днес. Нямаше начин да узнае, че щеше да бъде на летището в Солт Лейк Сити. Това бе случайност, дължаща се на пропадналия график на полетите. Самата тя не знаеше, че ще бъде на това летище. Ако участваше баща ѝ, щеше да се опита да я хване в Атланта или Сиатъл. Именно поради тази причина всички допълнителни спирки, които бе направила из страната, изключваха неговото участие.

След като мислите ѝ се проясниха и паниката изчезна, Съни си спомни как Чанс я изнесе от самолета, как обви раменете ѝ с одеялото и учтивостта, с която се отнасяше към нея на летището. Той бе силен човек, свикнал да ръководи и да поема рискове. Военно обучение — просветна ѝ изведнъж — как не се сети по-рано. Собственият ѝ живот и живота на Маргрет зависеха от това, колко добре познава хората, колко добре бе подготвена за всяка ситуация, от постоянната ѝ бдителност. Явно привличането, което изпитваше към Чанс и неговото внимание към нея бяха завъртели главата ѝ и бяха намалили предпазливостта ѝ.

— Какво е това? — попита тихо той, като клекна до нея и посочи палатката. — Само не ми казвай, че си смятала да правиш палатков лагер във фоайето на хотела.

Представата за палатката, разпъната във фоайето на разкошния хотел изглеждаше толкова абсурдна, че тя не издържа и се разсмя. Умението ѝ да вижда смешната страна на нещата ѝ бе помагало да не полудее през всичките тези години.

Една силна и голяма ръка внимателно легна върху тила ѝ.

— Съни — с предупреждение каза той, — обясни ми.

Тя поклати глава като се разсмя.

— По волята на съдбата ние ще бъдем заедно тази нощ, но, по принцип, сме непознати. След като се измъкнем оттук, никога няма да се видим отново, така че няма смисъл да започваме тепърва да си споделяме. Ти запазваш твоите тайни, а аз — моите.

В светлината на фенерчето, чертите на Чанс се изостриха. Той въздъхна раздражено.

— Добре — но засега. Нямам представа защо е толкова важно това за теб. Но ако не мога да поправам самолета, ще останем тук дълго

и причината, поради която носиш тази палатка, ще бъде без значение.

Тя потърси лицето му и се опита да разчете спокойното му изражение.

— Това не звучи твърде успокоително.

— Но е истината.

— Когато не се появим в Сиатъл, ще започнат да ни търсят. Гражданският въздушен патрул или другите служби. Нима самолета ти няма устройство за подаване на сигнали?

— Ние сме в каньон.

Не му се наложи да добави друго. Отвесните скали блокираха всички сигнали, с изключение на тези, които се разпространяваха вертикално. Те бяха в дълбок и тесен разлом, ширината на който ограничаваше улавянето на каквито и да е вълни.

— Е добре, по дяволите — каза тя убедително.

Този път се разсмя Чанс, дръпна ръката си от тила ѝ и се изправи.

— Това ли е най-мръсното проклятие, което можеш да кажеш?

— Ние сме живи. Последствията не са толкова лоши, в сравнение с това, което можеше да се случи. Така че оценката на сегашното положение е само по дяволите. Възможно е да успееш да поправиш самолета — Съни повдигна рамене. — Няма причина да хабя истинските ругатни, докато не разберем повече.

Той се наведе и ѝ помогна да се изправи на крака.

— Ако не успея с ремонта, ще ти подсказва необходимите думи. Засега, дай да се заемем с палатката, докато не е станало по-студено.

— Какво ще кажеш да запалим огън?

— Утре ще потърся дърва, ако все още е нужно. Тази вечер ще минем без огън, а трябва да пестим и батерията на фенерчето. Ако се наложи да останем тук за по-дълго ще се нуждаем от него.

— Аз имам неонов пръчки.

— Тях също ще запазим. За всеки случай.

Те разпънаха палатката заедно. Съни би могла да го направи и сама — предполагаше се, че този модел е лесен за сглобяване, а и тя бе тренирала, докато се научи да я разпъва с минимум усилия. Но двама души работеха по-добре и по-бързо. Отстраниха камъните, за да заравнят мястото под палатката, но това не помогна много. Леглото тази нощ нямаше да бъде от най-удобните.

Когато приключиха, Съни погледна подозрително палатката. Дължината ѝ бе напълно достатъчна за Чанс, но... като съпостави ширината на раменете му с тази на палатката реши, че щеше да ѝ се наложи да спи на една страна или... върху него.

Топлината, която се разля от главата до петите ѝ, подсказва какъв избор е направило нейното тяло. Сърцето ѝ заби лудо от предчувствието за принудителната им интимност тази нощ — представи си допира до силната му топла плът. Дали щеше да заспи в прегръдките му?

За негова чест, той не направи нито един провокативен намек, макар че сигурно бе стигнал до същото заключение, ако се вземеше предвид погледа, с който измери палатката. Вместо това, Чанс се наведе, взе от чантата енергийно десертче и каза самодоволно:

— Знаех си, че тази вечер ще вечеряш с мен.

Съни отново се разсмя, очарована от такта и чувството му за хумор и в този момент разбра, че би могла да се влюби в него.

Трябваше да бъде разтревожена, но не беше. Чувството ѝ на загриженост към този мъж леко пропукваше защитната ѝ броня, но след преживяния ужас при кацането изпитваше нужда от стабилност и сигурност. Досега не бе усетила нищо лошо в него, въпреки лекия намек за опасност. В трудни ситуации това качество бе предимство, а не недостатък.

Позволи си да се наслади на тези необичайни чувства, докато ядяха твърде безвкусните, но все пак годни за консумация десертчета, и ги преглъщаха с вода. След като опаковаха всичко, с изключение на двете термоодеяла, прибраха нещата в чантата, за да ги предпазят от насекоми и змии. В тази суха местност нямаше мечки, но може би имаше койоти. Чантата ѝ бе направена от материал, който трудно можеше да се разкъса. Ако койотите надушеха храна, щеше да се разбере дали рекламата е вярна, защото в малката палатка трудно се намираще място за двама, да не говорим за багажа.

Чанс погледна светещият циферблат на часовника си.

— Още е рано, но по-добре да влезем вътре, за да запазим нивото на телесната си температура и да не изгаряме излишно калории, необходими за поддържането ѝ. Ще постелем моето одеяло отдолу, а с твоите две ще се завием.

Съни едва сега видя, че той е все още по тениска.

— Защо не си вземеш якето от самолета?

— Много е обемно, за да спя с него. Освен това, не съм толкова чувствителен към студа, като теб. Без якето ще ми бъде по-удобно.

Той седна, събу ботушите си и ги хвърли вътре, след това влезе в палатката заедно с одеялата. Съни също събу обувките си и се зарадва, че бе обула чорапи, за да пазят краката ѝ топли.

— Хайде, влизай — повика я Чанс. — Пъхни най-напред краката.

Тя му подаде обувките си и се запромъкна навътре — краката, тялото, главата. Той бе легнал на една страна, за да ѝ направи място. Но ѝ бе доста трудно да задържи полата по тялото си и да не събере одеялото накуп. Чанс дръпна ципа на палатката, извади оръжието си от колана и го сложи до главата си. Съни разгледа големия автоматичен пистолет и, макар да не бе експерт, се досети, че това е мощно оръжие — 45 калибър, 9 милиметрово. Беше пробвала вече такъв пистолет, но той се оказа прекалено голям и тежък за нейната ръка, затова предпочиташе по-малък.

Той вече бе разопаковал и разгърнал термоодеялата. В малкото затворено пространство Съни ясно усещаше топлината на мъжкото му тяло. И макар в момента да не ѝ трябваше завивка, през нощта, когато станеше по-студено, щяха да имат нужда от всякакъв вид защита.

И двамата се размърдаха, за да се наместят по-удобно. Тъй като Чанс беше по-едър, тя се опита да му направи повече място. Обърна се на една страна и сложи ръка под главата, но телата им продължиха да се докосват.

— Готова ли си? — попита той.

— Готова съм.

Чанс угаси фенерчето. Обгърна ги пълна тъмнина, като в дълбока пещера.

— Слава Богу, че не страдам от клаустрофобия — каза тя, като си пое дълбоко въздух.

Неговият аромат изпълни дробовете ѝ — топъл... различен, не мускусен, а земен, точно такъв, какъвто един мъж трябваше да притежава.

— Просто си представи, че си в безопасност — посъветва я той. — Тъмнината може да ти осигури известна сигурност.

Тя наистина се чувстваше в безопасност. За първи път в живота ѝ — освен, разбира се, мъжа, който лежеше до нея — никой друг не знаеше къде се намира. Нямаше нужда да проверява ключалките, да търси допълнителен изход, да заспива за кратко и да се буди с усещането, че не е спала изобщо. Не трябваше да се безпокои за преследване, подслушване на телефони и всякакви други неприятности, които можеха да ѝ се случат. Притесняваше се за Маргрет, но се стараше да мисли позитивно. Утре Чанс щеше да намери причината за повредата, щеше да я отстрани и те щяха да продължат пътя си. Естествено, щеше да закъснее с доставката за Сиатъл, но при положение, че се бяха приземили значително благополучно, нямаше никакъв смисъл да се притеснява за пратката. Събитията от изтеклия ден можеха да се развият значително по-лошо, така че трябваше да благодари на съдбата за спокойствието и относително удобното легло. С усмивка помисли, че относително се явява ключовата дума и се опита да се разположи по-удобно. Земята под тях се оказа доста твърда, усещаше я като камък. Всъщност беше огромен камък, покрит с тънък слой прах.

Изведнъж я налегна страшна умора. Събитията от деня — дългия полет с многото прехвърляния, глада, стреса от нападението и почти непоносимото напрежение в последните минути на кацането оказаха непосредствено влияние върху нея. Прозя се и несъзнателно опита да легне по-удобно, обърна се по гръб и отпусна надолу ръка. Лакътят ѝ се удари в нещо много твърдо и той изохка.

— Съжалявам — промърмори тя. Понамести се още малко и по невнимание го удари с коляно. — Тук е толкова тясно, че най-вероятно мога да спя направо върху теб.

Шокирана осъзна, че беше казала думите на глас. Отвори уста, за да се извини още веднъж.

— А мога и аз да легна отгоре.

Думите му спряха почти изреченото извинение. Дробовете ѝ се изпълниха с въздух и не пожелаха да го пуснат обратно. Дълбокият му глас, като ехо, многократно се отрази в тъмнината и в съзнанието ѝ. Внезапно усети всеки сантиметър от тялото му и сексуалното обещание, прозвучало в това единствено предложение. Целувката... тази целувка, можеше да обясни сегашната ѝ реакция. Опасността

беше афродизиак, който неотдавна бе изпитала върху себе си. Но тези думи бяха нещо друго — желание, любопитство, предложение...

— Май чувам не?

Дробовете ѝ заработиха отново и тя с усилие си пое въздух.

— Не съм казала нищо.

— Точно това имах предвид — гласът му прозвуча леко развеселен. — Предполагам, че тази вечер няма да имам късмет.

След неговата закачка се почувства по-уверена.

— Определено нямаш. Вече си изчерпа лимита за днес.

— Утре ще опитам отново.

Тя се задави от смях.

— Този смях означава ли, че не съм те изплашил?

Помисли си, че трябва да бъде изплашена или най-малкото обезпокоена. Нямаше представа защо не се почувства така. Дори нещо повече, предложението му ѝ се стори доста съблазнително. Много съблазнително.

— Не, не се страхувам.

— Добре — той се прозя. — Тогава, защо не си съблечеш пуловера и да ми го дадеш вместо възглавница, а ти да легнеш на рамото ми? Така ще ни бъде по-удобно.

Здравият разум ѝ казваше, че е прав. Но същият този здрав разум ѝ подсказваше, че си търси неприятности, ако заспи в неговите обятия. Доверяваше се на самоконтрола му, но не можеше да каже същото за себе си. Чанс се оказа прекалено сексуален. Силен, способен, с чувство за хумор, с лека аура на опасност. Какво повече можеше да иска една жена?

Но най-опасното у него бе способността му да събуди страстта в нея. Преди с лекота отблъскваше ухажорите си и продължаваше напред, без дори да се замисля. Чанс ѝ напомни за всичките неща от които се бе отказала и за дълбоката ѝ самота.

— А ти би ли могъл да ми се довериш? — попита тя едновременно сериозно и шеговито. — Не исках да кажа, че ще спя върху теб. Бях задрямала и думите ми се изплъзнаха неволно.

— Мисля, че ще се справя, дори и след като си починеш. А сега ако спреш да говориш, веднага ще заспиш.

Тя се прозя.

— Знам. Днес за малко не катастрофирахме, извинявай за израза.

— Не сме катастрофирали, а се приземихме достойно на две колела. Хайде, давай пуловера и после можеш да заспиваш.

В палатката нямаше много място къде да седне, за да се съблече, затова Чанс ѝ помогна в борбата с дрехата, сгъна я и я сложи под главата си. После много внимателно, като се притесняваше да не я изплаши, я прегърна с дясната си ръка, притегли я към себе си, и тя положи глава на рамото му.

Това положение се оказа неочаквано удобно и успокояващо. Съни отпусна ръка върху гърдите му, защото не намери друго удобно място. Добре, ако трябваше да бъде честна, имаше и други, но те не ѝ изглеждаха толкова безопасни. Освен това ѝ харесваше да усеща биенето на сърцето му под дланта си. Силните ритмични удари събуждаха първичните ѝ инстинкти и удовлетворяваха примитивното ѝ нежелание да остане сама в нощта.

— Удобно ли ти е? — попита с нисък, успокояващ глас Чанс.

— Тъхъ.

С лявата си ръка оправи едно от одеялата и покри раменете ѝ, за да предпази голите ѝ ръце от студа. Съни изпитваше истинско удоволствие да лежи така, заобиколена от мрак и топлина. В просъница желанието ѝ се надигна, стопли я и я направи по-податлива. Гърдите ѝ, притиснати в неговите, се напрегнаха от удоволствие, а чувствителните ѝ зърна се втвърдиха. Дали ги е почувствал и той? — зачуди се тя. Искаше ѝ се да се погали в него като котка и да засили усещането, но се насили да се съсредоточи в ритъма на сърцето му и да лежи мирно.

Когато Чанс я бе целунал, докосна гърдите ѝ. Мечтаеше отново да почувства силната му мъжка ръка върху голата си кожа. Искаше го. Жадуваше докосването му, спомни си вкуса на устите му, мечтаеше да го усети вътре в себе си. Физическият копнеж беше толкова силен, че я заболя от чувството на празнота, което изпита.

Ако утре не се измъкнем оттук, аз ще бъда под него, преди слънцето да залезе — отчаяно си помисли тя, докато потъваше в сън.

Съни беше свикнала да се събужда веднага, щом усетеше някакво безпокойство. Веднъж под прозореца ѝ изгърмя ауспуха на кола и бе грабнала пистолета под възглавницата си, скачайки от

леглото още преди звукът да беше заглъхнал. Беше се научила да спи по всяко време, тъй като знаеше, че във всеки един момент може да ѝ се наложи да се спасява с бягство. Още от времето, когато ѝ се беше наложило бързо да порасне, можеше да преброи на пръстите на едната си ръка нощите в които бе спала спокойно.

Но в прегръдките на Чанс се събуди с усещането за сигурност, а присъствието му не само не ѝ пречеше, но и ѝ помагаше да се отпусне. Неговото тяло я сгръваше, утешаваше и ѝ даряваше чувство на безопасност. Ръката му бавно галеше гърба ѝ. Именно това я бе събудило.

Както и очакваше, през нощта полата ѝ се бе вдигнала и усукала. Краката им се оказаха преплетени, десният ѝ крак лежеше върху неговите. Дънките му бяха износени и меки, но леко грапавата им повърхност се оказа доста груба при допир с вътрешната страна на бедрото ѝ. Не можеше да се каже, че лежи съвсем на него, главата ѝ почиваше на широките му гърди, вместо на рамото му, а под ухото ѝ ритмично и силно биеше сърцето му.

Бавните движения на ръката му не спираха.

— Добро утро — каза Чанс с дълбок и леко дрезгав от съня глас.

— Добро утро.

Съни разбра, че няма желание да стане, макар здравият разум да ѝ подсказваше, че трябва да го направи, колкото се може по-скоро. Слънцето беше изгряло, утринната светлина прозираше през кафявия плат на палатката, обагрйки всичко наоколо в бледозлатист цвят. Беше време Чанс да се заеме с горивната помпа. Тогава щяха да излетят и да се свържат с Федералната агенция по авиация, и да съобщят, че не са се разбили. Знаеше точно какво трябва да направи, но вместо това продължи да лежи, наслаждавайки се на момента.

Той докосна косата ѝ, вдигна един кичур и го загледа как пада обратно.

— Мога да свикна с това.

— Ти и преди си спал с жени.

— Преди не съм спал с теб.

Много ѝ се искаше да попита каква бе разликата, но реши, че е по-добре да не знае. Все едно, нищо добро нямаше да излезе от бързо развиващите се отношения, защото точно сега не можеше да си ги позволи. Трябваше да вярва, че той ще оправи самолета и само след

няколко часа щяха да се разделят. Разбираше, че след това никога нямаше да се срещнат. Точно тази мисъл ѝ даде необходимата сила да се откъсне от него, да оправи дрехите и косата си, и да отвори ципа на палатката.

В тесния им топъл пашкул нахлу студен сутрешен въздух.

— Уау — възкликна тя, като пренебрегна коментара му. — Малко горещо кафе ще ни дойде добре, нали? Предполагам, че нямаш термос в самолета?

— Искаш да кажеш, че в комплекта ти за оцеляване не фигурира кафе? — подхващайки шегата ѝ, той не продължи провокиращия разговор.

— Не, само вода.

Съни изпълзя от палатката и той ѝ подаде обратно пуловера и обувките ѝ, които тя навлече бързо. Зарадва се, че дрехите са достатъчно дебели, а не тънки като лятна рокля.

Видя да се подават ботушите на Чанс, а след тях се появи и той самият, като веднага седна на земята, за да ги обуе.

— По дяволите, студено е. Ще отида да си взема якето от самолета. Там ще се погрижа за моите си работи, а ти можеш да отидеш от другата страна, зад тези камъни. Още е рано за змиите да изпълзят от дупките си, но ти все пак си гледай в краката.

Съни извади няколко книжни носни кърпички от джоба на полата си и заобиколи скалите. След десет минути, когато приключи с природните си нужди, изми лицето и ръцете си с влажните салфетки, почисти зъбите и приглади косата си. Почувства се, като нормален човек. Реши, че е дошло време да огледа местността, на която дължаха живота си.

Каньонът представляваше неголям разлом в земята. На мястото, където се беше приземил самолета, ширината му не надвишаваше петдесет метра, приблизително след четвърт километър леко се разширяваше, но почвата ставаше неравна и камениста. Коритото на потока наистина беше единствената площадка, където един малък самолет можеше да извърши относително безопасно кацане. Веднага след широкото място, каньонът рязко свиваше вляво, затова дължината му оставаше неизвестна. Обраслото с храсти дъно беше покрито с

големи скални късове и по-малки камъни. Виждаха се дълбоки бразди, образувани в местата, където дъждовната вода се бе спускала от стръмните стени към потока.

Земята и камъните бяха оцветени във всевъзможни нюанси на червеното, от ръждиво до бежово-кафяво. Листата на храстите бяха белезникаво зелени, сякаш изгорели от слънцето. Някои от тях блестяха в сребристо и се открояваха на фона на преобладаващото червено от обкръжаващите ги скали.

Все едно бяха единствените живи същества там. Не се чуваше пеене на птици или жужене на насекоми. Тя знаеше, че трябва да има малки животинки, с които се хранеха живеещите в пустините места змии и гущери, но в този момент тишината бе почти непоносима. Огледа се и видя Чанс, който се беше навел над двигателя и човъркаше нещо в него. Мушна студените си ръцете в джобовете на пуловера и тръгна към него.

— Не си ли гладен?

— Предпочитам да запазя храната, докато не разбере какъв е проблема — усмихна ѝ се накриво. — Не се обиждай, но не искам да ям от тези енергийни десертчета, освен ако не е абсолютно наложително.

— Ако успеем да излетим от тук, мислиш ли, че ще можеш да издържиш, докато стигнем до някое летище?

— Бинго!

Съни се усмихна и се премести малко напред, за да погледне с какво се занимава той.

— Аз също нямам желание да ям — призна си тя.

Чанс проверяваше системата за подаване на гориво. На лицето му беше застинало онова съсредоточено изражение, което имаха мъжете, когато ремонтираха. Тя се почувства безполезна, ако ремонтираше автомобил би могла да му помогне, но от двигатели на самолети не разбираше нищо.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита най-накрая.

— Не. Ще сваля горивната помпа и ще проверя дали не е запушена.

Тя почака още няколко минути, но да наблюдава работата на друг беше по-скоро скучно, отколкото интересно и започна да става неспокойна.

— Аз ще се разходя, за да проуча местността.

— Не ходи по-далече, отколкото бих могъл да те чуя — каза той разсеяно.

Макар все още да бе достатъчно прохладно, утрото с всяка минута ставаше по-топло. Слънцето бързо нагриваше въздуха в пустинята. Тя пристъпваше внимателно, като се оглеждаше на всяка крачка, защото изкълчен глезен можеше да се окаже въпрос на живот и смърт, ако се наложи да се спасява с бягство. Някой ден — помисли си тя — изкълченият глезен за мен ще бъде само едно неприятно неудобство, нищо повече. Един ден ще бъде свободна.

Вдигна очи към ясното синьо небе и вдиша чистия, свеж въздух. Полагаше огромни усилия да запази удоволствието от живота като разчиташе на чувството си за хумор, за да запази здравия си разум. Маргрет така и не се научи на това, но тя трябваше да се справя с болното си сърце, което контролираше с лекарства, и заради което трябваше да съблюдава определен начин на живот. За това и бе доста различна от Съни. Лекарствата трябваше да се взимат периодично, което означаваше посещение при лекар за изписване на рецепти. Ако бъдеше принудена да смени лекаря си, щяха да се наложат нови прегледи и изследвания, което бе прекалено скъпо.

А това означаваше, че двете нямаше да могат да се видят никога повече. Беше по-безопасно да не живеят заедно в случай, че някой издирваше две сестри. Нямаше дори телефонния номер на Маргрет. Сестра ѝ я търсеше веднъж седмично на мобилния телефон и винаги звънеше от различни номера. Ако я заловяха, нямаше да може да даде никаква информация на похитителите си, дори и под въздействието на наркотици.

Маргрет щеше да ѝ се обади след четири дни. Ако тя не отговореше или сестра ѝ не позвънеше, всяка от тях щеше да знае, че другата е заловена. В първия случай Маргрет щеше да напусне скривалището си, защото по кода на телефония номер можеха да открият града. Съни не можеше да понесе мисълта за това, което щеше да се случи после. Маргрет, в скръбта и гнева си щеше да се втурне да отмъщава за сестра си.

Четири дни. Проблемът трябваше да бъде в запушената горивна помпа. Просто трябваше да бъде.

ГЛАВА 6

Спомняйки си предупреждението на Чанс, Съни не се отдалечи много. В интерес на истината, нямаше нищо за гледане. Навсякъде, докъдето ѝ стигаше погледа, се виждаха само пясък, камъни, изпочупени храсти и издигащи се нависоко отвесни скали. Пустинята притежаваше дива, самотна красота, която можеше да я очарова, ако не се бе озовала тук в това отчаяно положение. Може би, когато валеше дъжд и потока придойдеше, това закътано парче земя се покриваше с живописен цветен килим. Но колко често валяха тук дъждове? Един път в годината?

Слънцето едва напече земята, когато животинките започнаха да се пробуждат. При приближаването си, Съни видя как малко кафяво гущерче се стрелна в процепа на скалата. Някаква птица, която не можа да разпознае, стремително се спусна надолу, за да клъвне от земята вкусно насекомо, след което се извиси обратно към свободата. Явно, стръмните стени на каньона не бяха никаква преграда за нея, като в същото време за Съни нещастните тридесет метра бяха недостъпни.

След време почувства глад и когато погледна към часовника си откри, че блуждае из каньона повече от час. С какво ли се занимаваше Чанс толкова дълго? Ако помпата се бе запушила, досега трябваше да е открил повредата.

Върна се по същия път обратно до самолета. Още от далеч го видя да обикаля около мотора — значи все още не бе открил повредата. Студените пипала на страха сграбчиха сърцето ѝ, но тя бързо ги отхвърли. Отказа да се поддаде на паниката. Предпочиташе да се справя с проблемите едва когато възникнат. Ако Чанс не можеше да ремонтира самолета, щяха да намерят друг начин да излязат от каньона. Не беше успяла да изследва цялото пространство из разлома, но беше напълно възможно в далечния му край да има изход, през който можеха да се измъкнат от това място. Не знаеше на какво разстояние са от най-близкия град, но щеше да използва всяка

възможност, за да се спасят. Предпочиташе да опита всички възможни начини, а не да седи и да чака.

Когато приближи, Чанс вдигна ръка, за да покаже, че е забелязал завръщането ѝ, после отново се наведе над двигателя. Позволи си да огледа великолепната му фигура. Залюбува се на това, как черната му тениска се опъва по силните мускули на мощните рамене и по гърба му. Спускаяки поглед надолу забеляза как дънките ясно очертават стегнатия задник и дългите бедра.

Нещо помръдна в пясъка до крака му. Помисли, че ще припадне. Пред очите ѝ притъмня и всичко около нея изчезна — виждаше само змията, която пълзеше опасно близо до левия крак на Чанс. Сърцето ѝ направи едно яростно превъртане и заби толкова силно в гърдите ѝ, че тя ясно усети глухите му удари.

Не чувстваше и не виждаше нищо, сякаш времето бе спряло. Осъзнаваше само, че змията става все по-голяма и тя върви към нея. Чанс се обърна и тръгна към Съни, като едва не настъпи дългото тяло. Змията вдигна глава, Съни протегна ръка, усети удивително гладката ѝ хладна кожа и отхвърли ужасната твар, колкото се може по-надалеч. Влечугото бързо проблесна на фона на скалата, прелетя над храстите и изчезна от погледите им.

— Добре ли си? Ухапа ли те? Къде те боли?

Като рухна на колене, непрекъснато мърморейки, Съни трескаво заопипва краката на Чанс. Опитваше се да открие капки кръв или малки следи по дънките му — някакво доказателство, че змията го бе ухапала.

— Добре съм. Аз съм добре, чуваш ли, Съни! Тя не ме ухапа — гласът му заглуши нейния. Той я вдигна на крака и я разтърси, за да привлече вниманието ѝ. — Погледни ме! — привлечена от силата на уверения му глас, тя го погледна в очите и той продължи по-тихо: — Добре съм.

— Сигурен ли си? — изглежда, не можеше да спре да го докосва. Опипа гърдите му, погали го по лицето, макар с разума си да разбираше, че змията няма как да стигне толкова високо и да го ухапе. През цялото време не спря да трепери. — Мразя змиите — каза с дрезгав глас. — До смърт се плаша от тях. Тя беше под краката ти и ти едва не я настъпи.

— Шшшт... — промърмори той, притегли я в прегръдките си и я залюля. — Всичко е наред. Нищо страшно не се случи.

Тя замълча и се притисна в него, като положи глава на широката му мъжка гръд. Ароматът на Чанс — толкова близък и познат, сега примесен с мириса на машинно масло — ѝ подейства успокояващо. Сърцето му биеше ритмично, като че ли преди минута не се бе случило нищо. Беше надежден и стабилен, като скала, а силното му тяло ѝ даваше утеха.

— О, Боже мой — прошепна. — Това беше ужасно — вдигна глава и се загледа в него с ужас. — Гадост! Аз я докоснах! — дръпна ръката си и рязко я протегна встрани. — Пусни ме! Трябва веднага да си изчистя ръката!

Той я пусна и тя хукна към палатката, за да намери антисептичните салфетки. Извади една от опаковката и започна яростно да трие пръстите си. Чанс приближи зад нея и тихо се разсмя.

— Какво става? Змиите нямат паразити. Освен това, нали вчера ми каза, че не се страхуваш от тях?

— Излъгах те. И не ме интересува имат ли паразити или не. Не искам нито една частичка от тази гадост по себе си.

Чак когато се убеди, че по нея не е останал нито един микроб от гадното влечуго, въздъхна облекчено.

— Вместо да се спускаш като ястреб — каза меко той, — защо не извика, за да ме предупредиш?

Погледна го с празен поглед.

— Не можех.

Изобщо не ѝ мина през ума да изкрещи. Цял живот я бяха учили да запазва самообладание и спокойствие в опасност или критични моменти, за да не издава местоположението си. В такива моменти, нормалните хора щяха да изкрещят, но на нея никога не ѝ позволиха да бъде нормална.

Чанс повдигна с пръст брадичката ѝ и ярки слънчеви лъчи осветиха лицето ѝ. Погледна я с дълъг пронизващ поглед и някаква загадъчна сянка се промъкна в очите му, после я притегли към себе си и склони глава към нея.

Устата му беше свирепа и гладна, а езикът настойчив. Останала без сили тя се притисна към него. Прегърна широките му рамене и отвърна на целувката му, с ярост и същия неистов глад. Глад, който я

изпълваше с чувство на неудолетвореност. Затова сега пиеше самия живот от устните му и искаше още.

Ръцете му бяха по цялото ѝ тяло — меките гърди, стегнатото дупе, със сила я притискаше към твърдата издатина между краката си. Осъзнаването, че той иска да я притежава, я изпълни с неудържима необходимост да изпита това, от което се бе отказвала в досегашния си живот. Не знаеше дали ще има сили да се отдръпне, но Чанс пръв прекъсна целувката. Вдигнал глава, той стоеше със затворени очи и мрачен израз на лицето.

— Чанс? — попита колебливо тя.

Той изръмжа груба ругатня под носа си, отвори очи и плъзна горещ поглед по цялото ѝ тяло.

— Не мога да повярвам, че спирам това за втори път — произнесе със суров глас, бесен от чувството за неудовлетвореност. — Само за протокола — аз не съм чак толкова благороден. Мътните ме взели... — прекъсна и тежко въздъхна. — Горивопроводът не е запущен. Проблемът сигурно е в помпата. Не трябва да губим време, защото имаме да свършим още много работа, преди да залезе слънцето.

Маргрет! Съни прехапа устни, за да задържи стона си от ужас. Гледаше към Чанс и осъзнаването на грозящата ги опасност легна като тъмна сянка помежду им.

Нямаше да се предаде. Имаше още четири дни.

— Можем ли да излезем оттук по друг начин?

— В пустинята? През август? — Чанс погледна към ръба на каньона. — Ако приемем, че можем да се измъкнем оттук, ще трябва да се придвижваме само нощем, а през деня да търсим убежище, за да се крием от слънцето. След обяд температурата стига четиридесет градуса.

Тя си помисли, че и сега температурата беше над двадесет градуса и изгаряше от жегата в дебелия си пуловер. Явно изпитаната по-рано страст не ѝ беше позволила да усети, колко силно пече слънцето. Свали пуловера си и го прибра в чантата.

— Какво ще правим сега?

В златните му очи блесна възхищение и той я прегърна през кръста.

— Ще отида да разузная. Не можем да се измъкнем от тази страна на каньона, но е възможно някъде по-нататък да има изход.

— А, аз какво да правя?

— Търси клони, листа — изобщо всичко, което може да гори. Събери колко можеш повече и ги нареди на купчина.

Чанс се отправи в тази посока, откъдето преди малко се бе върнала Съни — тя тръгна в противоположната. В тази част на каньона храстите бяха повече и можеха да се съберат много съчки за огън. Не искаше да мисли, колко малко щяха да бъдат дървата и колко дълго време щяха да останат тук. Отлично разбираше, че ако не им се отдаде начин за измъкване, скоро запасите им щяха да свършат и те щяха да умрат.

По дяволите, не искам да продължавам с тази лъжа, мислеше си Чанс, докато крачеше мрачно към високите каменни стени на каньона. Без угризение на съвестта лъжеше терористи, престъпници и високопоставени личности, защо тогава му ставаше все по-трудно да мами Съни? Упорито се опитваше да потисне и скрие дълбоко в себе си честността, искреността и другите черти на характера си, които си позволяваше да разкрива само пред семейството си. Но Съни изключително лесно проникна в душата му. Тя се оказа не точно това, което бе очаквал и сега все повече клонеше към мисълта, че не бе възможно да работи за баща си. В нея се усещаше някаква дълбока порядъчност... всеотдайност и готовност да се притече на помощ. Човек, занимаващ се с тероризъм, не можеше да притежава такива добродетели. По негово мнение, престъпления извършваха лудите и аморалните хора, а тя не беше от тях.

Случаят със змията го разтърси повече, отколкото ѝ бе позволил да види. Не самата змия — носеше ботуши, а и не бе чул характерния звук за предупреждение преди нападение, който змиите издаваха, значи не беше отровна — а нейната реакция. Никога нямаше да забрави начина, по който изглеждаше, смъртно пребледняла, напълно концентрирана и как се спусна напред, като ангел на отмъщението. Сама бе признала, че се ужасява от тези влечуги, но не се поколеба нито за секунда, да му се притече на помощ. Каква смелост ѝ беше необходима, за да докосне змията с голи ръце?

А после бе започнала трескаво да го опипва, за да намери следи от ухапване. С изключение на някои хора и моментите когато правеше секс, Чанс не понасяше чужди докосвания. Научи се да приема обичта в семейството, защото мама и Марис непрекъснато го прегръщаха и целуваха. Обожаваше да играе с племенниците си, особено с любимката си Ник, но семейството му бе единственото изключение. До сега. До момента, в който срещна Съни. И когато в паниката си обхождаше цялото му тяло с ръце, за да разбере дали е наранен, той не пожела да се отдръпне. Напротив, за момент си позволи лукса да изпита истинско удоволствие от докосването ѝ по краката и гърдите си. Но не можеше да се сравнява с това, колко силно му харесваше да спи до нея и да усеща сладките ѝ форми с цялото си тяло. Ръката му се сви в юмрук като си спомни как докосна гърдите ѝ, отново почувства под дланите си прекрасната закръгленост, толкова мека и еластична. Жадуваше да се докосне до голата ѝ кожа, да я вкуси. Искаше да я съблече гола, да я постави под себе си, дълго и бавно да я люби посред бял ден, за да може да види как удоволствието замъглява широко отворените ѝ сиви очи.

При други обстоятелства, ако тя не бе под подозрение, можеше да я заведе на Лазурния бряг или на някой безлюден Карибски остров. На такова място, където по цял ден да се търкалят голи по топлия пясък и да се любят на морския бряг или в затъмнена стая, в която през спуснатите щори можеха да проникнат само слънчеви лъчи. Но вместо това, трябваше да продължава да я лъже, защото дори да не работеше за баща си, оставаше факта, че бе единствената нишка, която можеше да ги заведе до Криспин Хауер.

Точно сега не можеше да се откаже от плана си. Не можеше да ѝ каже изведнъж, че самолетът е в изправност. Благодарни на Бог, че тя не разбираше нищо от самолети, защото в противен случай нямаше да повярва на лъжите му. „Чесна Скайлайн“ имаше резервна горивна помпа, точно за такива аварийни ситуации. Не, не трябваше да се отказва, налагаше се да завърши започнатата игра, защото поставената цел бе дяволски важна. Не искаше да рискува, а после да разбере, че тя може и да е замесена до уши в тази работа.

Планът, който детайлно бяха разработили със Зейн, предполагаше, че те щяха да се окажат на ръба — щяха да успеят да оцелеят, но при доста тежки условия и достатъчно правдоподобни, за

да не се усъмни Съни. Трябваше да полагат усилия, за да се снабдят с храна, в каньона имаше източник на вода, но тя стигаше само за най-необходимите нужди. Не беше взел със себе си никакви излишни вещи, за да не предизвика съмнения — само вода, одеяло, пистолет и предметите, които се намираха на борда на самолета, като фенера например. По дяволите, тя се бе оказала много по-подготвена, което го правеше предпазлив. За разлика от него, Съни не можеше да предположи екстремната ситуация, в която попаднаха и това, че носеше палатка, изглеждаше доста странно. Тази жена бе пълна с добре пазени тайни.

Чанс стигна до края на каньона. Искеше да се убеди, че нищо не се бе променило от последния път, когато бяха тук със Зейн. През това време не бе имало свличания, които да разрушат непристъпните стени на разлома и да отворят изход. Тънката струйка вода все още се стичаше от цепнатина в скалата. По земята забеляза стъпки на зайци и птици, с които можеха да се хранят. Беше лесно да стреля по тях, но пазеше патроните за извънредни случаи, затова реши да направи капани.

Всичко се развиваше така, както го бе замислил. Планът му работеше. Между тях възникна силно физическо привличане и тя нямаше да се противи дълго, а може би нямаше изобщо да се съпротивлява. Засега не се опитваше да крие повика на желанията си. Задачата му щеше да се улесни, когато станеха любовници. Жените бяха подвластни на сексуалното си удоволствие и се подчиняваха на повика на плътта. Знаеше каква сила има секса и щеше да я използва, за да я накара да му се довери. Жалко, че самият той не можеше да ѝ се довери — всичко щеше да е много по-лесно, ако вярваше в невинността ѝ — но прекалено често бе виждал подлост, злоба и жестокост в човешките души и знаеше, че зад красивото лице, невинаги се криеше добър човек.

Когато реши, че бе минало достатъчно време за проучване на каньона, Чанс се върна обратно. Видя, че Съни все още събира клонки — търсеше ги между изсъхналите храсти и ги редеше в голяма купчина до палатката. Когато той приближи, тя се изправи и се вгледа в него с поглед изпълнен с надежда.

В отговор, Чанс поклати глава.

— Този каньон е като огромна кутия. Няма изход — каза категорично. Добрата новина е, че в далечния му край има вода.

Тя преглътна. Очите ѝ се разшириха — станаха огромни, пълни с тревога и печал.

— Не можем ли да се изкачим по скалите?

— Стените са прекалено стръмни.

Той сложи ръце на кръста си и се огледа.

— За по-голямо удобство трябва да се настаним близо до водата. От тази страна има надвиснала скала, под която можем да се крием от слънцето. Земята под нея е песъчлива и ще ни бъде по-удобно.

Ако въобще можеше да стане удобно, след като спяха в една малка и тясна палатка.

Съни кимна мълчаливо и започна да сгъва палатката. Действаше бързо, без излишно суетене, но Чанс видя, какво усилие полага да запази самообладание. Погали я ласкаво по рамото, чувствайки под дланта си гладката ѝ мека кожа, топла и леко влажна от напрежението.

— Ще се справим — увери я той. — Само трябва да издържим, докато някой забележи дима и ни намерят.

— Ние сме в средата на нищото — каза с треперещ глас. — Ти самият го каза. А аз имам само четири дни до...

— До какво? — попита Чанс, когато тя внезапно млъкна.

— Нищо. Няма значение — загледа се невиждащо в небето, в ясения син простор, който избеляваше все повече, с изкачването на слънцето.

Четири дни до какво? — зачуди се той. Какво щеше да се случи? Може би тя трябваше да направи нещо? Ако се планираше нов терористичен удар? Можеше ли да се извърши без нея?

След половин километър, стената на каньона рязко се накланяше и образуваният ъгъл правеше по-голяма сянка, отколкото, където се бяха приземили. Работеха съсредоточено, за да преместят лагера на новото място. Чанс носеше тежките неща, а Съни се стараеше непрекъснато да си намира работа, за да се концентрира върху изпълнението на задачата и да изтласка от съзнанието си мислите за Маргрет.

Стана обед. Слънцето бе в най-високата си точка. Жегата бе непоносима и тя въздъхна с облекчение, когато най-после приключиха и се скриха в живителната сянка на надвесената скала. Нишата се оказа по-голяма, отколкото предполагаше — около четири метра широка и три дълбока. Тя надеждно ги защитаваше от изгарящото слънце. Скалата свършваше под ъгъл, като в дълбочина височината ѝ достигаше до половин метър, но по средата бе толкова висока, колкото Чанс да се изправи, без да се удари.

— Ще изчакам да захладнее и тогава ще пренеса останалите неща — каза той. — Не знам ти как си, но аз съм гладен. Да изядем по половин енергийно десертче от твоите, пък за вечеря ще се опитам да хвана заек.

Съни се бе успокоила достатъчно, за да му отговори закачливо с престорено ужасен вид.

— Искаш да изядеш заека Питър?

— В момента бих изял и Великденския заек, ако мога да го хвана.

Опитваше се да я разсмее. Тя оцени усилията му, но не можа да се отърси от депресията, която я бе налегнала, когато се изпари и последната ѝ надежда бързо да се измъкнат от тук.

Бе изгубила апетит, но разопакова едно от десертчетата, раздели го на две и му подаде, като скри факта, че това бе по-голямата половина. Беше много по-едър и имаше нужда от повече храна. Изправени на крака, те ядяха малкия си спартански обяд и наблюдаваха странната промяна на оцветените в бяло скали на каньона.

— Можеш да пиеш вода колкото ти се иска — убедително каза той. — Топлината ни обезводнява дори когато сме на сянка.

Съни послушно изпи една бутилка вода, необходима ѝ да преглътне енергийното блокче. Струваше ѝ се, че всяка хапка става все по-голяма и по-голяма, а преглъщането все по-трудно, затова отгризваше по малко и дъвчеше по-дълго като всеки път пиеше вода, за да преглътне.

След като приключиха, Чанс направи малък кръг от камъни, натрупа в него клони и листа — свежи и изсъхнали — и запали огън. Скоро тънък стълб дим се изви над каньона. Това му отне не повече от

пет минути, но когато се върна в сянката на скалата, ризата му бе влажна от пот.

Тя му подаде бутилка с вода и той започна да пие жадно, като в същото време я прегърна през талията със силната си ръка. Привлече я към себе си и когато се напи, я целуна по челото. Това не беше страст, просто я прегърна за утеха. Тя обвини ръце около него, доверчиво притискайки се към тялото му, защото имаше нужда от силата и увереността му. Отдавна не ѝ се бе случвало да разчита на някого както сега — доверяваше се единствено на себе си. Винаги ѝ се бе налагало да проучва детайлите, да предвижда всяка евентуална неприятност и да бъде силна. Но никога не бе изпадала в подобна ситуация и сега не знаеше какво да прави.

— Трябва да помисля — каза тя на глас.

— Шшшт. Всичко, което трябва да направим, е да останем живи. Това е най-важното сега.

Беше прав, разбира се. Нищо не можеше да направи сега за Маргрет. Дяволският каньон, спасил живота им вчера, днес се бе превърнал в затвор, от който нямаше измъкване. Налагаше се да играе с картите, които ѝ се паднаха и да не позволява на депресията да отнеме и последните ѝ сили. Оставаше да се надява, че сестра ѝ няма да направи някоя глупост, а ще се покрие. Нямаше представа как щеше да я намери после. Но щеше да открие начин, стига Маргрет да останеше жива и в безопасност.

— Имаш ли семейство, което да се тревожи за теб? — попита той.

Боже, бе опрял ножа до кокала! Съни поклати глава. Тя имаше семейство, но сестра ѝ нямаше просто да се безпокои, тя щеше да реши, че се е случило най-лошото.

— Ами ти? — попита, осъзнавайки, че не знае нищо за мъжа, в когото почти бе влюбена.

Чанс също поклати глава.

— Хайде са седнем — тъй като не намериха нищо подходящо се отпуснаха направо на земята. — После ще донеса две седалки от самолета, за да ни е по-удобно — каза той. — В отговор на въпроса ти — не, нямам никого. Родителите ми умряха, а братя и сестри — нямам. От страна на баща ми имам чичо, мама имаше няколко братовчедки, но никога не сме поддържали връзка.

— Това е тъжно. Семейството винаги трябва да е заедно — ако беше възможно, мислено добави тя. — Къде си израснал?

— На различни места. Баща ми не се задържаше дълго на една работа. Къде са сега родителите ти?

Помълча малко и дълбоко въздъхна.

— Бях осиновена от добри хора. И досега ми липсват — каза тя, като чертаеше рисунки с пръст върху пясъка. — След като не кацнахме снощи в Сиатъл, дали някой ще уведоми Федералното управление по авиация?

— Сигурно вече ни търсят. Проблемът е в това, че ще започнат от района, който регистрирах в плана на полета.

— Отклонили сме се от курса ли? — попита тихо тя. Нещата взимаха все по-сериозен обрат.

— Отклонихме се от курса, когато търсехме място за кацане. Но ако някой претърсва тази област, ще види дима. Просто трябва да поддържаме огъня през целия ден.

— И колко време ще продължи това? Преди да се откажат от търсенето?

Чанс замълча, загледан в небето с притворените си златистокафяви очи.

— Ще продължат, докато смятат, че сме живи.

— Но ако си мислят, че сме се разбили...

— В крайна сметка, ще прекратят търсенето — каза тихо той. — След седмица, може и малко повече, но ще го прекратят.

— Значи, ако не ни намерят, да речем до десет дни... — тя не можа да продължи.

— Няма да се предаваме. Винаги съществува възможност над нас да прелети някой частен самолет.

Не уточни, че възможността бе невероятно малка, нямаше нужда. Бе видяла местността със собствените си очи от високо и знаеше колко тесен и почти невидим за окото е този каньон.

Присви колене и ги обгърна с ръце. Замислено погледна бавните извивки на сивия дим.

— По-рано мечтаех да мога да попадна на място, където никой няма да ме намери. Но и през ум не ми е минавало, че тук няма да има обслужване по стаите.

Чанс се усмихна. Протегна крака напред и се подпря назад с лакти.

— Нищо не може да те отчая за дълго, нали?

— Опитвам се да не си го позволявам. Положението не е толкова лошо, ние сме живи. Имаме вода, храна и подслон. Можеше да бъде и по-зле.

— Имаме си даже и развлечение. В жабката на самолета имам тесте карти. Можем да играем покер.

— Опитваш ли се да мамиш?

— Не е необходимо — провлече той.

— Предупреждавам те. Аз мамя на карти.

— Предупреждението ти е прието. Знаеш ли какво се случва с мошениците?

— Печелят?

— Ако не ги хванат.

— Добрите измамници не ги хващат.

Чанс нави на пръста си кичур от косата ѝ и леко го подръпна.

— Да, но ако те хвана ще си в голяма беда. Това пък е моето предупреждение.

— Ще бъда много внимателна — обеща Съни. Прозаявката ѝ я изненада. — Защо непрекъснато ми се спи? Тази нощ, като никога досега, спях много добре.

— Това е от топлината. Защо не си дремнеш? Аз ще поддържам огъня.

— А на теб защо не ти се спи?

— Аз съм свикнал с горещините — повдигна рамене той.

Тя наистина заспиваше, а и нямаше какво друго да се прави. Не ѝ се искаше да влиза в палатката, затова придърпа чантата и положи глава на нея. Чанс мълчаливо издърпа пуловера ѝ и го метна върху коленете ѝ. Следвайки примера му, тя го сгъна и го мушна под главата си, вместо възглавница. След няколко минути вече спеше. Това бе един от тези случаи, когато спиш, но не можеш да си починеш. Съни чувстваше горещината, движенията на Чанс и се безпокоеше за Маргрет. Усещаше мускулите си тежки и изтощени, но това бе по-добре, отколкото завръщането в реалността, което ѝ носеше само главоболие.

Проблемът с дневния сън бе, че след него си разконцентриран и уморен. Дрехите ѝ залепнаха, което не бе изненадващо в тази жега. Когато най-накрая се прозя и седна, слънцето започваше да залязва и обагряше скалите в червени цветове и въпреки че температурата оставаше същата, въздуха вече не изгаряше.

Чанс седеше с кръстосани крака. Дългите му пръсти ловко сплитаха примки от върви и пръчки. Така както бе седнал в сянката на надвисналата скала, напълно съсредоточен върху правенето на капани и начина, по който отразената от пясъка светлина танцуваше по високите му скули, неочаквано я наведе на любопитна мисъл, която изведнъж завладя съзнанието ѝ.

— Прадедите ти са коренни американци, нали?

— От американо-индианското население — разсеяно уточни той.
— Всеки роден в Америка е коренен американец, както обичаше да повтаря моя баща — Чанс я погледна и се усмихна. — Разбира се, индианец, също не е точно, както повечето определения. Но да, имам индианска кръв.

— И си бивш военен.

Съни не знаеше откъде точно направи този извод. Може би от сръчността, с която приготвяше примките. Не бе толкова наивна да мисли, че всеки коренен американец умее да прави капани — не и в този свят, не и в този живот. Начинът, по който работеше, ѝ подсказа — бе преминал специално обучение за оцеляване.

Погледна я изненадан.

— Откъде разбра?

Тя поклати глава.

— Предположих. Да започнем с това, как боравиш с пистолета, все едно си роден с него. Умееш да правиш капани. Използваш изразът ще отида да проуча...

— Много са хората, които боравят с оръжие и могат да плетат примки, особено тези, които прекарват повечето време сред дивата природа.

— ... и да завършим с речника ти — продължи тя и се усмихна.
— Вместо пистолет, казваш оръжие. Така не говорят дори хората, които прекарват много време сред природата.

Чанс я награди отново с мимолетна усмивка.

— Добре. Признавам си, че известно време носих униформа.

— Какви войски?

— Армията. Рейнджър.

Е, това със сигурност обясняваше много от уменията му за оцеляване. Тя не знаеше почти нищо за рейнджърите и другите видове специални подразделения, но бе съвсем сигурна, че принадлежат към елитните войски.

Той постави готовия капан настрана и започна друг. Известно време младата жена го наблюдава как работи и се почувства напълно безполезна. Беше по-скоро пречка, отколкото помощ при плетенето на примките. Почиствайки полата си от мръсотията, тя въздъхна. Проклятие, беше минал само един ден, откакто бяха блокирани тук и тя вече се бе примирила със старите сексуални стереотипи на поведение. Предпочиташе да се предаде красиво.

— Има ли достатъчно вода да си изпера дрехите? Нося ги вече втори ден, а това е повече от достатъчно.

— Вода има, но няма в какво да я налеем.

С ловко движение, Чанс се изправи.

— Ела ще ти покажа.

Те тръгнаха встрани от надвесената скала. Съни започна да се катери по камъните след него, като се стараеше да не ги докосва с ръце, тъй като дори под подметките на обувките си усещаше изгарящата топлина. Когато стигнаха до сенчестото място, изпита истинско облекчение.

— Ето — той посочи тънката струйка вода, спускаща се от скалата. Тук храстите бяха по-големи и по-гъсти, благодарение на водата, а температурата бе с около пет градуса по-ниска. Бе илюзия заради контраста, но зеленината ѝ подейства разхлаждащо.

Като погледна водата, Съни въздъхна. Пълненето на бутилки и миенето, нямаше да представлява трудност, но прането — е... това бе друга работа. Нямаше езерце, нито даже локва, където да накисне дрехите. Водата незабавно попиваше в сухата зажадняла земя, която тук бе по-влажна, но не и мокра.

Единственото нещо, което можеше да направи бе да пълни бутилката, отново и отново, и да полива дрехите, за да отмие мръсотията.

— Това ще отнеме доста време — каза печално.

На лицето на Чанс се появи дразнеща, мъжка самодоволна усмивка. Той изхлузи тениската си през главата и я подаде.

— Знаеш ли, няма за къде да бързаме.

Тя почти му върна фланелката, за да го накара да я облече отново. Не заради думите му. Въпреки че се чувстваше глупаво скромна и бе виждала доста мъжки гърди, гледката на голото тяло на Чанс предизвика в нея вълна на възхищение. Изпъкнали мускули, гладка кожа, като току-що изкована стоманена рамка и шест изпъкнали правоъгълници на корема. Малки черни косъмчета се простираха от едното малко кафяво зърно до другото. Жадуваше да ги докосне. Дланите я боляха да усети под тях гладката кожа и за това с всички сили стисна тениската му.

Самодоволната му усмивка изчезна, очите му потъмняха. Погали бузата ѝ, прекара пръст под брадичката ѝ и я повдигна. Лицето му застина с израз на чисто мъжко желание.

— Ти знаеш, какво ще се случи скоро между нас, нали? — гласът му бе нисък и груб.

— Да — едва успя да прошепне, защото гърлото ѝ пресъхна, когато тялото ѝ отговори на докосването и желанието му.

— Искаш ли го?

Толкова силно, че чак ме боли — помисли тя, вглеждайки се в златистокафявите очи и потрепери заради огромната стъпка, която имаше намерение да направи.

— Да — прошепна Съни.

ГЛАВА 7

Изживях целия си живот, без изобщо някога да съм живяла — мислеше си Съни, докато механично изплакваше дрехите и ги простираше на горещите камъни да изсъхнат. Двамата с Чанс можеха никога да не се измъкнат от този каньон живи или, ако успееха, щеше да им е необходимо много повече време — седмици или месеци, а дори и по-дълго. Независимо от това, което се канеше да направи Маргрет, а тя щеше да го направи, Съни не можеше да промени нищо в тази ситуация. За първи път в живота ѝ се налагаше да мисли за себе си и за това какво желае. А това беше просто — единственото, което искаше, бе Чанс.

Трябваше да се изправи пред фактите. В това бе добра, правеше го през целия си живот. Факт бе, че в създалото се положение те можеха да умрат в този малък каньон. Ако им бе съдено да не излязат оттук, тя не искаше да умира, подчинявайки се на доводите на разума ѝ, да не се замесва с Чанс, защото това, което бе добро и правилно в нормалния свят, тук губеше смисъл. Вече беше свързана с него в борбата им за оцеляване. Не искаше да се разделя с живота си, без да разбере какво е да бъде обичана от него, да го усеща дълбоко в тялото си, нежно да го притиска, шепнейки му за своята обич. В нея се надигна цял един свят от любов — заключен дълбоко в душата ѝ, който съхнеше като ненужен, защото нямаше на кого да го подари. Сега имаше тази възможност и нямаше да я изпусне.

Всеки психоаналитик би казал, че тази близост силно наподобява привързаност тип: в буря всяко пристанище е добро или синдрома Адам и Ева. Бе възможно, но това донякъде важеше и за Чанс. Както Съни бе предположила, той можеше да прави секс по всяко време и когато пожелае. Беше му достатъчно само да се огледа с тази своя вродена сексуална увереност и жените щяха да го накацат като мухи на мед. А в момента тя беше единствената муха на разположение.

Не, не беше само това. Те бяха привлечени един от друг много по-рано. Ако бяха стигнали до Сиатъл без проблеми, щеше да има

достатъчно сили да откаже поканата му и да избяга далеч от него. Никога не би си позволила да го опознае по-отблизо. Въпреки че се бяха срещнали само преди двадесет и четири часа, това време бе наситено с такива силни емоции, които преди не познаваше. Все едно бяха участвали рамо до рамо в сражение и преживяната опасност, която все още ги заплашваше, ги сближи като бойци на война. Тя узна за него такива неща, за които в нормалния живот щяха да са необходими седмици, време, с което не разполагаше. Всичко, което научи за този мъж през последните часове ѝ харесваше. Беше човек готов да излезе напред и да посрещне опасността лице в лице, да се намеси, когато види някоя несправедливост — иначе нямаше да спре нападателя на летището. В най-критичните ситуации оставаше спокоен, самостоятелен и разсъдлив, към нея се отнасяше с такова внимание, каквото не бе получавала досега от друг мъж. Но най-вече, Чанс бе толкова сексапилен, че ѝ течаха лигите само като го погледнеше.

Повечето мъже като чуеха такова категорично съгласие, каквото бе изрекла преди малко, незабавно щяха да преминат към действие. Но той не бързаше. Целуна я много сладко и каза:

— Ще отида до самолета да взема останалата част от багажа, после ще се преоблека и ще ти донеса мръсните дрехи, за да ги изпереш.

— Боже, благодаря ти много — едва успя да каже тя.

— Винаги на твоите услуги — намигна ѝ и се обърна.

Оказа се мъж, който можеше да отложи личното удоволствие заради по-важни неща. Така тя се захвана с прането на бельото му. Не беше най-романтичното преживяване на света, но това бе една прекалено интимна услуга, която засилваше връзката помежду им. Чанс изпълняваше мъжката част от задълженията — осигуряваше храната, а тя се занимаваше с домакинската работа — грижеше се за дрехите.

За сега, той се явяваше единствената ѝ надеждна опорна точка, тогава защо продължаваше да усеща някаква скрита опасност у него? Може би, бе свързано с военното му обучение — бдителността и мигновената решителност да се бори, бяха толкова характерни за него, че си оставаше воин, независимо с какво се занимаваше. Не бе срещала друг рейнджър, така че, нямаше база за сравнение. Засега бе

сигурна само в едно — радваше се на подготовката му, защото тя щеше да им помогне да останат живи и да се измъкнат.

След като изпра дрехите на Чанс, колкото бе възможно под тази тънка струйка, тя се поколеба за секунда дали да свали своите. Бяха мръсни и не можеше да ги търпи на себе си и секунда повече.

Горещият въздух на пустинята обгърна голата ѝ кожа, ласкаво затопли нежните местенца зад коленете ѝ, лекият ветрец погали гърба и гърдите ѝ, от което малките ѝ зърна се втвърдиха. Никога не беше стояла навън гола и се почувства доста особено.

Ами ако Чанс я видеше? Може би щеше да се изпълни със страст и щеше да се случи това, което така или иначе трябваше да се случи между тях. Не е сигурно, че ще ме пожелае, усмихна се кисело на себе си Съни, тялото ѝ не бе чак толкова разкошно и пищно. И все пак, ако мъж се натъкнеше на гола и достъпна жена — можеше да се случи всичко.

Изля върху себе си бутилка вода, загреба шепа пясък и започна да почиства тялото си. Наложил се да напълни няколко пъти бутилката, докато успее да измие от себе си мръсотията и пясъка. Когато приключил се почувствал значително освежена, а кожата ѝ станала мека като на бебе. Може би козметичната промишленост трябва да престане да използва смлени раковини и минерали за епилация на кожата и да премине към използването на пясък, с усмивка си помислил тя.

Гола и влажна, Съни почувствала лекия бриз, който раздвижвал горещия въздух, охлаждаше тялото ѝ и ѝ дарявал прохлада. При липсата на хавлия, оставил кожата си да изсъхне под лъчите на слънцето, докато переше дрехите си. След това бързо облече бежови дънки и зелена тениска. Младата жена винаги избирала такива дрехи, които да се сливат с околната среда и които я правеха невидима, ако се наложило да се крие в селските райони. С удоволствие щеше да носи камуфлажни дрехи, ако на обществени места не привличал толкова внимание с тях. Сутиенът ѝ след прането бе все още мокър и тя го оставил да изсъхне. Мекият памук на тениската обгръщал гърдите ѝ, като разкривал тяхната форма и острите връхчета на зърната ѝ. При ходене, те меко се поклащали и тя се зачудил дали Чанс щеше да ги забележи.

— Хей — каза той зад нея с нисък и мек глас.

Стресната тя се обърна. Като че ли го бе извикала с мислите си. Той стоеше неподвижно на десетина метра от нея, а в притворените му очи бе застинало напрегнато изражение. Погледът на тези очи с цвят на уиски бе прикован в гърдите ѝ. О, той бе забелязал всичко.

Зърната ѝ се втвърдиха още повече, все едно ги бе докоснал.

Тя преглътна и се опита да контролира нелепата реакция на тялото си. В края на краищата беше ги докосвал, а преди малко му даде и разрешение за нещо повече.

— От колко време стоиш там?

— От известно време — клепачите му бяха притворени, а гласът малко груб. — Чаках да се обърнеш, но ти така и не го направи. Във всеки случай се наслаждавах на гледката.

Дъхът ѝ заседна в гърлото.

— Благодаря.

— Имаш най-съблазнителното малко задниче, което някога съм виждал.

Гореща вълна се разля по тялото ѝ.

— Ти си сладък бърбърко — каза тя, без следа от хумор. — А кога аз ще мога да се насладя на подобна гледка?

— По всяко време, сладка моя — отговори с дълбок глас, пълен с чувствени обещания. — По всяко време...

После се усмихна със съжаление.

— По всяко време, но не и сега. Трябва да занесем изпраните дрехи в лагера, за да мога да поставя капаните тук. Това е единственият източник на вода и животните идват на водопой. Ще ги разположа и ще се опитам да хвана нещо за вечеря. След това трябва да се изкъпя и да изчистя улова, ако хвана изобщо нещо.

Той не успя да се справи веднага с възбудата си, но Съни бе успокоена от неговата непреклонност и способността му правилно да разпределя приоритетите. В тази трудна ситуация ѝ бе необходим мъж с трезва глава, който взима правилни решения, а не варварин, движен единствено от бушуващите си хормони.

Чанс започна да събира мокрите дрехи от камъните, а Съни се присъедини към него да му помогне.

— Нека да позная — каза тя. — Дрехите запазват човешката миризма.

— Да, но има и още нещо. Дивите животни се страхуват, когато нещо непознато нападне територията им.

Щом тръгнаха към лагера, тя попита:

— Колко време обикновено е необходимо, за да се хване нещо в капана?

Той вдигна рамене.

— Не може да се каже точно. Веднъж ми се отдаде възможност да си хвана вечеря десет минути след като бях заложил капана. Понякога това отнема дни.

Оставаше ѝ да се надява, че няма да се наложи за вечеря да ядат заека Питър. Мисълта за това, че отново щеше да ѝ се наложи да предъвка безвкусното енергийно десертче, се оказа непоносима. Нямахше да бъде лошо някоя глупава, заблудена в пустинята птица да се хване в капана. О, нямахше нищо против яденето на пиле. Бързо се отказа от нелепите си фантазии и се примири с мисълта за заека, ако им провървеше и попаднеше в капана, разбира се. Трябваше да бъде доволна на всичко, което успееше да хване Чанс.

След като се върнаха при надвесената скала, която засега беше станала техен дом, те разпръснаха мокрите дрехи по горещите камъни. Тези, които Съни беше изпрала първи бяха почти изсъхнали, сухата горещина на пустинята действаше ефективно, като електрически сушилник.

Когато свършиха, Чанс взе ръчно изработените капани, за да ги провери за последно, преди да ги разположи край изворчето. Тя внимателно го наблюдаваше. За пореден път забеляза как ярко светят очите му и с каква хищна грация и ритмичност бе изпълнено всяко негово движение.

— Ти се наслаждаваш на всичко това, нали? — попита тя леко изненадана. В края на краищата, от първобитните времена ловът е бил основно занимание на мъжете.

Той не я погледна, но усмивка присви ъгълчетата на устните му.

— Мисля, че не всичко е толкова лошо. Ние сме живи, имаме храна, вода и подслон. И съм сам с жената, която желая от мига, в който я видях за първи път.

Чанс извади от задния джоб на дънките си смачкано шоколадово десертче „Бейби Рут“, махна опаковката, откъсна няколко парченца и ги постави в капаните.

Това веднага привлече вниманието ѝ.

— Ще използваш шоколада като стръв? — възкликна възмутено.
— По-добре ми го дай! Можеш да вземеш вместо него едно от енергийните блокчета, които имаме.

Той се усмихна и се отдръпна, когато Съни посегна да измъкне от ръката му останалия шоколад.

— Твоето десертче изобщо не става за примамка. Нито един уважаващ себе си заек няма да го докосне.

— Откога криеш този шоколад от мен?

— Не съм го крил. Намерих го в самолета, когато прибирах останалата част от нещата. Освен това е престояло там цял ден и е разтопено от горещината.

— Разтопено, мислиш ли? — усмихна се Съни. — Това изобщо не влияе на шоколада.

— Аха — кимна той, все още усмихнат. — Така значи, ти си една от тези.

— От кои тези?

— Любителите на шоколад.

— Не съм — възрази, като повдигна брадичката си към него, — но обичам сладкото.

— Тогава защо не беше опаковала нещо сладко в тази твоя проклета чанта за оцеляване, вместо нещо, което има вкус на сено?

Младата жена се намръщи.

— Защото съдържанието на чантата е предназначено за оцеляване в екстремални условия. Ако бях сложила вътре шоколад, щях да го изям още първия ден и тогава щях да бъда в голяма беда.

Внимателният поглед на златистокафявите му очи я проряза, като върха на камшик.

— Кога ще ми разкажеш, защо трябва да носиш със себе си, при един обикновен едномдневен полет до Сиатъл, чанта пълна с предмети за оцеляване в екстремални условия.

Младият мъж произнесе всичко това с много спокоен глас, но Съни почувства, как изведнъж настроението му се промени. Интересно, защо очакваше отговора ѝ с такава убийствена сериозност, защо това беше толкова важно за него? Какво го интересуваше, че тя мъкне навсякъде тези неща със себе си? Разбираше обикновеното любопитство, но не и тази упорита настойчивост.

— Аз съм параноичка — отговори му с безразличен тон. — Убедена съм, че с мен ще се случи някаква катастрофа и съм ужасена от мисълта, че мога да се окажа неподготвена.

Очите му потъмняха и се присвиха.

— Глупости. Не се опитвай да ме преметнеш с лъжи.

Тя се почувства виновна, но не отстъпи.

— В действителност се опитах да бъда любезна, за да не ти кажа направо да си гледаш работата.

За нейна изненада, той се отпусна и успокои.

— Така е по-добре.

— Какво? Да бъда груба ли?

— Не. Само честна — коригира я той. — Ако има нещо, което не искаш да ми кажеш — добре. Не ми харесва, но поне е истина. Като се има предвид дадената ситуация, трябва да можем напълно да разчитаме един на друг, а това изисква доверие. Трябва да сме искрени, колкото и трудно да е това. Повярвай ми, знам, че истината невинаги е сладка и нежна.

Съни скръсти ръце, притвори очи и се втренчи в Чанс с поглед, който казваше няма да ме купиш с това.

— Дори когато проявяваш такова упорито любопитство? Не мисля така — тя се засмя. — Ти се опитваш да използваш психологически натиск, за да разбереш тайните ми.

— И проработи ли?

— В началото изпитах угризения и чувство на вина, но после си върнах здравия разум.

Тя видя как той се опитва да се пребори със смеха, но веселите огънчета все пак запламтяха в златните му очи и ъгълчетата на красиво очертаните му устни се вдигнаха нагоре. Той поклати глава.

— Ще ми причиниш много неприятности — подхвърли той, взе капаните и тръгна към източника на вода.

— Защо? — попита, обръщайки се към гърба му.

— Защото се страхувам, че се влюбвам в теб — призна през рамо Чанс, като заобиколи надвесената скала и се скри от погледа ѝ.

Съни почувства как краката ѝ се подкосиха, коленете ѝ омекнаха и се подпря на камъка. Нима той наистина бе казал това? Какво означаваха думите му? Нима един мъж изрича подобни неща, ако не е привлечен от някоя жена?

Сърцето ѝ лудо бумтеше в гърдите, все едно току-що беше тичала. Когато се налагаше да бяга, за да спаси живота си, се справяше с неща, които не биха минали през главата на повечето хора, но опреше ли работата до романтични отношения, ставаше безпомощна като малко дете, изгубено в гората — в случая в пустинята.

Никога преди не бе позволявала на някой мъж да се доближи толкова до нея, за да възникне близост между тях. Не желаше да се привързва към никого емоционално, за да може, в случай на нужда, да изчезне мигновено — без предупреждение и без съжаление. Този път нямаше къде да изчезне и къде да се скрие. Бе затънала в по-големи неприятности, отколкото Чанс, защото вече бе ужасно и безнадеждно влюбена в него.

Усещането, което сви конвулсивно стомаха ѝ беше смесица от екстаз и леден дъх на ужас. Последното нещо, което искаше, бе да се влюби в Чанс. Но бе прекалено късно да се тревожи. Чувството, което бе започнало с лек интерес, разцъфна в огромни цветове, когато той отказа да прави любов с нея, при условие, че се бе съгласила. В този момент, нещо дълбоко в нея прие, че Чанс е нейната друга половинка. Той беше всичко, което искаше от един мъж, всичко, за което някога беше копняла в най-смелите си мечти. Не бе предполагала, че някога ще срещне такъв мъж, защото винаги бе знаела, че любовта не е за нея.

Но ако обстоятелствата лишават я от правото на нормален живот, господстваха там, във външния свят, то тук, в осветения от слънцето каньон не съществуваше никой друг, освен тях двамата. Почувства се несигурна и много ранима. Все едно всичките ѝ нервни окончания и емоции бяха останали без защита и това я направи уязвима за чувства, от които цял живот се налагаше да бяга. Сега този ураган от емоции я понесе по бушуващите вълни и я запрати в непознати досега територии. Искеше да се почувства отново защитена, но разбра, че бариерите, които бе издигнала през годините тук се оказваха напълно безполезни.

Тази вечер те щяха да станат любовници и между тях щеше да рухне и последната преграда. За нея, това нямаше да е просто секс — щеше да бъде ангажимент, саможертва, която щеше да бъде част от нея до края на живота ѝ.

Не беше толкова наивна, за да не знае до какво води правенето на любов. Не взимаше никакви предпазни мерки против забременяване. И

дори Чанс да носеше няколко презерватива, те щяха бързо да свършат. Престъпеха ли веднъж чертата, нямаше как да се върнат назад към приятелските взаимоотношения. Какво щеше да стане, ако забременееше и не успееш да се измъкнат от тази дупка? Не трябваше да губи надежда, че все някога щяха да се спасят, но с една малка частица от съзнанието си знаеше, че съществува вероятност изобщо да не ги намерят. А какво щеше да стане, ако забременееше и ги спасят? Бебето щеше да усложни всичко още повече. Нима би могла да го защити? Просто не можеше да си представи как тя, Чанс и бебето щяха да живеят обикновения живот на едно типичното американско семейство — на нея непрекъснато ѝ се налагаше да бяга, защото това бе единствения ѝ начин да оцелее.

Да държи Чанс на разстояние и да запази платоничните отношения — ето това беше единствения правилен и разумен изход от ситуацията. За съжаление, не можеше да разчита повече на здравия си разум. Имаше чувството, че вълните я носеха все по-навътре и тя нямаше сили да се върне обратно. За добро или зло, трябваше да плува по течението, където и да я отведеше то.

Опита се да мисли трезво. Каза си, че ще е глупаво и безотговорно да забременее в подобна ситуация. Да, жените по света забременяваха и раждаха при доста примитивни условия, но те бяха наложени от различни обстоятелства — културни, икономически или просто липсата на разбиране — и нямаша друг избор. Но тя имаше. И всичко, което трябваше да направи бе да каже едно твърдо не, без да обръща внимание на инстинктите си, които крещяха да, да...

Когато Чанс се върна, Съни седеше на същото място, където я бе оставил, с лице изкривено от болка. Той мигновено се напрегна и извади пистолета от колана на дънките си.

— Какво става?

— Ами ако забременея? — попита направо, и посочи с ръка заобикалящата ги действителност. — Ще бъде глупаво.

Той я погледна изненадано.

— Не пиеш ли хапчета против забременяване?

— Не. Но дори и да пиех, нямаше да имам в себе си неограничено количество.

Чанс разсеяно потърка брада в опит да измисли изход от ситуацията, без да разкрие всичките си карти. Знаеше, че няма да

останат дълго, само дотогава, докато тя не му дадеше необходимата информация за баща си, но не можеше да ѝ го каже. И защо, по дяволите, не вземаше предпазни мерки? Жените, които познаваше, по един или друг начин се предпазваха от забременяване, точно заради това не разбираше, защо и тя не използва някой от тях.

— Имам у себе си няколко презерватива — отговори най-накрая той.

Съни се усмихна накриво.

— Колко? Какво ще правим като свършат?

Последното, което искаше Чанс сега, бе да я настрои срещу себе си. Реши да рискува и за известно време да отложи правенето на любов, за да запази крехкото ѝ доверие. Прегърна я и я притегли към гърдите си. Колко е приятно да я държа в прегръдките си, — помисли си той. Тялото ѝ бе мускулесто и гъвкаво, и в същото време женствено и изключително меко на необходимите места. Не можеше да престане да мисли колко прекрасно изглеждаше гола. Непрекъснато си спомняше изящната линия на гърба ѝ, тънката талия и закръгленото ѝ стегнато задниче с формата на обърнато сърце, което спираше дъха му. Предположенията му се потвърдиха — краката ѝ бяха дълги и стройни, при мисълта как се увиват около кръста му, моментално се възбуди. Толкова силно я притискаше, че Съни не можеше да не почувства твърдостта му. Чанс сдържаше инстинктивното си желание да се тласне напред, за да може тя да осъзнае, че се държи като истински джентълмен. Той знаеше какво представлява, но сега от съществено значение бе тя да не се досети.

Целуна я по главата и пое риска.

— Ще направим така, както ти поискаш — каза нежно. — Аз те желая и ти го знаеш. Имам у себе си тридесет и шест презерватива.

Тя се дръпна назад и го погледна потресено.

— Тридесет и шест? — повтори изплашено. — Ти носиш тридесет и шест презерватива?

Той почувства непреодолимо желание да се разсмее отново. Удивително, отдаваше ѝ се да го разсмее много по-бързо от която и да е друга жена, която познаваше.

— Току-що ги намерих в самолета — обясни, като се постара да запази сериозния си тон.

— Но нали знаеш, че и те имат срок на годност!

За да не се разсмее, ухапа по-здраво вътрешната страна на бузата си.

— Да, но те не се развалят толкова бързо, колкото прокисва млякото. Годни са няколко години.

Младата жена го погледна съмнително.

— За колко време ще ти стигнат тези презервативи?

Чанс въздъхна дълбоко.

— За повече време, отколкото си мислиш.

— Шест месеца?

Направи наум бързи изчисления. Шест месеца и тридесет и шест презерватива... получаваше се секс веднъж в седмицата. Ако двамата имаха моногамна връзка, загубила вече своята привлекателност — да, стигаха, но за един самотен ерген...

— Виж — каза той и чувство на неудовлетвореност пропълзя в хрипливия му глас и в изражението му — С теб тридесет и шест презерватива ще ми стигнат за една седмица.

Тя изглеждаше поразена. След като направи бързи сметки, очите ѝ учудено се разшириха. Без да има сили да устои на изкушението, той я погали по косата, обхвана лицето ѝ и я притегли за най-чувствената целувка, като безмилостно използва целия си сексуален опит, за да я съблазни. Треперещите ѝ длани докоснаха гърдите му, сякаш искаше да го отблъсне, но ръцете ѝ не се подчиниха. Бавно и дълбоко, той плъзна езика си в устата ѝ и почувства ответното докосване на нейния, нежния натиск на устните ѝ. Беше много сладка на вкус и имаше чистия и свеж аромат на жена. Почувства под тънката ѝ фланелка остриите връхчета на зърната ѝ и изпита непреодолимо желание да ги докосне, да усети как се втвърдяват под пръстите му. Още преди тази мисъл да успее да се оформи напълно в замъгленото му от страст съзнание, ръката му се оказа под тениска ѝ. Гърдите ѝ бяха пълни и закръглени, а кожата ѝ, нежна коприна, се стопли от неговото докосване. Зърната ѝ приличаха на малки камъчета, които дори станаха още по-твърди, когато ги докосна. Съни се изпъна в ръцете му и притвори очи от удоволствие. От гърлото ѝ се изтръгна нисък и учуден стон.

Чанс имаше намерение само да я целуне, за да разсее внезапно нападалото я чувство за отговорност. Но удоволствието, което усети докосвайки се до нея, го удари в главата като старо уиски. Изпита

остра нужда да я види и да усети вкуса на кожата ѝ. С едно рязко движение съблече тениската ѝ. Като я наклони назад, заоблените ѝ гърди се озоваха пред него — едно чувствено угощение за сетивата му. Наведе тъмнокосата си глава и затвори устни около едното напрегнато тъмночервено зърно. Прекара език по него, преди да притисне устни и да го засмуче. Този път успя да чуе звука, който тя издаде — вик на внезапно изпитала възбуда жена, див и чувствен, който моментално го удари в слабините. Смътно усещаше, че пръстите ѝ са се впили в раменете му, но болката беше твърде лека и нищожна, в сравнение с нетърпението, което изпитваше. Кръвта шумеше в ушите му като топъл поток и се носеше по вените му. Той искаше Съни с дива страст, която се заби в него като остра шпора и го призоваваше да отхвърли предпазливостта, да забрави прелъстяването и да я вземе тук и сега.

С неимоверни усилия на волята, Чанс успя да се овладее. Само огромният самоконтрол, изработен през годините, прекарани в мръсните окопи на скрита и непрекъсната война и обучението му, му дадоха сили да се овладее. Неохотно пусна от устата си зърното ѝ, което приличаше на малка цветна пъпка и, за да му се извини, нежно го облиза. Съни трепереше в ръцете му, стенойки от удоволствие, златните ѝ коси като водопад се спускаха надолу, тъй като безпомощно висеше в обятията му. От тази гледка, той почти загуби самообладание отново.

По дяволите всичко, не можеше да чака повече!

Бързо се наведе и взе одеялото от земята, с дясната ръка подхвана Съни под коленете, вдигна я и я пренесе на осветено от слънцето място. Златистата светлина на залязващото слънце покри голата ѝ кожа с топли целувки, озари я с нежно сияние и задълбочи блясъка на косите ѝ. Гърдите ѝ бяха с нежно кремав оттенък, а през бледата ѝ, почти прозрачна кожа прозираха сини вени. Твърдите връхчета на сладко розовите ѝ зърна блестяха от влага.

— Господи, колко си красива! — каза с тих дрезгав глас Чанс.

Остави Съни да стъпи на крака. Тя се наклони леко, а в прекрасните ѝ очи се смесиха учудване и чувствена жажда. Чанс бързо разстла одеялото и застана до нея, преди желанието ѝ да се бе охладило. Искаше да я люби така, изгарящо гореща, толкова готова за него, че да се бори диво за кулминацията.

Хвърли съблечената ѝ тениска на одеялото, след което вкара пръсти в колана на дънките ѝ. Последва бързо разкопчаване на копчето, дръпване на ципа и панталоните се смъкнаха по дългите ѝ бедра.

Съни го хвана за ръцете.

— Чанс?

Гласът ѝ звучеше несигурно, малко неуверено. Ако променеше мнението си сега...

Зацелува я бавно и дълбоко, като едновременно галеше зърната ѝ. От устните ѝ отново се изтръгна треперещ звук, тя се изправи на пръсти и се притисна още по-плътено до него. Той свали дънките ѝ до глезените, обгърна я с двете си ръце и я положи върху одеялото.

Тя ахна, отметна глава и изпъна тънката си шия.

— Тук? Сега?

— Не мога да чакам повече.

Това беше чистата истина. Чанс не можеше да чака настъпването на нощта, когато заедно, като по сценарий, щяха да се промъкнат в палатката. Искаше я точно сега — огряна от слънчевата светлина, гола, гореща, податлива. Той свали бикините и освободи глезените ѝ от смъкнатите дънки и бельото.

Изглежда и тя не искаше да чака, протегна ръка към тениската му и я вдигна нагоре. Чанс нетърпеливо издърпа дрехата от треперещите ѝ пръсти, съблече я и я захвърли настрана. След това разтвори краката ѝ и с цялата тежест на тялото си се отпусна между бедрата ѝ.

Шокирана, тя мълчеше, само широко отворените ѝ очи гледаха изумено здравето му, мощно тяло. Чанс бръкна в джоба си и извади приготвения презерватив, повдигна се леко да се освободи от дънките и ги избута надолу. Постави презерватива с едно бързо, умело движение. Когато отново я покри с тялото си, тя положи длани на гърдите му, като че ли искаше да запази някакво разстояние между тях. Дори и най-малкото пространство между телата им бе твърде много за него, хвана с ръка двете ѝ китки и ги постави над главата ѝ. Притисната под него, тя леко повдигна гърди и ги допря до неговите. Със свободната си ръка Чанс проникна между телата им, хвана твърдата си мъжественост и я насочи към нежния влажен вход на тяло ѝ.

Съни трепереше, чувствайки се открита и безпомощна в ръцете му. Никога преди не се бе чувствала толкова уязвима, но същевременно и толкова жива. Неговата страст не беше нежна и контролирана, както си мислеше, че ще бъде, а ожесточена и бурна. Силата на това желание я потресе. Той я държеше под себе си, притиснал я с голямото си мускулесто тяло, а тя трепереше в очакване на мощния му тласък, в очакване на проникването му. Беше готова за него, о, така готова! Мъчеше я изгаряща нужда, топеше се от страст. Искаше да го помоли да побърза, но не можеше да произнесе и думичка. Той се отпусна надолу и тя почувства между краката си лекото докосване на пръстите му, след това твърдата гореща плът, която се притисна към нейната сърцевина.

Сякаш всеки неин мускул замря, напрегна се и се сви в очакване на близкото нашествие. Нежната плът между краката ѝ започна да гори и да се разтяга под настойчивия му натиск. Той тласна силно и натискът се превърна в болка. Изпълни я диво разочарование. Искаше точно сега да бъде в нея, да облекчи болката и напрежението ѝ, да я погали по гърба с трескаво удоволствие.

Чанс започна да се отдръпва назад, но тя не можеше да му позволи да се оттегли, не можеше да изгуби удоволствието от това, което обещаваха неговите докосвания. През целия си живот се бе отказвала от много неща, но не и от това, не и сега. Обхвана го през кръста с краката си, повдигна бедра и яростно прониза себе си, тласкайки напред пулсиращото си тяло.

Не успя да сдържи вика, разкъсал гърлото ѝ. Шокът я лиши от сили и тя се отпусна върху одеялото.

Чанс се премести леко над нея, закривайки с широките си рамене слънцето. Издигаше се като масивен тъмен силует, а очертанията на тялото му се размиваха от напирещите ѝ сълзи. Той промърмори меко някакви успокоителни думи и започна да навлиза в тялото ѝ все по-дълбоко и по-дълбоко, докато цялата му дължина се оказа вътре в нея.

Тогава пусна китките ѝ и я прегърна с двете си ръце. Съни го стисна здраво за раменете, притискайки се плътно към него, защото чувстваше, че без неговата помощ и сила щеше да се разпадне на хиляди парченца. Не си бе представяла, че да правиш любов ще бъде толкова болезнено, че той ще бъде толкова огромен и горещ вътре в нея и ще проникне толкова дълбоко. Покори я напълно и подчини

тялото ѝ, сякаш управляваше всичко — дишането ѝ, биенето на сърцето, дори движението на кръвта по вените ѝ.

Отначало Чанс се движеше бавно и внимателно, като извиваше тялото си под нужния ъгъл, за да притиска с мъжествеността си точката, където бе най-чувствителна. Галеше с ръце цялото ѝ тяло, за да върне отново възбудата и удоволствието ѝ. Целуваше я дълбоко, изследвайки с език цялата ѝ уста. С бързи, ухапващи целувки покри изящната ѝ шия, достигна зърната ѝ, целуна ги по ред, след което ги засмука с устни. Нежността и вниманието му постепенно започнаха да предизвикват у нея ответната страст, тя инстинктивно повдигна бедра и се задвижи насреща му, в синхрон с неговите тласъци. Все още го стискаше за раменете, но вече не от нужда, а по-скоро от отчаяние. Изгаряща вълна от топлина премина през тялото ѝ, и тя чу в тишината забързаното им дишане.

Чанс разтвори по-широко бедрата ѝ и започна да тласка в податливата нежна плът все по-дълбоко и все по-бързо. Удоволствието избухна в нея, с внезапни и силни конвулсии. Съни затрепери под него, нямаше сили да задържи кратките и наситени с удоволствие викове, излизащи през свитото ѝ гърло. Ритъмът на тласъците му удължаваше сладостните ѝ спазми. Те продължиха да разтърсват тялото ѝ, докато не заплака борейки се с него, мечтаейки за освобождаването, жадувайки още и още... Накрая силното тяло на Чанс се напрегна и разтърси, достигнало мечтаното облекчение.

ГЛАВА 8

Девствена! Съни Милър беше девствена. Чанс се опита да мисли, ако изобщо беше в състояние, какви са възможните последици от това, но абсолютно всичко му се струваше нереално. Точно сега бе много по-важно да успокои жената, чийто първи път бе направо на земята, посред бял ден, с мъж, който не си беше свалил дори и ботушите.

Потънал в размисли, той лежеше по гръб върху одеялото. Съни се бе обърнала на една страна, далеч от него, свита на кълбо, а стройното ѝ голо тяло видимо трепереше. Всяко движение му се отдаваше с усилие, дори свалянето и хвърлянето на презерватива. Кулминацията му бе толкова бурна, че се чувстваше леко замаян. Защо при всичкият му богат опит, този оргазъм го бе развълнувал толкова много? Какво ли си мислеше тя? Какво ли чувстваше? Очакваше ли болката или бе шокирана от нея?

Той знаеше, че бе стигнала върха. Страстта ѝ се равняваше на неговата, а когато зашеметен беше разбрал за невинността ѝ и започна да се отдръпва, тя сама пое инициативата. Беше видял шока застинал в очите ѝ, а когато влезе в нея, бе почувствал отговора на топлата ѝ плът. През цялото време беше наблюдавал изражението на лицето ѝ и старателно я бе възбуждал. Наложил си безжалостен контрол и успя да съдържи желанието си, докато накрая не почувства, как в див екстаз започнаха да се свиват мускулите на женската ѝ сърцевина. Чак тогава, отпусна юздите на собственото си удоволствие и избухна в див и продължителен оргазъм.

Сигурно имаше доста сериозни причини, за да остане девствена до двадесет и деветата си година. Въпреки че, още от самото начало усещаше съпротивата ѝ за по-голяма интимност, тя му се беше отдала с желание. Почувства се поласкан, но в същото време и дяволски изплашен. Не беше нежен с нея, нито по време на любовната им игра, нито при кулминацията им. На пръв поглед, изпитаното от нея удоволствие, говореше за това, че всичко е наред, но той знаеше, че не е така. Тя нямаше достатъчен опит да се противопостави на

чувственото насилие, което бяха претърпели тялото и емоциите ѝ. Сега ѝ бяха необходими утеха и разбиране, за да се успокои и да спре да трепери.

Чанс сложи ръка на рамото ѝ и я придърпа по-близо към себе си. Тя не се противопостави, макар да изглеждаше някак безучастна и самотна. Беше много бледа, а очите ѝ блестяха странно, като че всеки момент от тях щяха да потекат сълзи. Той се наведе над Съни и погали с длан любимото лице, дарявайки ѝ нежност и внимание, от които толкова много се нуждаеше. Тя го погледна бързо, но почти веднага отвърна поглед, а бузите ѝ почервеняха от смущение.

Нейното изчервяване го очарова. Нежно прокара ръка по голото ѝ тяло, погали корема, а с върха на пръстите си докосна зърната ѝ. Забеляза по гърдите ѝ малки драскотини, оставени от наболата му брада. Мислено си отбеляза, че трябва да се избръсне. После се наведе и нежно прокара език по тях, като внимаваше да не прави нови белези.

Знаеше, че трябва да каже нещо, но не се сецаше какво. Надарен с редкия талант да убеждава, той бе в състояние да уговори всеки, независимо от мястото, където се намираше — военната база, по средата на наркосделка или правителствена институция. Притежаваше уникалната способност светкавично да преценява хората и дадената ситуация и с помощта на точните думи, да получи от съответния човек, реакцията, към която се стремеше. Но от момента, в който видя Съни, страстта започна да пречи на придобития му опит. Не беше подготвен за въздействието на огромните ѝ искрящи весели очи и лъчезарната ѝ усмивка, нищо не му беше подсказало, че ще бъде обезоръжен от чувството ѝ за хумор. Без съмнение Съни беше най-подходящото име за нея.

Сега вече следобедното слънце, не светеше толкова ярко, почти бе залязло, като че ли съжеляваше за тяхната интимност. Не можеше да се примири с мислите, които го измъчваха. През годините беше загубил броя на жените, които се опитваха да се вкопчат в него след една набързо прекарана нощ заедно, от която той винаги се изплъзваше физически и психически. Сега не можеше да се примири с факта, че тази единствена жена не се опитва да го задържи по някакъв начин. Къде беше проблема? Дали защото всичко стана прекалено бързо, или поради прекалено силната им страст. А може би съществуваха и други, лични мотиви, заради които тази жена се опитваше да го държи на

разстояние. Тя не се беше гушна в обятията му, за да се успокои след преживяното удоволствие, а се беше свила и затворила в себе си, обграждайки се с невидима стена, зад която се криеше от първия момент на тяхното запознанство.

Всичко в него започна да се бунтува и той моментално отхвърли тази идея. Обхвана го примитивната мъжка ярост и чувство на собственост. Тя беше негова и той нямаше да я пусне. Мускулите му се напрегнаха от нова вълна на желание. Намести я под себе си и се плъзна в тясната обвивка на женската ѝ плът. Съни си пое рязко въздух, шокирана от внезапното му нахлуване, което веднага сложи край на обхваналата я апатия. Не се опита да го отстрани, въпреки че притисна ръце между телата им и заби пръсти в гърдите му. Почти автоматично повдигна крака и обви бедрата му. Той ги пое и ги вдигна по-високо на кръста си.

— Свиквай — каза го по-остро, отколкото имаше намерение. — С мен. С това. С нас. Защото няма да ти позволя да си тръгнеш от мен.

Устните ѝ трепнаха, но думите му привлякоха цялото ѝ внимание.

— Дори така да е най-добре за теб? — прошепна тя. Сините ѝ очи се изпълниха със страдание, което остави след себе си само сива пустота.

Той замълча за част от секундата, като се чудеше дали има предвид баща си.

— Особено заради това — отговори той и се зае със сладката задача да я възбуди отново.

Този път удоволствието бе изцяло за нея. Ухажваше я с умение, което надхвърляше обикновения сексуален опит. Продължителното обучение в бойните изкуства го научи не само да осакатява с едно докосване и да убива с един удар, но също така му откри всички необичайно чувствителни точки по тялото на човека, докосването до които даряваше невероятно удоволствие. Нежните места по тялото ѝ — ямките зад коленете, вътрешната страна на бедрата, нежните глезени, долната част на дупето — бяха подложени на гальовното му внимание. Тялото ѝ бавно и неусетно оживяваше от чувственото удоволствие, вътрешността на женската ѝ сърцевина овлажня и облекчи проникването му. Започна да се движи в синхрон с бавните му тласъци, като се повдигаше всеки път, за да го посрещне. Погали я на

едно особено чувствително място на гърба и беше възнаграден с рефлексно извиване на тялото ѝ, което му позволи да навлезе още по-дълбоко. Тя въздъхна тихо, разтвори уста и затвори очи. Бузите ѝ блестяха, подпухналите ѝ устни почервеняха. Чанс забеляза тези признаци на силна възбуда и започна да ѝ нашепва думи за насърчение. Съни отметна назад глава, втвърдените ѝ зърна го прободоха в гърдите. Нежно, съвсем леко той захапа местенцето, където изящната ѝ шия преминаваше към рамото.

Тя извика, когато я връхлетя вълната на екстаза, и кулминацията на нейното удоволствие накара Чанс изненадващо скоро да се доближи до собствения си оргазъм. Въпреки нежеланието си да стигне толкова бързо до края, той усети как сладко се свиват и разпускат мускулите на плътта ѝ, обвити около него, и безумната наслада, която изпита се понесе по тялото му, като разруши целия му самоконтрол.

Опита се да спре, да се отдръпне, но тялото му не се подчини. Вместо това навлезе още по-дълбоко в пулсиращата плът и диво затрепери, като почувства, как струята на семето му се изля в жарката ѝ топлина. Сякаш времето спря, когато чу собствения си дълбок и груб вик. Останал без сили той се срути с цялата си тежест върху Съни.

Вечерната сянка се спусна над каньона, когато я зави в одеялото и я понесе към защитния им навес. Надвисналата скала през деня предпазваше техния лагер от лъчите на палещото слънце, като в същото време запазваше топлината, затова през нощта, при рязкото снижаване на температурите, в тяхната малка, но удобна ниша, беше значително по-топло, отколкото навън. Съни се прозя сънливо и със задоволство, склони глава върху рамото на Чанс.

— Мога да ходя и сама — каза меко тя, но не направи опит да спусне крака на земята.

— Хей, аз се опитвам да се държа като истински мачо — заяви той, — не ми пречи.

Съни повдигна глава и го погледна.

— Макар че в действителност не си такъв, нали?

— Не — призна той, за което получи още една усмивка.

Те бяха изгубили представа за времето, докато си почиваха опустошени от бурната им страст. Слънцето вече се спускаше по небосклона и осветяваше само горните върхове на каньона. В

догарящата светлина на залеза, скалите се оцветяваха в златни и червени оттенъци, а небето имаше синьо-виолетов цвят.

— Отивам да проверя капаните, докато още не се е стъмнило — каза ѝ, когато я пренесе в лагера и я пусна на земята. — Седни и ме чакай. Ще се върна много бързо.

Съни поседя няколко секунди, докато той се скри от погледа ѝ, после скочи на крака. Бързо се изми и облече, за да скрие голотата си. Обхвана я неприятното чувство, че от момента, в който Чанс я направи своя под лъчите на греещото слънце, целият ѝ живот се беше променил безвъзвратно. Въпреки че очакваше любовните ласки, не бе подготвена за яростното нападение върху сетивата си. Надяваше се да получи само удоволствие, но вместо това изпита нещо много по-мощно, което не бе в състояние да контролира.

Преди всичко я порази същността на Чанс, онази едва доловима опасност, която витаеше около него.

Беше забелязала намеци за това и по-рано, в моментите когато силната му индивидуалност успяваше да пробие през постоянния му самоконтрол. Още тогава трябваше да разбере — никой няма да охранява празна стая със стоманени врати. Здравият самоконтрол на Чанс я бе дарил с такова чувство на безопасност, че тя стана прекалено разсеяна и не обърна внимание на онази властност, която се криеше зад солидната преграда. Не се и замисли какво щеше да се случи, когато излезеше на свобода. Но този следобед, разбра.

Чанс сам ѝ бе разказал за службата си като рейнджър в армията. Това бе напълно достатъчно, да разбере към кой тип мъже спада той. Искаше ѝ се да мисли, че необикновената ситуация, в която се намираха в момента и безпокойството ѝ за Маргрет, я бяха заслепили, за да не види истинската му същност.

Тръпка на възбуда пробяга по гърба ѝ, когато си спомни за часовете на удоволствие, които прекараха двамата върху одеялото. Шокирана от силата на своята откровено чувствена реакция, тя се почувства обърквана и безпомощна. От самото начало разбра, че Чанс я привлича, но тъй като не бе изпитвала нищо подобно към друг мъж, се оказа съвършено неподготвена за съкрушителната буря от връхлитащи емоции. Не само той умееше да се владее — през целия си живот тя зависеше от контрола над всяка ситуация, но сега откри, че не може да

контролира ставащото, не може да контролира Чанс или своите чувства към него.

Никога преди не се беше чувствала толкова изплашена.

Емоциите, които бе предизвикал в нея преди, изобщо не можеха да се сравнят с това, което изпитваше към него в момента. Не ставаше дума за секса, който беше много по-интензивен и бурен, отколкото можеше да си представи и в най-смелите си фантазии. Всичко се дължеше на характера му. Днес, той бе показал качества, които старателно криеше от всички и които завинаги я покориха. Разбра, че само смъртта ѝ може да унищожи чувствата ѝ към Чанс. Той беше представител на много рядка порода мъже — истински защитник и безстрашен воин. Всички черти на характера му, като малки парченца от мозайка, бяха заели местата си и обрисоваха портрет на мъж, в дъното на чиято душа, винаги щеше да се таи нещо първобитно, диво и безмилостно. Мъж, готов да се излага на риск и да бъде на огневата линия, за да защити тези, които обича. В това, Чанс бе пълна противоположност на баща ѝ, чийто живот бе посветен изцяло на смъртта и унищожението.

Съни никога не бе имала избор, винаги бе жертвала много. За да ги спаси, майка им бе дала нея и Маргрет за отглеждане в чуждо семейство, но не изчезна напълно от живота на дъщерите си. Обучи ги как да оцеляват при трудни условия, как да се крият, как да изчезнат, а при необходимост да отвърнат на нападението. Не по собствена воля, а заради обстоятелствата, Памела Викери Хауер стана експерт по водене на собствена тайна война. Всеки път, когато преценеше, че е безопасно, тя се срещаше с дъщерите си, а добросърдечните Милър нямаха нищо против.

Когато Съни стана на шестнадесет, късмета на майка ѝ изневери. Баща ѝ имаше огромна мрежа от връзки и разполагаше с повече ресурси, отколкото избягалата му съпруга. При тези обстоятелства, да попадне в ръцете му, беше само въпрос на време. И когато накрая я откриха и се опитаха да я хванат, тя се самоуби, защото се опасяваше, че при изтезанието или под въздействието на наркотици, може да издаде местоположението на дъщерите си.

Това беше наследството на Съни — живот живян в сенките, и споменът за смелата ѝ майка, която бе предпочела смъртта, за да защити децата си. Никой не я попита, дали това е живота, който иска,

той бе предначертан от самото ѝ раждане. Можеше само да тръгне по него и да се опита да го направи поне малко по-поносим.

Решението да живее далеч от Маргрет не беше нейно, сестра ѝ бе направила избора. Тя бе по-голямата, и си имаше собствени демони, с които да се бори. При това, не владееше така добре начините за оцеляване, както Съни. Получи се така, че най-напред се разделиха пътищата им, после умряха Милърви — първо Хал, след това и Елеонор и Съни остана напълно сама. Редките телефонни разговори по мобилния, бяха единствената връзка между двете сестри, очевидно Маргрет бе напълно доволна от това.

Точно сега нямаше сили да се откаже и от Чанс. Бе напълно ужасена от факта, че нейното присъствие, излага живота му на опасност. Само една мисъл я успокояваше — той се оказа много силен и добре обучен, и бе способен да се защити сам в случай на нападение.

Въздъхна дълбоко, като се опита да не мисли за възможните неприятни последствия. Когато се измъкнеха от този каньон, ако изобщо успееха, щеше да реши, какво да прави по-нататък.

Превъзбудена и разтревожена, неспособна да седи на едно място, тя стана да провери, дали са изсъхнали изпраните им дрехи. Всичко бе сухо и тя започна да ги събира. Работата не ѝ отне повече от няколко минути. Когато тръгна да се връща обратно към лагера, вече бе станало толкова тъмно, че ѝ беше трудно да намери обратния път до скалата.

В ума ѝ пробягна мисълта, че Чанс не беше взел единствения им фенер със себе си. Нощта е безлунна, ако до няколко минути не се върне, няма да може да различи нищо в настъпилата тъмнина — помисли си тя. Огънят не бе изгаснал, защото двамата го поддържаха периодично. За да икономисват скъпоценния запас от дърва, през деня тлееха въглени, които повече димяха, отколкото топлеха. За да задържи дивите животни настрана и да освети непрогледната тъмнина, Съни хвърли няколко дебели пръчки в огъня и той се разгоря. Пламъците осветиха навеса и ярки отблясъци затанцуваха отразени от гладката повърхност на скалите. Тя започна да претърсва всички вещи, докато не намери фенерчето, за да го използва ако се наложи да търси Чанс.

Непрогледната тъмнина се бе спуснала така внезапно, като че ли майката-природа беше покрила земята с дългата си черна пола. Съни излезе от навеса.

— Чанс! — извика високо, след това спря и се послуша.

Наоколо се чуваха тихите звуци на тайнствените същества, които се пробуждаха с настъпването на нощта. Слаб вятър раздвижи клоните на храстите, издавайки звук като от тракащи кокали. Ослушва се няколко секунди, но отговор не последва.

— Чанс! — извика отново, този път по-силно.

Тишина.

— По дяволите — промърмори тя и насочи лъча на фенерчето към далечния край на каньона, където живителната вода течеше през малката пукнатина върху скалата.

Като гледаше в краката си и стъпваше внимателно, Съни се запъти натам. Не искаше да попадне на друга змия. Една ѝ беше напълно достатъчна. Бавно се придвижваше напред, като от време на време викаше името му, все по-раздразнена от продължителното му мълчание. Защо не отговаряше? Със сигурност можеше да я чуе, в сухия въздух звуците отекваха далеч.

Изведнъж твърда ръка я хвана през кръста и със сила я притегли към също толкова твърдо тяло. Съни изпищя от страх, но викът ѝ бе прекъснат, когато топла жадна уста, покри устни ѝ. Под силния му натиск тя наведе назад глава, като същевременно се хвана за раменете му, за да запази равновесие. Той не бързаше да я пусне, погали я изкусно с език и я зацелува, докато напрежението не я напусна и тя се притисна по-силно към него.

Когато всичко свърши, Чанс я погледна, като дишаше хрипкаво и накъсано. Съни почувства желание да му се скара заради твърде неуместната шега.

— Изплаши ме — обвини го тя, макар гласът ѝ да прозвуча повече със страст, отколкото с недоволство.

— Сама си го заслужи. Казах ти да седиш и да ме чакаш.

Целуна я отново, защото не можеше да ѝ се насити.

— Това част от наказанието ли е? — промърмори Съни, когато той спря, за да си поемат въздух.

— Да — отговори Чанс и тя почувства, как се усмихва, докато я целува по челото. — И след малко ще го изпиташ напълно.

Съни усети, как от обещанието му, дълбоко в нея пламна вълшебен огън. След като правиха любов, всички мускули я боляха, и си мислеше, че скоро няма да усети дори искрица желание, и все пак

потрепери в очакване. Искаше да почувства цялата сила на великолепното му тяло, когато бурно навлезеше в нея, жадуваше да го прегръща плътно до себе си, щом затрепереше пометен от вълната на удоволствието, което щеше да обхване и нейното тяло.

Накрая той откъсна усти от нейните. Съни чувстваше как диво бие сърцето му, а дънките се бяха опънали по твърдата му като гранит плът.

— Смили се над мен — промърмори той. — Няма да имам възможност да умра от глад. Още преди това ще умра от изтощение.

Беше гладна, а думите му ѝ напомниха за капаните, които беше поставил.

— Хвана ли заек — попита с глас, пълен с надежда.

— Не, не успях. Хванах просто една мършава птица.

Чанс повдигна по-високо свободната си ръка и тя видя в нея да се поклаща оскубана птица, доста по-малка от средно пиле.

— Това не е Бегача, нали?

— Каква е тази странна мания да измисляш имена на дивите животни. Не, това не е Бегача. Опитай се да бъдеш поне малко благодарна.

— Тогава какво е това?

— Птица — кратко отвърна той, — а после, след като я сложа на шиша и я опека на огъня, ще стане печена птица. Това е всичко, което има значение.

Стомахът ѝ изкъркори.

— Ами, добре. Щом това не е Бегача, нямам нищо против. Просто той ми е любимия анимационен герой. След Булвинкъл разбира се.

Чанс се засмя високо.

— Къде си гледала всички тези стари анимации? Мислех, че отдавна не ги показват по телевизията.

— Гледала съм ги на дискове — каза тя. — Взимах ги под наем от местната видеотека.

Той я хвана за ръка и тръгнаха назад към лагера, като се смееха и си говореха за любимите анимационни филми. И двамата се съгласиха с това, че в старите филми има много повече добър и мъдър хумор, отколкото в съвременните, макар героите да бяха създадени с помощта на нови технологии и изглеждаха много по-реалистично. Съни

осветяваше с фенерчето пътя им, да не би случайно да настъпят някоя змия.

— Между другото, защо тръгна да ме търсиш? — внезапно я попита той.

— Много е тъмно, ако не си забелязал. А ти не взе със себе си фенерче.

Той издаде мек, недоверчив звук.

— И ти дойде да ме спасяваш?

Съни внезапно се смути. Разбира се, как не се досети, бившият рейнджър можеше да намери обратния път, дори в непрогледна тъмнина.

— Не помислих — призна си тя.

— Напротив, мислиш прекалено много — коригира я Чанс и я притисна към себе си.

Пристигнаха в малкия си лагер. Огънят, който Съни разпали, не бе изгаснал и малките езичета на пламъка, облизваха тлеещите клони. Той остави птицата на един камък и с помощта на джобното си ножче, бързо издялка шиш от един клон и набучи улова си. Постава го върху огъня и сложи още малко вейки, за да подсили жарта. Скоро птицата започна да се пече и капчици мазнина с цвърчене закапаха в огнището. От вкусната миризма на печено месо, устата на Съни се напълни със слюнки.

Тя избута един плосък камък по-близо до огъня и седна на него, като наблюдаваше Чанс, който съсредоточено въртеше птицата върху горещите въглени. Почувства приятната топлина, която идваше от огнената жар и сгръвяваше студените ѝ ръце. Настъпващата нощ беше толкова студена, че тя не можеше да си представи, как само преди няколко часа над скалите трепкаше мараня. Само веднъж бе нощувала под открито небе и то при съвършено други обстоятелства. Тогава беше напълно сама.

Сиянието на пламъците осветяваше мъжа до нея и подчертаваше твърдите черти на лицето му. Обърна внимание, че докато го нямаше, се бе изкъпал и косата му бе все още влажна. Даже се беше обръснал, отбеляза Съни и се засмя на мислите си.

Чанс повдигна глава и видя, че младата жена внимателно го наблюдава. Между тях мигновено възникна безмълвно разбиране и чувство за притежание.

— Добре ли си? — тихо попита той.

— Добре съм.

Съни нямаше представа, как ярко засия лицето ѝ, осветено от пламъка. Сви крака към гърдите си, обхвана ги с ръце и постави брадичка върху коленете си.

— Тече ли ти кръв?

— Вече не. Имаше съвсем малко, и то само в началото — добави бързо, като видя, как очите му се присвиха от тревога.

Той съсредоточи отново вниманието си върху птицата, като я завъртя за пореден път.

— Искан ми се да знаех, че ти е за първи път.

А тя искаше изобщо да не беше разбирал. Нямаше желание да обсъжда с никой причините, поради които бе останала девствена до сега.

— Защо? — попита, като опита да зададе въпроса си колкото се може по незаинтересовано. — Щеше ли да проявиш благородство и да спреш?

— Не, по дяволите! — отвърна той. — Просто бих се държал малко по-различно, това е всичко.

Ставаше интересно.

— И с какво толкова, щеше да е по-различно?

— Нямаше да се държа толкова грубо, нито да бързам.

— Повярвай ми, беше достатъчно дълго — усмихната го увери Съни, — и двата пъти.

— Бих могъл да го направя много по-приятно за теб.

— А какво ще кажеш, за себе си?

В погледа му светна мрачен огън, а устните му се изкривиха в усмивка, пълна с разкаяние.

— Скъпа, ако беше станало и частица по-приятно за мен, сърцето ми нямаше да издържи.

— Както и моето.

Той отново завъртя птицата.

— Втория път не използвах презерватив.

— Знаем.

Това обстоятелство бе невъзможно да се пропусне.

Погледите им се срещнаха. Между тях възникна силна мислена връзка. Отново. И двамата знаеха, че имаше възможност вече да е

бременна.

— Каква е вероятността да забременееш?

Тя махна с ръка напред-назад.

— Петдесет на петдесет — предполагаше, че обстоятелствата са в тяхна полза, но не искаше отново да рискува.

— Ако не останем за по-дълго тук... — започна той, след това сви рамене.

— Какво?

— Не бих имал нищо против.

Прониза я желание и тя едва не скочи на крака, за да му се нахвърли. С огромни усилия на волята успя да потисне страстта и да остане на мястото си. Хормоните са коварни дяволи — помисли си Съни. Бе готова да изгуби здравия си разум само от споменаването, че иска да я види бременна.

— Нито пък аз — призна тя, наблюдавайки неговата реакция.

Високо изваяните му скули се зачервиха, мускулите на стиснатите му челюсти заиграха. Ръката, която държеше шиша, се сви силно в юмрук, кокалчетата на пръстите му побеляха. Да, тази игра се играе от двама — помисли си Съни очарована от вътрешната борба, която той водеше със себе си — да се справи с възбудата и да не се нахвърли върху нея.

Когато Чанс реши, че вечерята им е готова, отстрани птицата от огъня, ритна с крак един камък по-близо до него и седна. Извади сгъваемия си нож от джоба, отрязва парче месо и го подаде на Съни.

— Внимавай да не се изгориш — предупреди я той, когато тя нетърпеливо хвана горещия къс.

Съни заподхвърля месото от ръка в ръка, като духаше, за да го охлади по-бързо. Когато вече не пареше, реши да го пробва. Сетивата ѝ се взривиха от вкуса на печено на огън и опушено на дим, месо.

— О, великолепно — простена тя, като дъвчеше бавно и се наслаждаваше на всеки залък.

Чанс отрязва и за себе си парче месо, и след като го опита върху лицето му се изписа същото удоволствие, което току-що бе изпитала Съни. Известно време дъвчеха в мълчание. Той се постара да раздели месото по равно, но тя, въпреки че не бе заситила напълно глада си, реши да не яде повече. Беше по-едър от нея и ако си разделяха поравно храната, щеше да остане гладен.

Чанс разбра намеренията ѝ.

— Ти отново опитваш да се грижиш за мен — отбеляза той. — Знаеш ли, разваляш ми репутацията. Предполага се, че това е мое задължение.

— Ти си много по-едър и имаш нужда от по-големи порции.

— Позволи ми, аз да се притеснявам за храната, скъпа. Няма да умрем от глад. Утре ще се постарая да хвана по-голяма плячка и ще потърся някои ядливи растения, за да приключим с нашата диета.

— Птиче месо и растителна храна — едва чуто промърмори Съни. — Това е храната на модерните хора в наши дни.

Забележката ѝ, накара Чанс да се усмихне. Убеди я да изяде още малко месо, след което си разделиха едно енергийно блокче. Утолили глада си, започнаха да се приготвят за сън.

Той заобиколи огъня с камъни, докато тя оправяше палатката. Почистиха зъбите си и удовлетвориха естествените си нужди. Също като съпрузи, живеещи отдавна заедно — с усмивка помисли Съни. Техният дом не беше нищо повече от една ниша под скалата, но подготовката за нощуване ѝ се стори много семейна и мила, докато Чанс не проговори.

— Искаш ли тази нощ да спиш с моята тениска? Повече подхожда за нощница, отколкото това, което носиш.

В пламенния поглед, с който я гледаше, нямаше нищо цивилизовано. Сърцето ѝ лудо заби в гърдите и познатата вече сладка топлина заля тялото ѝ. Достатъчно е само да ме погледне — помисли шокирано Съни, — и веднага пламвам. Беше изучил отлично тялото ѝ за краткото време, докато лежеше под него на одеялото. И сега, когато знаеше, какво е да чувства твърдата му плът дълбоко в себе си — жадуваше това усещане отново. Искаше отново да изпита изгарящия връх на удоволствието, макар че се плашеше от силната му интензивност. Не допускаше, че екстазът може да бъде толкова невероятен, когато се чувстваш така, като че ли се разпръсваш на хиляди парчета и душата ти напуска трептящото тяло.

Съни замря, заслепена от внезапно връхлетялата я мисъл — ясно осъзна, че нито един мъж на този свят, няма да може да ѝ подари такова блаженство отново. Чанс беше единствения, нейната половинка, мъжът с главна буква М — подчертана и заградена в кавички. Единствен той. Без него, никога повече, нямаше да бъде цяла.

Изглеждаше изумена. Чанс внезапно се оказа до нея, прегърна я през кръста и внимателно и неумолимо я поведе към палатката. Той щеше да бъде чувствен и грижовен, разбра Съни и в никакъв случай нямаше да приеме отказ.

Тя се покашля, като се опита да запази самообладание.

— Ти самият ще се нуждаеш от тениската си, за да те топли...

— Шегуваш ли се? — усмихна ѝ се той. — Или си мислиш, че ще спим цялата нощ?

Тя не можа да не се засмее в отговор.

— Дори и през ум не ми е минало. Имах предвид, че ще я облечеш по-късно.

— Не мисля така — каза той и ръцете му се заеха да разкопчават дънките ѝ.

За рекордно кратко време и двамата се озоваха напълно голи вътре в палатката. Чанс изключи фенерчето, за да пести батериите. Както и предишната нощ, ги обгърна непрогледна тъмнина. И тя откри, че правенето на любов, на тъмно, засилва другите ѝ сетива. Почувства грубите мазоли по дланите му, когато ги прокара по тялото ѝ. Погали мощните му рамене и усети движението на твърдите му мускули под кожата, която имаше зашеметяващ аромат на мъж. Наслаждаваше се на вкуса му, не можеше да се насити на целувките му. Опияняваше я гладката твърдост на устните му, острите ръбчета на зъбите му. Прокара върховете на пръстите си по зърната му и почувства, как се втвърдиха. Хареса дрезгавия стон, който се изтръгна от него, когато докосна меките тежки торбички между краката му и как те се напрегнаха, когато ги стисна леко в дланта си.

Беше шокирана, когато обгърна с ръка пулсиращата му ерекция. Как бе възможно да се побере целия в нея? Дългият твърд ствол завършваше с гладка изпъкнала главичка, върхът на която бе овлажнял от отделящата се течност. Очарована, Съни се спусна надолу и пое в устни кадифената му плът, после бавно облиза чувствената влага.

Чанс пое дъх изричайки проклетие и я обърна по гръб, светкавично променяйки положението на телата им. Тясното пространство на малката палатка ограничаваше движенията му, но той ловко се справяше с присъщата му хищна грация.

Тя се засмя, изпълнена от вълшебството възникнало между тях, и прегърна Чанс през врата, когато я покри със силното си тяло.

— Не ти ли хареса?

— Почти се взривих — изръмжа той. — Какво си замислила?

— Предполагам, че ще намеря начин да се справя с теб. Ще ми се наложи да те обезоръжа, ако се наложи дори да те завържа. Но ще се справя с тази работа.

— Изобщо не се съмнявам. Само ме предупреди, когато започваш ловката си операция, за да мога преди това да си сваля дрехите.

Този ден, уловена във водовъртежа на любовните му ласки, Съни не предполагаше, че ще разговарят така непринудено, ще си разменят шеги и ще се дразнят един друг. Не би могла да допусне, че така естествено, без да се срамува, ще разтвори крака и ще обхване с тях бедрата му. Нито да предположи, че заедно ще им бъде толкова хубаво и удобно, като че природата сама е измислила и вплела телата им така идеално да си паснат едно с друго. Всъщност, природата беше направила точно това, само че тя не го бе разбрала до сега.

Чанс отново ѝ подари късче особено, диво вълшебство, като покри с горещи целувки цялото ѝ тяло. Косата му докосваше вътрешната част на бедрата ѝ тя се замята от сладкото мъчение на изкусните му устни. Накрая, когато екстаза избухна в нея, удоволствието я разлетя на хиляди парчета. Щом отново можеше да диша, и под затворените ѝ клепачи престанаха да кръжат, избухналите в тъмнината, разноцветни искри, Чанс нежно я целуна по корема и положи глава на мекотата му.

— Боже мой, колко си страстна — прошепна той.

От устата ѝ се изтръгна звук, който много приличаше на смях.

— Предполагам, че съм. Във всеки случай, само с теб.

— Само с мен — в гласа му прозвучаха мрачни собственически нотки, породени от мъжкия му триумф.

— Само с теб — прошепна тя в съгласие.

Той надяна презерватив и се плъзна между бедрата ѝ. Тя потисна вика, готов да излезе от устата ѝ — бе толкова голям и твърд, а вътре в нея, всичко бе подуто и възпалено. Чанс започна да се движи леко напред-назад, докато не усети, че чувството на дискомфорт я напусна и с лекота го приема в тялото си. Постепенно тласъците му станаха по-бързи и по-мощни. Дори тогава Съни почувства, че той се сдържа, за да не я нарани. Чанс за последен път навлезе в сладката ѝ топлина до

половината на своята дължина и замря, когато съкрушителната вълна на екстаза го заля, и го лиши от способността да мисли. Силното му тяло потрепери от мъчително сладката тръпка на оргазма.

По-късно, облече Съни със своята тениска, която я обви с мъжкия му аромат. Голямата дреха стигаше до коленете ѝ и Чанс я завърза на кръста. Държеше я в прегръдките си, като с длани притискаше голото ѝ задниче, плътно до себе си. Той подложи под главата си сгънатия ѝ пуловер, вместо възглавница, а тя опря буза до гърдите му. О, това бе чудесно — да лежат един до друг здраво прегърнати.

— Съни истинското ти име ли е, или прякор? — попита сънено, докосвайки с устни косата ѝ.

Тя се почувства толкова отпусната и преситена, че внезапното изостряне на вниманието ѝ от зададения му въпрос, ѝ причини почти физическа болка. Абсолютно никога и на никого не бе казвала истинското си име. Замисли се за момент, но после си спомни, че тук и сега, нейните притеснения нямат никакво значение.

— Това е псевдоним — промърмори тя. — Моето истинско име е Соня, но никога не съм го използвала. Соня Офелия Габриела.

— Господи, Боже мой! — той я целуна. — Съни ти подхожда повече. Ха, значи имаш цели четири имена?

— Да. Но никога не ги използвам всичките. А ти? Какво е твоето второ име?

— Нямам. Аз съм просто, Чанс.

— Наистина ли? Да не ме лъжеш? А може и да не искаш да си признаеш, ако е нещо ужасно, като например Юстас?

— Кълна се в сърцето си.

Тя се намести по-удобно на гърдите му.

— Предполагам, че ще постигнем равновесие. Аз имам четири имена, ти имаш две, като ги съберем и ги разделим на половина, на всеки се падат по три имена.

— Приблизително, така се получава.

Когато чу смеха му, го награди с леко и коварно ощипване, което го накара да подскочи. След известно време той започна да ѝ отмъщава, и всичко приключи с използването на още един презерватив. Съни заспа с мисълта, че с Чанс, се чувства толкова щастлива, колкото не е била никога през живота си.

ГЛАВА 9

На сутринта капаните бяха празни. Съни потисна разочарованието си. След такава идеална, изпълнена с удоволствие нощ, денят също трябваше да бъде прекрасен. Една гореща обилна закуска, и всичко щеше да бъде перфектно.

— Не може ли да застреляш нещо? — попита тя, докато дъвчеше своята половина от безвкусното десертче. — Останаха ни само осем блокчета.

Ако си разделяха по едно на ден, само след четири дни, нямаше да имат нищо за ядене.

Маргрет щеше да позвъни след три дни.

Съни пренебрегна надигналото се у нея чувство на тревога. Дали щяха да излязат от тук или не, до позвъняването на сестра ѝ бе нещо, което тя не можеше да контролира. Сега по-належащият проблем бе липсата на храна.

Притворил очи, Чанс огледа каньона, сякаш търсеше изход.

— Имам петнадесет куршума в пистолета, но не и резервни пълнители. Предпочитам да ги запазя за извънредни случаи, тъй като не знаем, колко време ще останем тук. Освен това, ако ударя заек или птица с девет милиметров куршум, той ще ги разкъса на малки парчета — почти няма да остане месо по тях. И всичко това при условие, че успея да уцеля.

Съни не се притесняваше за точността на стрелбата му. Може би той стреляше по-добре с пушка, но предвид опита му в армията, щеше да се справи добре и с пистолет. Тя погледна в ръцете си.

— А тридесет и осми калибър, става ли?

— Става за дребен дивеч, защото не е толкова мощен. Не е особено добър, но става. Все пак, друго оръжие нямам, така че въпросът е излишен.

— Аз имам — тихо каза Съни.

Чанс рязко вдигна глава, в очите му светна нещо опасно.

— Какво каза?

Тя кимна с глава към чантата.

— Имам пистолет — тридесет и осми калибър.

Той погледна към чантата, после към нея.

— Искаш ли да ми обясниш — умишлено равно попита Чанс, — как успя да пренесеш това оръжие? Ти летиш с пътнически полети. Как въобще минаваш през скенерите?

Нямаше да разкрие всичките си тайни, даже на него. Животът ѝ, прекаран в бягство, я бе научил постоянно да е нащрек и да бъде подозрителна към всичко. И без това му бе разкрила повече, отколкото на всеки друг на този свят. И все пак, докато бяха заедно...

— Имам специални контейнери.

— Къде? Видях всички неща в чантата ти и не забелязах нищо... По дяволите! Във флакона на лака за коса, нали?

Безпокойство плъзна по гърба ѝ. Защо се сърдеше? Дори и да се подчиняваше на строги правила и държавни инструкции, в което много се съмняваше, трябваше да се зарадва, че имаха на разположение още едно допълнително оръжие, без значение от къде идваше то. Тя изправи рамене.

— И в сешоара.

Стиснал зъби мъжът стоеше над нея, като ангел на отмъщението.

— От колко време пренасяш контрабандно оръжие на борда на самолетите?

— Всеки път, когато летя — отговори сухо тя и се изправи на крака. Да бъде проклета, ако го оставеше да се извисява над нея, като над непослушно дете. Все още стърчеше, но не толкова много. — Първия път бях на шестнадесет.

Тя приближи до чантата си и извади посочените предмети. Чанс взе от ръцете ѝ флакона с лак и махна капачката, огледа пулверизатора и след това го натисна. Във въздуха се появи фина мъгла.

— Лакът е истински — обясни тя, — просто количеството не е толкова много.

Съни сръчно отвъртя дъното на флакона и в ръката ѝ се плъзна къса дръжка. Остави я настрана, взе сешоара, раздели го на две със същите ловки движения и извади останалите части. Събра оръжието с лекота, която показваше, че го е правила толкова много пъти, че нямаше да сгреша дори и на сън. Постава пълнителя на мястото му и го подаде на Чанс с дръжката напред.

Малкият пистолет почти се загуби в голямата му длан.

— За какъв дявол ти е необходимо оръжие? — попита остро той.

— Предполагам за същото, за което и на теб — отдръпна се от него и седна на мястото си, като пропусна да забележи шока, преминал през лицето му. Без да се обръща към него продължи: — За самозащита. Ти за какво носиш твоя?

— Превозвам със самолета си различни хора, повечето непознати. Понякога летя за много отдалечени места. Освен това, имам разрешително за носене на оръжие — думите летяха към нея, като камъни. — Ти имаш ли разрешително?

— Не — призна тя — не желаете да го лъже. — Аз съм жена, която пътува сама, пренасям достатъчно ценни предмети, за които специално наемат куриерската служба. Помисли си за това. Не съм толкова глупава, че да не нося никакви средства за самозащита.

Съни казваше чистата истина.

— Щом доводите ти са толкова разумни, защо нямаш разрешително?

Младата жена имаше усещането, че е на разпит. Това не ѝ хареса. Нежният и весел любовник от миналата нощ бе изчезнал, а на негово място се бе появил някакъв чужденец, чиито думи звучаха като обвинение.

Тя никога не бе кандидатствала за разрешително, защото не желаете никакви проверки в националната база данни и не искаше да привлича върху себе си вниманието на официалните служби.

— Имам си своите причини — отвърна му с равен и студен тон.

— И няма да ми кажеш какви са те, така ли?

Чанс ѝ хвърли отровен поглед и тръгна към капаните. Широката му крачка и всичко останало, което правеше, бе красиво и беззвучно.

— Прав ти път, мистър Слънце — подхвърли Съни зад гърба му.

Въпреки че това прозвуча доста детински, тя се почувства по-добре. Понякога неразумните постъпки бяха именно това, което предписваше доктора, за успокоение.

Нямаше никаква работа, затова се отправи в противоположна посока, към самолета, за да събере още изсъхнали клони за поддържане на така важния огън. Ако Чанс не ѝ върнеше пистолета, когато се измъкнеха от тук — а тя продължаваше да се надява на това — щеше да има война.

Чанс разглеждаше малкият пистолет в ръката си. Не приличаше на нито едно оръжие от тези, които бе виждал — по простата причина, че не бе направен от промишлен производител. Бе изработено от квалифициран майстор. Нямаше сериен номер, име на производителя, нито указания къде и кога е направен. Бе невъзможно да се проследи произхода му.

Не можа да измисли нито една извиняваща причина, заради която тя би могла да носи оръжие. Сещаше се обаче за няколко лоши.

След вчерашния ден, бе почти убеден, че е невинна и не е замесена в делата на баща си. Бе твърде глупаво от негова страна, да сравнява целомъдрието с чувството за чест. Това, че жената не спеше с когото ѝ падне, не значеше, че бе добра, спазваща закона гражданка, а само, че съществуват някакви нейни, лични причини, поради които не е правила секс до сега.

Това го знаеше много добре. По-често се сблъскваше с тъмната страна на човешката душа, отколкото с благородната, защото си избра професия, в която си имаше работа с всякакъв вид отрепки на човешкото общество. По дяволите, самият той бе излязъл от канавките и се чувстваше там, като у дома си. Мракът в душата му, все още не беше изчезнал, просто бе погребан дълбоко. Но винаги знаеше, че е там. В избрания от него опасен свят, умееше да намира нестандартни решения, и да ги превръща в оръжие, което използваше за защита на страната си и в частност на собственото си семейството. И, тъй като бе запознат отблизо с човешкия ад, с дяволските извращения и с пороците на хората, трябваше да знае, че златните коси и ясните очи, невинаги принадлежат на невинен ангел. В своите пиеси, Шекспир не еднократно предупреждаваше света, да се пази от усмихнати и добронамерени злодеи.

Дяволите да я вземат, Съни бе успяла да се добере до него. Промъкна се направо под защитата му, която — беше готов да се закълне — бе непревземаема. А тя го направи толкова лесно, сякаш не съществуваха никакви препятствия. Искаше я и почти убеди себе си в нейната невинност.

Почти. Твърде много неща не говореха в нейна полза, а сега и този пистолет, който пренасяше тайно в самолетите, скрит в прости, но

много ефективни контейнери. Скенерите по летищата бяха настроени да откриват метални изделия и ако служителите на охраната за сигурност заподозряха нещо нередно, щяха да я проверят и да намерят само нормални женски неща. Флаконът пръскаше лак за коса, а не се съмняваше, че и сешоара работи.

Щом тя можеше да пренесе пистолет на борда на самолет, значи и други можеха. Изби го студена пот, като си представи колко оръжие може да има на самолетите, които бяха във въздуха. Безопасността на полетите не влизаше в неговите приоритети, но щеше да събщи където и на когото трябва.

Точно сега трябваше да потисне гнева си и да се върне към собствените си задачи. Надяваше се, че избухливия му характер, не бе унищожил окончателно отношенията им със Съни, но разочарованието му бе прекалено силно, за да може да се сдържи. Удоволствието от прекараната нощ със сигурност щеше да компенсира горчивината останала от първата им кавга. Липсата ѝ на опит с мъжете, работеше против нея. Можеше лесно да я манипулира — той бе ветеран в любовните битки, а отсега нататък щеше да бъде и два пъти по-внимателен. Все още държеше в ръцете си всички козове, но вероятно скоро щеше да му се наложи да ги изиграе.

Чанс стигна до определеното място за свързка със Зейн и се скри в най-дълбоката сутрешна сянка. Тук Съни не можеше да го хване неподготвен, а пред очите му удобно се разпростираше нужната скала. Извади от джоба си лазерна тръбичка дълга около пет-шест сантиметра, с дебелина колкото обикновен химикал. При натискане на копчето, тя излъчваше изключително ярък лъч светлина. Насочи я към камъка и започна да подава сигнали по определен код, който съгласуваха със Зейн преди началото на операцията. Чанс предаваше съобщение, което гласеше, че всичко е наред и за сега не е нужно да ги спасяват.

По скалата зашариха ответните сигнални светлини потвърждаващи, че информацията е получена. Колкото и внимателно да се вглеждаше, не улови нито едно движение, разкриващо човека изпращащ отговора. След размяната на сигнали, Зейн трябваше незабавно да се оттегли. Самият Чанс отлично умееше да се

придвижва незабелязано, но брат му притежаваше невероятна, дори за морски тюлен, способност. В целия свят нямаше друг човек, когото Чанс да иска до себе си в най-опасните мисии, освен Зейн.

Сега, след като работата бе приключена, щеше да се установи на някое спокойно място откъдето можеше да наблюдава тънката струйка вода. Тъй като в капаните не се бе уловило нищо през нощта, май наистина трябваше да застреля някакъв дивеч за вечеря. Нямаше нищо против да гладува до постигането на целта, но само ако се налагаше. Ако някой заек си подадеше любопитната муцунка, това щеше да бъде последния ден от живота му.

Съни обикаляше из каньона, събираше клони и изучаваше каменните стени за цепнатини и следи от животни, които можеха да ѝ покажат пътя към свободата. Ех, да имахме съоръжения за скално катерене — помисли си тъжно, — каквото и да е — въже, карабини, анкери. Когато зареждаше чантата се стараяше да предвиди всичко, но никога не ѝ беше хрумвало, че ще заседне в каньон с непристъпни, вертикални стени. Дори и наклона да беше съвсем лек, то ъгълът, който се образуваше беше почти прав. В продължение на милиони години, ерозията бе направила вдлъбнатини, които приличаха на вълни във вода. Единственият признак, че каньонът не е вечен, бяха малките купчинки разпаднали се камъни.

Тя мина покрай няколко такива, докато ѝ просветна.

Докато разглеждаше разрушените скали, от крехката надежда я сви стомаха. Изглежда, като че ли голямо парче скала се бе откъртило от стената и при удара си със земята се бе разбило на хиляди малки парченца. Вдигна камък голям колкото юмрук, потри с палец повърхността му и установи, че има структурата на шкурка. Пясъчник! С прекрасен розов цвят! При това достатъчно мек.

За да бъде сигурна, хвърли камъка в скалата и той се пръсна на няколко парчета от удара.

На това място стените се издигаха твърде стръмно. Нямаше смисъл да се бори с тях. Тръгна покрай скалите, като се стараяше да открие някоя с по-наклонен край. Повече нищо не ѝ трябваше, само малко по-голям наклон, за да не е с толкова недостъпен връх.

Тук! Ръбестата повърхност, като че ли се накланяше малко повече и Съни разгледа пътеката, която се образуваше през камъните и храстите, която можеше да бъде единствената им възможност. Положи длани на камъните и с радост усети песъчливата им повърхност. Може би, щеше да се получи...

Изтича обратно към лагера и грабна от чантата машата си за коса. Чанс не я беше попитал, но пистолетът не бе единственото ѝ оръжие. Бързо раздели металното тяло от дръжката и извади от там скрития нож. Тясното острие бе предназначено по-скоро за рязане, не за копаене, но беше достатъчно остро и здраво.

Идеята ѝ се струваше странна, даже откачена, но не виждаше как по друг начин биха могли да се измъкнат от тук. Най-малкото бе някакъв опит, а не безнадеждно чакане някой да ги спаси — което можеше и никога да не стане.

Хубаво щеше да е, да защити ръцете си с ръкавици, но нямаше. Затова отвори аптекката, извади бинт и уви дланите си, като остави свободни само върховете на пръстите си. Резултатът е незадоволителен, но трябва да сработи — помисли си Съни. Беше виждала катерачите да носят подобни ръкавици, затова се опита да ги имитира. Щяха да ѝ излязат мазоли, но бе готова да заплати тази незначителна цена, стига да се измъкнеха от този капан.

С ножа и увитите си ръце, тя се върна на избраното място и се опита да разработи най-добрата тактика. Нужен ѝ беше по-здрав камък, този от пясъчника не ставаше за тази цел. Потърси наоколо и накрая намери един тъмносив, с размерите на грейпфрут, достатъчно здрав и тежък, за да свърши работа.

Заби острието в пясъчната скала, хвана камъка в дясната ръка и като чук заудря по забития нож, за да го вкара по-надълбоко. После извади острието, премести го на дясно и отново го заби дълбоко. Следващия път заби ножа отгоре и под ъгъл. Парче от пясъчника падна от скалата и образува хубава малка вдлъбнатина.

— Може и да се получи — възкликна Съни и пристъпи към работа.

Не си позволи да мисли, колко време ще ѝ е необходимо да изкопае стъпенки до върха и дали това изобщо е възможно. По-добре бе да опита, дължеше го на Маргрет, дължеше го и на себе си. Трябваше да направи всичко възможно, за да се измъкне от капана.

Два часа по-късно из каньона се раздаде силен изстрел, който се отрази от скалите с такъв грохот, че Съни за малко не падна. Задържа се с усилие и опря буза до грапавата повърхност на камъка. Сърцето й лудо заби от преживяната опасност. До земята не бе толкова далеч, по-малко от три метра, но дъното на каньона бе осеяно с остри камъни, които щяха сериозно да я наранят, ако беше паднала.

Изтри потта от лицето си. Температурата се покачваше с всяка изминала минута и камъните ставаха все по-горещи и по-горещи. Забиваше пръстите на краката си в изкопаните ямки и прилепваше плътно тяло до скалата, за да бъдат двете й ръце свободни да копаят с ножа и приспособения чук. Сега не можеше да замахва силно, защото имаше опасност да падне.

Задъхана, протегна ръце над главата си и заби ножа отново. Работеше на сляпо. Повечето пъти успяваше да улучи ножа, но имаше моменти, когато ударът попадеше върху пръстите й. Може би съществуваше и по-добър начин, но точно сега не можа да се сети за него. Отдавна бе станала експерт по използването на всичко, което се намираще под ръка, така постъпи и в този случай. Трябваше само да бъде много внимателна и да се въоръжи с търпение.

— Мога да го направя — шепнеше непрекъснато.

Чанс се върна в лагера с одран заек в ръка. Бе намерил и кактус Бодлива круша, от който отрязва няколко плода. Докато отделяше бодлите, се убоде няколко пъти. Кактусът беше полезен и хранителен и обикновено се ядеше пържен, но се надяваше, че и печен ще бъде също толкова вкусен.

Бе успял да се успокои. Всичко беше наред — Съни му имаше доверие. Нищо страшно не се беше случило, всичко бе под контрол. Само трябваше да не се подвежда от милото й лице, което тя представяше пред света и разработеният му план щеше да действа, както бе замислен. Може би, нямаше да го обикне, но поне щеше да я накара да мисли, че е влюбена, това му бе напълно достатъчно. Малко доверие, малко информация и работата му бе в кърпа вързана.

Влезе под навеса и благодарен за хубавата сянка, свали слънчевите си очила. Съни я нямаше. Обърна се и огледа каньона, докдето му стигаше погледа, но младата жена не се виждаше никъде.

Зелената тениска и бежовите дънки почти не се отличаваха от околната среда и Чанс за първи път се замисли, колко ефективно прикритие бяха нейните дрехи. Сигурно затова ги бе избрала? Най-вероятно. Съдържанието на чантата бе предназначено за оцеляване в екстремни условия, защо и дрехите да не са подбрани със същата цел?

— Съни! — извика я той.

Ехото от гласа му се разнесе, после затихна. Заслуша се, но отговор не последва.

По дяволите, къде изчезна?

Огънят беше почти изгаснал, което показваше, че я няма от доста време. Добави няколко клона в жарта, после наниза на шиш одрания заек и го постави над горещите въглени, колкото да го предпази от насекоми. Жарта бе слаба, за да опече месото, но димът щеше да го опуши и да му придаде по-хубав вкус. Загърна плодовете на Бодливата круша в кърпа, за да не изсъхнат, докато настъпеше време да ги приготвят.

Тогава забеляза отворената аптечка.

Страхът за Съни го удари, като юмрук в корема. Опаковката на бинта лежеше захвърлена настрана, върху капака на кутията имаше руло, което явно бе използвано, защото от него висяха конци. В очите му се наби още една подробност — машата за коса лежеше захвърлена върху пясъка разделена на две.

Чанс изруга яростно. По дяволите, трябваше да я огледа и да се досети, че вътре има друго скрито оръжие. В нея пистолет нямаше да се побере, но нож щеше да се вмести. Не забеляза кръв, може би не се е ранила толкова дълбоко. Къде по дяволите беше тя?

— Съни! — изрева той и излезе на слънце.

Отговори му само тишината.

Чанс проследи отпечатъците по пясъка. Бяха навсякъде, около чантата — вероятно за да извади аптечката — после обратно и се отправяха навътре в каньона, където се намираше самолета.

Не разбра кога пистолета се озова в ръката му. Толкова бе свикнал с оръжието, че не почувства тежестта му. Цялото му внимание бе съсредоточено в това, да намери Съни.

Ако не бе тръгнал по следите ѝ, щеше да я пропусне. Тя беше в самия край на каньона, близо до напечения от слънцето самолет. Скалните стени бяха покрити с десетки издатини, а тя стоеше

притисната до една от тях, придържайки се за скалата, на височина около четири метра над земята.

Изненада, страх, гняв и облекчение се свиха на кълбо в стомаха му. В безмълвната си ярост я видя, как протяга ръце над главата си, прилепва лице към скалата и забива зловещо изглеждащия нож в меката повърхност, като използва камък вместо чук. В този момент Съни удари ръката си вместо ножа и проклятието, което промърмори, накара Чанс учудено да вдигне вежди.

Дланите ѝ бяха омотани с бинт. Или се бе ударила по-рано, или се опитваше да предпази ръцете си. Той нямаше как да знае това. Единственото, което знаеше бе, че ако се подхлъзнеше щеше да падне и да се потроши цялата. Усети неистово желание да я свали долу и да я напердаши.

Безмилостно потисна изкушението да изкрещи. Последното нещо, което искаше да направи, бе да я изплаши и тя да падне. Вместо това, затъкна пистолета в колана на дънките си, доближи се до каменната стена и застана под нея, така че ако паднеше, да може да я хване. Постара се гласът му да звучи спокойно.

— Съни, аз съм точно под теб. Можеш ли да се спуснеш?

Дясната ѝ ръка замръзна в момента, в който щеше да удари по ножа. Отговори му, без да поглежда надолу:

— Може би. Не трябва да бъде толкова трудно, колкото изкачването.

Чанс прекрасно разбираше, какво я бе подтикнало да го направи. Но работата бе толкова трудна и физически неизпълнима, че самата мисъл за това го зашемети. Попита я само за да се убеди:

— Какво правиш?

— Дълбая дупки в скалата, за да можем да се измъкнем по тях.

Гласът ѝ звучеше мрачно, все едно и тя усещаше, че шансовете за успех са нищожни.

Чанс стисна юмруци в опит да запази самообладание. Измери с поглед извисяващата се стена. Четирите метра, на които бе успяла да се качи, представляваха една десета от разстоянието, необходимо да се излезе на повърхността, при това в най-лесната му част.

Той се подпря с длани на скалата, но се отдръпна рязко заради топлината, която излъчваше. Безпокойството му се усили. Искаше да

изкрещи, че това е най-тъпата идея, която някога бе чувал в живота си. Много му се искаше. Яростта напираше в него. Вместо това каза:

— Скъпа, скалата е много гореща. Хайде, слизай, преди да си се изгорила.

Тя се разсмя, но без обичайния си хумор.

— Вече е твърде късно.

По дяволите уговорките!

— Хвърли ножа и слизай от проклетата скала — изкрещя той заповеднически.

За негова изненада, тя го послуша. Хвърли ножа и камъка понастрана, за да не го удари по главата.

Съни почувства страшно напрежение във всеки мускул от тялото си, докато се спускаше надолу търсейки с пръстите на краката си всяка следваща дупка. Чанс стоеше под нея с протегнати ръце, за всеки случай, ако падне. Мускулите на стройните ѝ ръце и крака се напрягаха при всяко движение и той отново се изненада колко силна бе тя. Човек, който от време на време тича или ходи на фитнес не можеше да постигне такава издържливост. Тя се постигаше с време и постоянство. Знаеше го, защото се стараяше да се поддържа винаги в най-добра физическа форма. Вероятно Съни се занимаваше със спорт ежедневно, най-малко по два часа на ден. Бе се изкачила доста високо, докато той проверяваше заложените капани.

Колкото и да кипеше от гняв, много повече се притесняваше, докато наблюдаваше внимателното ѝ спускане. Сантиметър след сантиметър, с лице към скалата, Съни се придвижваше бавно, въпреки че камъните със сигурност пареха пръстите ѝ. Като се страхуваше да не я разсее, той запази мълчание, просто чакаше, не много търпеливо, момента, в който щеше да се озове в ръцете му.

И когато това стана, Чанс ѝ помогна да намери поредната издълбана дупка.

— Благодаря — задъхано промърмори Съни, внимателно стъпвайки с другия крак.

Е, стига толкова! Чанс я обхвана около коленете и я отдели от скалата. Тя изкрещя и опита да запази равновесие, но сега, когато вече здраво я държеше в ръцете си, нямаше намерение да я пуска. Без дори да ѝ даде време да си поеме дъх, той я обърна с лице към себе си и я метна на рамо.

— Хей! — раздаде се приглушен глас зад гърба му.

— Млъкни — каза той през зъби, като се наведе и взе ножа, след това тръгна към лагера. — Дяволски много ме изплаши.

— Така ти се пада! Самият ти, вероятно си дошъл от ада.

Съни го обгърна през кръста, за да не виси във въздуха. Оставаше му само да се надява, че няма да извади пистолета от колана, който се оказа фактически под ръката ѝ, и да му пусне един куршум.

— Да не си посмяла да си правиш шега с това.

Апетитното ѝ дупе се оказа прекалено близо и го изкушаваше силно. Сега, когато тя висеше с главата надолу през рамото му, яростта в него започна да расте. Трябваше да бъде наказана за всичко — за преживяния от него страх, за шока и ужаса, които изпита, когато я видя така високо на стръмната скала. Сложи ръка на закръгленото ѝ бедро и за няколко минути се остави на фантазиите си, в които дънките ѝ бяха свалени, а самата тя лежеше на коленете му с голо дупе нагоре.

Разбра, че гали с ръка, щръкналото ѝ задниче и се върна в реалността. За съжаление не всички мечти се сбъдват! След като се погрижеше за ръцете ѝ, и ѝ устроише хубав скандал, за това че се бе подложила на такъв риск, Чанс се готвеше да излекува страха и гнева си, като прекараше със Съни няколко часа върху одеялото.

Как бе възможно да продължава да я желае до болка? Когато сексът беше част от работата му, с това можеше да се справи по-лесно. Но нуждата от близост се бе превърнала в мания, която гореше дълбоко в тялото му и го стягаше в здрав възел. Заради Съни се наложи да се придържа към добрия образ, който беше изградил и който го затрудняваше все повече и повече, но ако тя имаше повече опит, щеше да знае, че мъжът не прави любов по пет пъти на нощ, само защото жената е на разположение. С това темпо, трите дузини презервативи нямаше да им стигнат и за седмица.

Вече бяха използвали шест, за да се успокои от преживения заради нея ужас, щяха да му трябват още два-три.

Един мъж не правеше толкова често любов с жена, ако тя действително не му харесва.

Това беше грешка. Не биваше повече да я допуска. Трябваше да се вземе в ръце и да се съсредоточи върху изпълнението на задачата си.

Когато се приближиха до лагера, Чанс чу, че Съни започна да души.

— Откачи ли? — попита той учуден.

Тя отново подуши въздуха.

— Не се прави на глупав. Каква е тази миризма? — вдиша дълбоко. — Мирише ми на... храна.

Въпреки яда, угълчетата на устните му се повдигнаха в усмивка.

— Застрелях заек.

Съни едва не падна от рамото му, когато опита да се обърне към огъня. Възхитеният ѝ писък почти пробди тъпанчетата на ушите му, но усмивката му неволно се разшири. Изпитваше невероятно удоволствие да общува с нея и нищо не можеше да направи срещу това. Никога до сега не бе срещал толкова жизнерадостен човек. Не можеше да проумее, как би могла да участва в някаква престъпна организация, която убива невинни хора.

Свали я на земята под надвесената скала и приклепна до нея, за да прегледа дланите на двете ѝ ръце. Едва сдържа потръпването си. Пръстите ѝ бяха не само обгорени, те бяха издрани и кървяха.

Чанс отново не успя да сдържи яростта и буйния си нрав, при вида на раните, които си бе причинила. Скочи на крака и закрепця.

— От всички глупаци, без мозък... Какво, по дяволите си мислеше? Като гледам ръцете ти разбирам, че изобщо не си мислила. По дяволите Съни, да рискуваш живота си, заради един глупав трик...

— Изобщо не е глупаво! — извика в отговор тя, изправи се на крака и обърна лице към него. Очите ѝ блестяха, а кървавите ѝ ръце бяха свити в юмруци. — Знам, че рискувам. Също така знам, че това е единствената ми надежда да изляза от проклетия каньон, преди да е станало прекалено късно!

— Прекалено късно за какво? — извика в отговор той. — Имаш определена среща за този уикенд или нещо подобно? — думите му звучаха саркастично.

— Да! Така се случи, че имам! — изгледа го, дишайки трудно. — Чакам важно обаждане от сестра си.

ГЛАВА 10

Сестра? Чанс се загледа в нея. При разследването му не се появи абсолютно никаква информация, че тя има сестра. Милърови нямаха собствени деца, в документите за осиновяване бе открил само името на Съни. Мислите му се понесоха с бясна скорост.

— Ти каза, че нямаш семейство.

Тя го погледна хладно.

— Е, добре де, имам сестра.

Аха, нещо не е както трябва!

— И ти рискуваш живота си заради едно телефонно обаждане? — все пак някакъв терористичен акт е в процес на планиране — помисли си Чанс и усети неприятен студ. Ето защо, разнасяше тази палатка. Още не разбираше как се вписва тя в схемата, но очевидно се подготвяше да изчезне за известно време.

— Заради това — да, бих рискувала, — обърна му гръб, а в позата ѝ личеше напрежение. — Длъжна съм да опитам. Маргрет звъни на мобилния ми телефон всяка седмица по едно и също време. Така знаем, че всяка една от нас е все още жива — отново се обърна към него и извика: — Ако не отговоря на това позвъняване, тя ще помисли, че съм мъртва!

Уау. Парчетата от пъзела, който представляваше Съни, пак се разпръснаха. Маргрет? Дали е кодово име? Той прехвърли наличната информация през паметта си, но не може да си спомни нещо или някой с кодово име Маргрет. Съни бе дяволски убедителна...

— Защо ще мисли, че си мъртва? — попита той. — Може да се намиращ на място, където няма сигнал, както в този случай. Тя какво, да не е луда?

— Където и да отида, винаги проверявам дали има сигнал. И не, тя не е луда — думите ѝ летяха като куршуми, и тя присви устни от ярост — към него, към ситуацията, и към собствената си безпомощност. — Проблемът ѝ е същия като моя — имаме един и същ баща!

Пулсът му се учести. Ето това беше — право в целта, без никакви усилия от негова страна. Даже не се бе налагало я съблзнява, гнева свърши прекрасна работа.

— Вашият баща? — внимателно попита Чанс.

В очите ѝ блеснаха сълзи и се търкулнаха надолу по бузите. Тя ги избърса с яростен жест.

— Да, нашия баща — потвърди горчиво, — цял живот бягаме от него.

Парчетата от пъзела леко подскочиха, все едно някой бе ударил с юмрук до тях. Спокойно — каза си. Не трябва да проявявам прекалена заинтересованост, а да разбера какво точно има предвид, може би неговите връзки в подземния свят.

— Какво искаш да кажеш с това, бягаме?

— Точно това, което казвам. Бягаме. Крием се — Съни отново изтри сълзите си. — Нашето скъпо татенце е терорист. И ще ни убие, ако ни намери.

Чанс нежно почисти ръцете ѝ с антисептични салфетки от аптечката и за да облекчи болката намаза зачервените места с мехлем против изгаряне, а раните — с антибиотичен крем. Бинтът бе защитил дланите ѝ, но пръстите ѝ бяха много зле. Съни се почувства малко объркана. Буквално преди минута си крещяха един на друг, а сега беше в обятията му здраво притисната до гърдите му. Сърцето му биеше като полудяло.

Сега той се държеше нежно с нея, гушкаташе я както майка малко дете и подсушаваше сълзите ѝ. След вихъра от емоции, Съни се почувства някак вцепенена. Не разбираше какво се случва — просто без съпротива позволи на Чанс да прави каквото искаше. Не виждаше причина да протестира. Бе толкова приятно да се опре на него!

Удовлетворен от грижите, които положи за ръцете ѝ, той я остави да седне на скалата. Сложи в огъня още клони и обърна заека върху жарта. Като се върна под навеса, постла одеялото до стената, взе я на ръце и седна с нея, здраво притискайки я в прегръдките си. Подпря гръб на стената, повдигна лицето ѝ и го покри с леки целувки.

Съни се усмихна.

— Какво беше това? Целувки, за да ми стане по-добре ли?

Чанс докосна с пръст устните ѝ, лицето му бе странно съсредоточено, сякаш я изучаваше.

— Нещо такова.

— Извинявай, че ти се разкрещях. Обикновено се владее по-добре.

— Разкажи ми какво става — тихо помоли той. — Каква е тази работа около баща ти?

Тя положи глава на рамото му, благодарна за силата, която ѝ даряваше.

— Трудно е да се повярва, нали? Но той е лидер на терористична организация, която направи няколко ужасни атентата. Името му е Криспин Хауер.

— Никога не съм чувал за него — излъга Чанс.

— Той действа предимно в Европа, но мрежата му се простира и в Щатите. Има дори човек във ФБР — не успя да скрие горчивината в гласа си. — Защо мислиш, нямам разрешително за този пистолет? Не знам кой е неговия доносник и колко висока длъжност заема, но съм убедена, че има достъп до всякакъв вид информация, която може да потрябва на Хауер. Не искам в базата данни да има каквито и да е сведения за мен, иначе той ще узнае, кой ме е осиновил и под какво име живея сега.

— Означаваш ли това, че той не знае коя си?

Тя поклати глава. Бе прекарала целия си живот, потискайки дълбоко в себе си страха и безпокойството си и сега не можеше да се спре, докато не се освободи от всичко, натрупало се вътре в нея.

— Майка ми взела Маргрет и го напуснала, преди да се родя. Никога не съм го виждала. Била е бременна с мен в петия месец, когато е избягала.

— Какво е направила?

— Успяла е да изчезне. Америка е доста голяма страна. Била е през цялото време в движение, сменяла е имената си, плащала е в брой с пари взети от сейфа му. Когато дошло време да ме ражда, решила да го направи сама в мотелската стая, в която отседнала за пренощуване. Но аз не съм искала да изляза, болките продължавали и тя разбрала, че има някакво усложнение. Маргрет била гладна и уплашена и през цялото време плачела. Затова се наложило да позвъни на 911.

Чанс намота на пръста си кичур от златната ѝ коса.

— И какво не е било наред?

— Тръгнала съм да излизам с краката напред. Направили й цезарово сечение. И когато я попитали за името на бащата, тя била още под действието на упойката и не осъзнала, че казва неговото име. Така съм попаднала в системата и той узнал за мен.

— От къде разбра, че той знае за теб?

— Веднъж, почти ме хванаха — Съни потрепери и Чанс я притисна още по силно към себе си. — Той беше изпратил трима мъже. Ние бяхме... в Индианаполис, ако не се лъжа. Бях на пет години. Мама беше купила един стар автомобил и пътувахме за някъде. През цялото време бяхме в движение. Живеехме на тясно, като в кутийка, вечно по пътищата. Мама ги видя, когато излизаха от колите си. Тя ни беше научила какво трябва да правим, когато ни каже да бягаме. Изкара ни от автомобила и изкрещя: Бягайте! Аз го направих, но Маргрет се разплака и се хвана за нея. Затова й се наложи да тича заедно със сестра ми. Двама от мъжете се спуснаха след тях, третият — след мен — тя отново затрепери. — Скрих се в една тясна уличка сред някакви боклуци. Чувах го как ме вика с нежен глас, все едно напяваше: Соня, Соня. Отново и отново. Той знаеше името ми. Чаках цяла вечност, докато накрая си тръгна.

— Майка ти, как успя да те открие? Или нея я хванаха?

— Не, те с Маргрет също се измъкнали. Мама беше усвоила много добре начините за оцеляване на улицата, затова никъде не отиваше без предварително да е разработила план за отстъпление.

Той знаеше какво означава това, сам го бе преживял.

— Аз останах в моето скривалище. Мама ни беше обяснила, че винаги когато си мислим, че са си отишли, лошите хора се притаяват и чакат да видят от къде ще излезем. Затова си мислех, че ме наблюдават и останах там. Не мисля, че беше през зимата, защото нямах палто, но когато настъпи нощта, ми стана страшно студено. Много ме беше страх, бях гладна и не знаех, ще видя ли отново майка си. Въпреки всичко, не излязох, докато по едно време не чух, че ме вика. Мама трябва да е видяла накъде съм побягнала и се върна за мен, когато преценила, че вече е безопасно. Всичко, което имаше значение, бе това, че тя ме намери. След тази случка, мама реши, че е опасно да оставаме повече заедно с нея и затова започна да търси някой, който да ни осинови.

Чанс се намръщи. Той бе открил само документи за осиновяването на Съни.

— Едно семейство ли ви взе и двете?

— Да, но официално осиновиха само мен. Маргрет — не — гласът ѝ бе нежен. — Тя... помни някои неща. Беше загубила всичко, освен мама и си мисля, че затова се бе вкопчила в нея много по-силно отколкото аз. Беше ѝ много трудно да се адаптира — сви рамене. — Благодарение на условията, в които израснах, сега мога да се приспособявам почти към всичко.

Съни имаше предвид, че се е научила да не разчита на никого, освен на себе си. Вместо това, със слънчевата си личност, намираще красота и радост навсякъде, където можеше. Чанс я притисна силно към себе си, за да ѝ даде утеха.

— Но... ти каза, че се опитва да ви убие. А това, което разказа звучи, като че ли се опитва да ви върне при себе си.

Тя поклати глава.

— Той иска да върне Маргрет. Мен не ме познава. Аз бях само средство, което използваше, за да принуди мама, да му даде сестра ми. Това е всичко, което иска сега от мен. Да намери Маргрет. Ако ме хванат и той разбере, че си нямам и понятие къде се намира тя, живота ми няма да струва и пукната пара.

— Ти не знаеш ли? — попита учуден.

— Така е по-безопасно. Не съм я виждала от години — Съни не осъзнаваше тъгата по сестра си, прозвучала в гласа ѝ. — Тя има номера на мобилния ми телефон и ми звъни веднъж в седмицата. Докато отговарям, тя знае, че всичко е наред.

— Но ти не знаеш как да се свържеш с нея?

— Не. Не мога да им кажа нещо, което не знам. Аз много пътувам, затова мобилният е най-доброто решение за нас. Имам апартамент в Чикаго, най-малкото и най-евтино място, което може да се намери, но не живея там. Той е по-скоро за отвличане на вниманието, отколкото за нещо друго. Ако искам да живея някъде постоянно, това е в Атланта. Но за сега съм все още в движение. Не се задържам никъде за повече от една нощ.

— Едва ли ще те намери сега, след като имаш друго име? Освен ако не знае, кои са осиновителите ти, но как би се добрал до тази информация? — самият той я бе открил само заради инцидента в

Чикаго, покрай случая с откраднатата пратка. Тогава бе научил всичко, до което успя да се добере. Още докато задаваше въпроса Чанс бе наясно, че къртицата във ФБР — по дяволите, непременно щеше да го разкрие, — вероятно е провел същото разследване. Дали бе имал същия достъп до базата данни като него самия и беше ли открил засекретените файлове за осиновяването? Прикритието ѝ бе разкрито. Чудеше се, дали го е разбрала вече.

— Не знам. Но в едно съм сигурна — не съм в безопасност, докато не разбера, че е мъртъв.

— Ами майка ти? И Маргрет?

— Мама е мъртва — тя спря и Чанс почувства, как въздъхна и се опитва да събере сили. — Хванаха я. Тя предпочете да се самоубие, отколкото да издаде някаква информация. Неведнъж бе споменавала, че ще го направи — и го стори.

Той запази мълчание, за да ѝ даде време да преодолее болката, която се усещаше в гласа ѝ. Накрая Съни продължи:

— Маргрет има друго име, но аз не го знам. Тя има сърдечно заболяване и е най-добре да живее на едно място.

Маргрет живее напълно нормален живот — помисли Чанс, — а в същото време, Съни е непрекъснато в движение, оглеждайки се през рамо. И го правеше от самото си раждане, така я бяха научили да се справя със ситуацията. А годините прекарани с Милърови? Бил ли е тогава животът ѝ поне малко нормален?

Тя отговори сама на въпросите му.

— Страхувам се да създам дом — каза тъжно тя. — Когато се установиш на едно място, опознаваш хората, завързваш връзки. А аз не мога да рискувам нечий живот. Не дай боже, да се омъжа и да имам деца. Ако Хауер някога ме намери... — спря и потръпна при мисълта, какво щеше да направи с любимите ѝ хора, в стремежа си да получи необходимите отговори.

Има едно нещо, в което няма смисъл — мислеше си Чанс. — Хауер е коварен, жесток и луд, няма да се спре пред нищо, за да върне дъщеря си. Но защо само Маргрет, а Съни — не?

— Защо е така обсебен от идеята, да си върне сестра ти?

— Не можа ли да се досетиш? — с мъка попита тя и затрепери отново. — Е, добре ще ти кажа защо мама е избягала с Маргрет. Тя го видяла да прави със сестра ми... разни неща. Била е само на четири.

Очевидно е злоупотребявал с нея от дълго време, може би през по-голямата част от живот ѝ. Тогава, мама вече била разбрала, какво представлява той, но нямала сили да го напусне. След като го видяла с Маргрет — нямала избор — гласът ѝ спадна до отчаян шепот. — Маргрет помни всичко.

Чанс почувства, че му се повдига. Така значи, освен жестоко копеле и убиец, Хауер беше и перверзник, който блудстваше с малки деца. Бе твърде малко да го убиеш, той заслужаваше бавна и мъчителна смърт.

Измъчена както физически, така и емоционално, Съни заспа. Чанс продължи да я държи в ръцете си, оставяйки я да си почине. Трябваше да хвърли малко съчки в огъня, но какво от това? Да я прегръща, бе много по-важно. Да помисли върху чутото — също.

Преди всичко, той бе повярвал на всяка нейна дума. Чувствата ѝ бяха прекалено силни и искрени, за да бъдат фалшиви. За първи път всички парчета от пъзела си дойдоха на мястото и вълната на облекчение зашемети Чанс. Съни беше невинна. Нямахше нищо общо с баща си, никога не го бе виждала, и бе прекарала целия си живот, криейки се от него. Ето защо носеше със себе си палатка и всичко необходимо за оцеляване — беше готова да изчезне във всеки един момент, да се скрие в буквалния смисъл на думата и да живее в гората, докато не реши, че е безопасно да изплува на повърхността и да се върне в света на хората.

Тя нямаше как да се свърже с Хауер. Затова единственият начин да се добере до терориста бе, ако използваше младата жена, за примамка. Предвид чувствата, които Съни изпитваше към баща си, тя никога и при никакви обстоятелства нямаше да се съгласи на какъвто и да е план, който Чанс можеше да ѝ предложи.

Ще трябва да го направя без нейно съгласие — помисли си мрачно той. Не му харесваше да я използва, но залозите бяха прекалено високи, за да се откаже. Хауер не трябваше да остава на свобода и спокойно да продължава да разрушава света. Колко невинни хора щяха да загинат тази година, ако не го хванеха?

Нямаше никакъв смисъл да остават повече тук — разбра това, което трябваше да знае. Зейн нямаше да се свърже с него до утре сутринта, така че до тогава оставаха блокирани тук. Прегърна по-удобно Съни и опря лице в косата ѝ. Щеше да използва това време, за

да състави план на играта и... да използва колкото се може повече презервативи.

— Махни се от мен — промърмори Съни на следващата сутрин, извърщайки глава от целувките му. Махна ръката му от гърдите си. — Не ме пипай... развратник такъв!

Чанс изсумтя весело.

Тя дръпна космите на гърдите му.

— Ох! — той се отмести, колкото му позволяваше тясната палатка. — Това боли.

— Добре! Не мисля, че мога да ходя — каза тя, като мълниеносно протегна ръка и го дръпна за космите отново. — А това в момента ми е много по-забавно.

— Съни — нежно започна той.

— Никакво Съни — предупреди го тя, борейки се да се докопа до своите дрехи. Тъй като нямаше почти никакво място за движение, му се наложи да избягва лактите и коленете ѝ. Ръцете му намериха някои много интересни места. — Спри! Точно това имам предвид, Чанс! Прекалено съм възпалена за още търкаляне.

Повече с цел да я подразни, отколкото за нещо друго, той съсредоточи вниманието си върху интересните места, което я накара да изпищи. Съни излетя от палатката, а Чанс падна по гръб и започна да се смее, докато тя влетя отново вътре и изля върху него бутилка студена вода.

— Ето ти — каза изключително доволна от виковете му, — един студен душ. Именно това ти е необходимо — и побягна.

Със сигурност няма да излезе да ме преследва гол — помисли си тя. Но почти веднага разбра, че греши. Отваряйки нова бутилка вода от запасите им, той я хвана, преди да е минала и петдесет метра. Съни се смееше, като луда, иначе щеше да избяга по-далеч. Като я държеше с една си ръка, Чанс изсипа водата върху главата ѝ. Докато бе стояла отвън през нощта, водата бе станала ледена и Съни изпищя, после се засмя и се вкопчи в него, защото краката ѝ вече не я държаха от смях.

— Твърде възпалена, за да ходиш, а? — попита той.

— Аз н-не ходех — отговори, като се кикотеше. Отхвърли от лицето си мократа коса и ледени капчици опръскаха Чанс. Той

потрепери.

— По дяволите, студено е — каза той. Слънцето току-що бе изгряло и температурата се бе покачила до пет градуса.

Тя го плесна по задника.

— Тогава си облечи нещо. Или си мислиш, че това е лагер за нудисти?

Чанс я прегърна през рамо и я поведе обратно към навеса. Нейната игривост му доставяше удоволствие, по дяволите, всичко в нея му доставяше удоволствие — от остроумието ѝ до готовността ѝ да се смее във всеки един момент. А секса... Господи, сексът с нея беше невероятен. Не се съмняваше, че е възпалена — и той бе станал прекалено чувствителен на някои места. Щеше доста добре да запомни отминалата нощ.

Когато се събуди вчера след обяд, Съни бе обхваната от меланхолия в резултат на изживените силни емоции. Той бе говорил малко, като я остави да се отпусне. После отидоха да проверят капаните, които отново се оказаха празни. Изкъпаха се заедно. Спокойно вечеряха с печения заек и кактуса, после легнаха да спят. Чанс посвети останалата част на нощта да повдигне настроението ѝ. Усилията му дадоха резултат.

— Как са ръцете ти? — попита той. След като можеше да го скубе за гърдите и да го пляска по задника, значи антибиотичният крем бе направил чудеса.

Тя протегна ръце с дланите нагоре, за да може той да ги види. Червенината от изгарянето беше избледняла, а изранените възглавнички на пръстите изглеждаха гладки и блестящи.

— Преди да започна, ще ги обвия с лейкопласт — каза младата жена.

— Преди да започнеш какво?

Тя го погледна учудено.

— Да копая стъпенки в скалата, разбира се.

Изгледа я зашеметен, без да може да повярва на това, което чу.

— Няма да се катериш отново по проклетата скала! — изсъска той.

Веждите ѝ се извиха нагоре, и той почти веднага разпозна нейния ти ли ще ми кажеш поглед.

— Ще се катеря!

Чанс скръцна със зъби. Не можеше да ѝ каже, че днес ще бъдат спасени, но и не искаше да допусне тя да се нарани отново и да се подлага на риск.

— Аз ще го направя — изръмжа той.

— Аз съм по-дребна — веднага му възрази, — за мен е безопасно.

Отново се опитваше да го защити. От чувството за безсилие му идеше да удря главата си в скалата.

— Не, не е безопасно — изрева той. — Слушай, няма шанс за два дена да издълбаеш всички дупки, които ще са необходими, за да излезем от тук. Колко мина вчера? Четири метра? Ако всеки ден изминаваш по толкова, и отчитайки състоянието на ръцете ти след първия ден — ще ти трябва повече от седмица, за да стигнеш върха. И това е ако... ако не паднеш и не се убиеш.

— И така, какво се очаква да направя аз? — парира го Съни. — Просто да се откажа ли?

— Днес няма да се занимаваш с тези проклети глупости. Ще оставиш ръцете си да заздравеят и, ако трябва ще те завържа за скалата, ясно ли е?

Искаше да възрази, но Чанс бе по-едър от нея и по изражението на лицето му разбра, че наистина ще го направи.

— Добре — промърмори тя, — но само днес.

Той се надяваше, че Съни ще удържи на думата си, защото се налагаше да я остави сама и да отиде до мястото за връзка със Зейн. Длъжен бе да рискува. А тя щеше да си навлече огромни неприятности, ако я завареше на скалата, когато се върне.

Облече се бързо, треперейки от студ. После хапнаха поредната студена закуска, състояща се от вода и енергийно десертче, тъй като от заека не бе останало нищо. Утре сутринта, обеща си той, щеше да закусва бекон с яйца, планина от картофени палачинки и голяма кана горещо кафе.

— Отивам да проверя капаните — каза той, макар да знаеше, че са празни. Когато ги проверяваше предния ден, сигурен, че няма повече да останат в каньона, беше разхлабил примките, за да не се задействат. — Наблюдавай огъня, нека да продължи да дими. Днес ти ще почиваш, а следобед аз ще изпера дрехите — това беше най-

безопасния начин, да я прилъже, да се откаже от налудничавата си идея за спасение.

— Сключихме сделката — заяви Съни, но той знаеше, че тя мисли за Маргарет.

Чанс я остави при огъня. До уговореното място имаше десет минути нормален ход, но той ускори крачка, за да не я оставя по-дълго сама. Извади от джоба лазера и започна да дава сигнали за спасение по скалата. Зейн отвърна веднага, като поиска потвърждение, за да е сигурен, че не бе грешка. Все пак, не очакваха нещата да се развият толкова бързо. Чанс повтори съобщението и този път получи отговор прието.

Върна обратно лазера в джоба си. Не знаеше колко време щеше да е необходимо на Зейн да подготви тяхното спасение, вероятно не много. Познавайки брат си, можеше да се закълне, че всичко отдавна бе готово.

Докато вървеше обратно към лагера, над главата му прилетя малък двумоторен самолет. Такъв бе Зейн — по дяволите това бе бързо!

Затича уверен, че Съни ще бъде във възторг. Чу виковете ѝ още преди да я види. Накрая я зърна — тя идваше срещу него, танцувайки радостно.

— Той ме видя — крещеше младата жена, като едновременно се смееше и плачеше. — Поклати крилата! Ще се върне за нас, нали?

Чанс я хвана, когато се хвърли в обятията му, не можеше да ѝ устои и запечати смеещата се уста с дълга целувка.

— Ще се върне — каза той, — освен ако не си е помислил, че му махаш за поздрав.

Възможността да подразни младата жена бе прекалено примамлива, за да я изпусне, като се имаше предвид, че тази сутрин го беше оскубала и поляла със студена вода. Беше се разплатил за ледената баня, сега си отмъщаваше и за причинената болка.

Съни го погледна с ужас, усмивката на лицето ѝ изчезна, все едно никога не е била там.

— О, не — прошепна.

Трябваше да има каменно сърце, за да продължава с лъжата.

— Разбира се, че ще се върне — засмя се той. — Разклащането на крилата означава, че те е видял и ще изпрати помощ.

— Сигурен ли си? — попита, опитвайки да сдържи сълзите.

— Заклевам се!

— Ще ти го припомня, да знаеш.

Трябваше да я целуне отново и не спря, докато тя не се разтопи и не обви врата му с ръце. Чанс смяташе, че дълго няма да се сети за секс след изминалата нощ, но тя отново успя да му докаже, че греши.

Пое дълбоко дъх и я пусна.

— Спри да издевателстваш над мен, дръзко момиче. Трябва да събираме багажа.

Усмивката, която му дари бе сияйна, като изгрева — заля го топла вълна.

Събраха си нещата. Чанс ѝ върна пистолета и я проследи с поглед, как го разглоби и го прибра в тайниците. След това отидоха при самолета, за да чакат.

Спасението им дойде под формата на хеликоптер. Огромните перки издаваха глух звук в сухия въздух на пустинята, а каньона отвърщаше с дълбоко ехо. За момент, машината увисна над тях, после започна да се снижава. Вдигнатият във въздуха пясък дракаше кожата на Съни и тя скри лице в ризата на Чанс.

От машината излезе около шестдесет годишен мъж с дружелюбно лице и посивяла брада.

— Хора, нуждаете ли се от помощ? — поинтересува се той.

— Разбира се — отговори младия мъж.

Като приближи, възрастният човек подаде ръка.

— Чарли Джоунс, Граждански въздушен патрул. Търсим ви от няколко дни. Не очаквах да ви открия толкова далеч на юг.

— Отклоних се от курса, докато търсех място за кацане. Горивната помпа се развали.

— Тогава имате дяволски късмет. Територията наоколо е безлюдна. И това е може би единствения участък от стотиците километри, където сте можели да кацнете. Хайде. Мисля, че няма да се откажете от един душ и малко храна.

Чанс протегна ръка на Съни и тя отново го заслепи с усмивка, сложи ръката си в неговата и двамата се отправиха към хеликоптера.

ГЛАВА 11

Съни бе замаяна от смесените чувства на облекчение и съжаление, които я бяха обзели. Облекчение — защото нямаше да пропусне обаждането на Маргрет, съжаление — защото тези няколко дни с Чанс, въпреки тежките условия, бяха най-щастливите и най-радостните в живота ѝ, и вече свършваха. От самото начало знаеше, че времето им е ограничено и когато се върнеха в нормалния свят, играта щеше да тръгне по старите правила.

Не можеше и нямаше да рискува живота на любимия си човек, като му позволеше да стане част от нейния. Чанс ѝ бе подарил две нощи блаженство и спомени за цял живот. Това трябваше да бъде достатъчно, без значение колко силна щеше да е болката, от това, че след раздялата, нямаше да го види повече. Най-малкото, сега знаеше, какво е да обичаш един мъж и да му се наслаждаваш — това я бе направило истинска жена. Не би заменила тези няколко дни, дори и за най-голямото богатство на света, независимо от високата цена, която щеше да плати за това — да бъде самотна.

Затова, през цялото време на полета, докато пътуваха до малкото изоставено летище наред с пустинята, си позволи да го държи за ръка. Единствената сграда наоколо бе направена от заоблена в горната част релефна ламарина, като сглобяема военна барака, с прилепена към нея дървена постройка за офис. Може би тази барака бе виждала и някой друг слой боя, но всички доказателства за това бяха унищожени от пясъка и пустинния вятър. След трите дни прекарани в каньона, това летище ѝ се стори като рая.

Седем самолета — различни модели и години на производство — бяха подредени с почти военна точност от едната страна на пистата. Чарли Джоунс приземи хеликоптера на бетонната площадка до хангара. Трима мъже, единият от които бършеше омазнените си ръце в червен парцал, излязоха от сградата през задния вход и се отправиха към тях, като се предпазваха от въздушния поток на витлата.

Чарли свали слушалките и скочи от машината.

— Намерих ги — извика той към приближаващото трио. След това се обърна към Чанс и Съни каза: — Двамата от ляво, са мои колеги, от ГАП, а този в дясно е Саул Осгут, той е човекът, който е забелязал тази сутрин издигацията се дим и е предал по радиостанцията вашето местоположение. В средата — Ед Линч. Този с мазните ръце — Уорън Заека, е нашия механик. Истинското му име е Джеръм, но той ще се ядоса, ако го наричате така.

Съни едва не се разсмя на глас. Сдържаше порива си и не смееше да погледне към Чанс, докато се запознаваха с тримата мъже.

— Не можах да повярвам, когато видях самолета ви в този малък, тесен каньон — проговори Саул Осгут клатейки глава, след като Чанс им обясни какво се бе случило. — Как изобщо сте успели да го намерите? Истинско чудо. И да се приземите с почти отказал двигател... — той отново поклати глава, — изглежда някой е бдял над вас, това е всичко, което мога да кажа.

— Значи мислите, че горивната помпа е повредена, така ли? — попита Уорън Заека по пътя към хангара.

— Всичко друго съм проверил.

— Скайлайн беше, нали?

— Да — Чанс му каза вида на модела и механика потърка замислено бузата си.

— Може би имам такава помпа. Миналата година един приятел, долетя тук със Скайлайн. Поръча резервни части и не се върна да си ги вземе. Ще ида да проверя докато вие се освежите.

Ако освежаването имаше нещо общо с баня, Съни бе повече от готова. Чанс ѝ предостави възможността първа да се възползва от удобствата и тя почти си затананика с наслада, когато пусна чешмата и от нея потече вода. Господи, имаше и тоалетна! Това беше Рая!

След като и Чанс взе набързо душ, се насладиха на изстудените безалкохолни напитки от очукания автомат. До него имаше друг автомат — за храна — и тя започна да изучава асортимента му с копнеж.

— Имаш ли дребни? — попита тя Чанс.

Той бръкна в джоба си, извади няколко монети и ѝ ги подаде. Тя взе две по четвърт долар, пусна ги в машината и натисна копчето. В улея падна една опаковка крекери със сирене.

— Мислех, че ще се нахвърлиш на шоколадовите десертчета — каза Чанс, пусна няколко монети и си взе пакет фъстъци.

— Това е следващото, което ще си взема — повдигна вежди Съни. — Да не мислиш, че ще се ограничи само с едни бисквити?

Ед Ланч отвори вратата на офиса.

— Някой от вас иска ли да се обади? Уведомихме вече Федералното авиационно управление и прекратихме търсенето ви. Телефонът е на разположение, ако решите да поговорите със семействата си.

— Трябва да се обадя в офиса — намръщи се недоволно Съни. Имаше добро оправдание — наистина добро — за това, че не бе доставила пратката навреме, но въпреки всичко, клиентът щеше да е недоволен.

Чанс почака докато тя отиде до телефона и без да бърза се отпрати към механика, който се преструваше, че старателно търси горивната помпа. Момчетата ми са чудесни — помисли си Чанс, — толкова естествено играят, че могат да излязат дори и на голямата сцена. Разбира се, превъплъщението бе техния живот, както и неговия.

— Всичко е наред — каза тихо Чанс, — може да разчистите тук, след като Чарли ни откара в каньона с горивната помпа.

От един рафт, пълен с инструменти и резервни части, Уорън свали голяма мазна кутия. Над рамото на Чанс, той продължи да наблюдава Съни, зад стъклената врата на офиса.

— Този път ви се падна много трудна задача, шефе — с възхищение каза той, — това е най-сладкото лице, което съм виждал в последно време.

— Зад което се крие също такъв сладък характер — каза Чанс и взе кутията. — Тя не е част от организацията на баща си.

Уорън повдигна вежди.

— Значи, всичко беше напразно.

— Не, всичко е наред. Единственото, което се промени е нейната роля. Ще я използваме като примамка. Цял живот се е крила от Хауер. Ако той узнае къде е, ще излезе от скривалището си — Чанс се огледа, за да се убеди, че Съни разговаря още по телефона. — Предай на всички, че сега, трябва да бъдем двойно по-внимателни, за да не пострада. Хауер ѝ е навредил вече достатъчно.

И самият аз ще ѝ причиня болка — помисли мрачно Чанс.

Тя ужасно се боеше от Хауер, и когато разбереше, че умишлено е издал местоположението ѝ, щеше да изпадне в ярост. Това щеше да бъде края на техните отношения. Още от самото началото знаеше, че всичко е само временно. В неговия живот, както и в нейния, нямаше място за постоянни връзки. За Съни нещата щяха да се променят, когато баща ѝ нямаше да е вече между живите, но за него всичко щеше да си остане постарому — просто щеше да се отправи към разрешаването на друга криза, към някоя друга заплаха.

И това, че бе първия ѝ любовник, не означаваше, че ще бъде последния.

Тази мисъл предизвика в него вълна от ярост. По дяволите, тя беше негова — улови тази мисъл и я задуши още в зародиш. Съни не му принадлежеше, тя принадлежеше сама на себе си, и ако намереше в живота си щастие с някой друг, то трябваше единствено да се радва за нея. Повече от всичко заслужаваше в живота ѝ да се случи нещо хубаво.

Но мисълта за това му причиняваше болка. Нейният смях, нейната страст — искаше всичко за себе си. Осъзнаването, че не може да я има, прояде огромна дупка в душата му, тя заслужаваше някой подобър от мелеза с кръв по ръцете. Отдавна бе избрал своя свят и напълно се вписваше в него. Свикнал бе да живее в лъжи, да се преструва на такъв, какъвто не е, и винаги да остава в сянка. Съни беше... слънчева, както по име така и по природа. Той щеше да ѝ се наслаждава, докато бяха заедно — за Бога, той ѝ се наслаждаваше — но знаеше, че накрая, трябваше да си тръгне.

Приключила с телефонния разговор, Съни излезе от офиса. Като чу, че вратата се хлопна, Чанс се обърна и я видя да се приближава. Стоеше, поглъщаше я с поглед и се наслаждаваше на удоволствието от тази гледка.

Тя направи гримаса.

— Всички се радват, че самолета не е катастрофирал и аз съм жива. Фактът, че не съм умряла донякъде извинява ненавременната доставка. Но клиентът ми все още иска да си получи пакета и аз трябва по някакъв начин да стигна до Сиатъл.

Тя дойде при него така естествено, като че ли бяха заедно от години, и също така естествено, той я прегърна през кръста.

— Прати ги по дяволите — пренебрежително каза той и вдигна кутията. — Познай, какво имам.

Тя засия.

— Ключ за кралството.

— Почти. Чарли ще ме върне обратно при самолета и мога да сменя повредената помпа. Искаш ли да дойдеш с мен или ще останеш тук да ме чакаш, докато се върна?

— Не, ще дойда с теб — бързо отговори Съни, — не разбирам нищо от самолети, но мога да ти правя компания, докато работиш. Ще се върнем ли тук отново?

— Разбира се. Можем да заредим тук, със същия успех, както на всяко друго място.

Освен това тя нямаше да разбере, че не са в Орегон, както ѝ бе казал.

— Тогава ще оставя чантата си тук, ако Заека няма нищо против — тя погледна въпросително към Уорън, и той кимна в знак на съгласие.

— Разбира се, мис. Оставете я в офиса, там нищо няма да ѝ се случи.

Съни тръгна към офиса, за да си остави чантата. Чанс си помисли, че тя се чувства в безопасност, иначе никога не би я изпуснала от ръцете си. С изключение на тревогата ѝ за Маргрет, в тези последни няколко дни, сигурно се е чувствала напълно свободна, без необходимостта непрекъснато да се обръща през рамо.

Той също се наслаждаваше на всяка минута от тяхното малко приключение, защото знаеше, че не ги грози никаква опасност. Благодарение на Съни се чувстваше по-жив от всякога, дори и когато ѝ се бе ядосал, че го бе изплашила до смърт. А когато проникваше в нея, бе толкова близо до рая, колкото това изобщо бе възможно за него. Удоволствието от правенето на любов със Съни, беше много силно и почти го заслепяваше.

Усмихна се на себе си и взе своя сак. Нищо не бе в състояние да го накара да го остави тук, все пак вътре бяха останалите презервативи. Всичко можеше да се случи, когато останеха сами.

Беше следобед, когато Чарли приземи за втори път хеликоптера в малкия каньон. Той погледна към слънцето с окото на опитен пилот.

— Мислиш ли, че ще успееш да смениш помпата, докато е светло?

— Да, без проблем — отговори Чанс. В края на краищата и той, и Чарли знаеха, че горивната помпа е наред. Щеше да се помотае малко около двигателя, за да изглежда всичко по-достоверно. На Съни сигурно щеше да й омръзне да стои покрай него, ако не, щеше да намери с какво да отвлече вниманието й.

Чанс и Съни скочиха от машината и той се наведе да вземе сака.

— Ще се видим след няколко часа.

— Ако не се върнете на летището, знаем къде да ви търсим — козирува Чарли.

Хеликоптерът започна да се издига и те се приведоха, за да се предпазят от въздушната струя на витлата. Младата жена отметна косата от лицето си, усмихна се и огледа каньона.

— Отново у дома — каза и се разсмя, — странно, колко привлекателно изглежда това място сега, когато знам, че не сме затворници тук.

— Ще ми липсва — намигна й Чанс и понесе сака и кутията с помпата към самолета. — Но тази вечер ще разберем, колко по-удобно е едно меко легло от набързо построена палатка.

За негова изненада в очите й се появи тъга.

— Чанс... когато се махнем от тук... — тя поклати глава, — няма да бъде безопасно.

Той замръзна за секунда, след това много бавно постави сака и кутията на земята. Обърна се към нея и сложи ръце на хълбоците си.

— Ако имаш предвид, това, което си мисля, можеш веднага да го забравиш. Няма да се отървеш от мен.

— Знаеш каква е моята ситуация. Нямам избор.

— Затова пък, аз имам. За мен, ти не си просто играчка, само за времето, докато бяхме тук. Безпокоя се за теб, Съни — тихо каза той. — От сега нататък, когато и да погледнеш през рамо, ще виждаш лицето ми. Свиквай с това.

В очите й се появиха сълзи, които заблестяха, като диаманти.

— Не мога — прошепна Съни, — защото те обичам. Не ме моли да рискувам живота ти, след като не мога да го опазя.

Мускулите по цялото му тяло се напрегнаха. Бе планирал тя да се влюби в него, или най-малкото да завърже бурен роман. Е, получи се. Чанс се почувства едновременно депресиран, оживен — и отчаян, защото се готвеше да я предаде.

Без да се замисля върху действията си, я обгърна с ръце и устните му намериха нейните. Беше му необходимо да усети вкуса ѝ, като че ли от последната им целувка бяха изминали дни, а не само няколко часа. Тя откликна незабавно, с цялото си сърце, устреми се към него и прилепи плътно тяло в неговото. Той почувства солта на сълзите ѝ, леко повдигна главата ѝ и с пръсти изтри влагата по бузите ѝ.

Чанс опря челото си в нейното.

— Ти май забрави нещо — промълви той.

Тя изсумтя.

— Какво?

— Бях рейнджър, скъпа. За разлика от останалите хора, аз съм по-труден за убиване. На теб ти трябва някой, който да ти прикрива гърба и това мога да бъда аз. Помисли си за това. Нашата история скоро ще се появи във вестниците. Когато пристигнем в Сиатъл, не се учудвай, ако там ни очаква вече снимачната група на някой телевизионен канал. Ще ни покажат и двамата по телевизията. Освен това бяхме обявени за изчезнали от Федералното авиационно управление, а то, както знаеш, е правителствена организация. Получили са информация и за двама ни. Имената ни сега са свързани. Ако къртицата във ФБР разбере коя си, мутрите на баща ти, при всички случаи ще започнат да ме преследват, особено ако не могат да те намерят.

Тя пребледня.

— Телевизията? — Съни много приличаше на своята майка, Чанс бе виждал стари снимки на Памела Викери Хауер. Всеки, който познаваше Памела веднага щеше да забележи приликата. Като една умна жена, Съни също разбираше опасността от появата им по телевизията, дори и в местните новини.

— Ще минем заедно през това — поднесе ръката ѝ към устните си и целуна всеки пръст, след това я погледна и се усмихна, — за твой късмет и за тяхно нещастие, когато се наложи, мога да бъда истински кучи син.

Нищо не мога да променя, отчаяно мислеше Съни, същата вечер, докато стоеше под душа в хотелската стая, която Чанс бе резервирал за тях — апартамент с няколко изхода. Оказа се абсолютно прав за снимачния екип. Екипи, поправи се тя. През този ден нямаше сериозни произшествия, затова всички телевизионни канали в Сиатъл, отразяваха по новините тяхната история. Проблемът бе, че и двата щатски канала постъпиха по същия начин.

Тя опита да се прикрие от камерите, но репортерите я преследваха с въпроси, нея, а не Чанс. Мислеше, че жените-репортери ще се нахвърлят върху красивия мъж, но той бе надянал такава непроницаема маска, че никой не посмя да го доближи. По съвет на Чанс, не отговори на въпросите пред камерите, а даде кратко интервю на журналистите, което те можеха да вмъкнат в програмите си.

Единствената ѝ надежда остана в предположението, че след като се приземиха толкова късно, историята може би все още не бе успяла да излезе в сутрешните вестниците. Но ако не се случеше нищо интересно, заслужаващо вниманието на медиите, то в близките часове, милиони хора щяха да прочетат за тяхната история.

Трябваше да бъде готова, че прикритието ѝ ще бъде разкрито. Щеше да ѝ се наложи да напусне работата като куриер, да се пренесе, което нямаше да ѝ създаде проблеми, защото притежаваше малко вещи, и да смени името си. Необходима ѝ беше нова самоличност.

Винаги бе знаела, че това може да се случи във всеки един момент и винаги бе настроена психически — разбира се имаше и нови документи. Смяната на името нямаше да промени същността ѝ, то бе само средство, с което да се изплъзне от вниманието на баща си.

Истинският проблем беше Чанс. Какво ли не предприе, за да избяга от него — не се получи, а беше експерт в тези неща. Опита да му се изплъзне още на летището, като се шмугна бързо в едно такси, когато той се обърна с гръб към нея. Но мъжа, като че ли имаше шесто чувство и много добре знаеше какви са намеренията ѝ, защото влезе в колата от другата врата, преди да бе успяла да каже адреса на шофьора, където трябваше да достави пакета. Не се отделяше и на крачка от нея, докато не влязоха в хотелската стая. Съни не се

съмняваше, че щом излезеше от банята щеше да го види опънат на леглото, внимателно да я наблюдава.

Беше го подценила. Едва бе насапунисала косата си, когато завесата на душа се дръпна и Чанс пристъпи към нея напълно гол.

— Реших да спестя вода и да взема душ, заедно с теб — шеговито каза той.

— Ха! Ти просто се страхуваш, че ще избягам, докато се къпеш — парира го Съни, обръщайки му гръб.

Голямата му ръка нежно я плесна по задните части.

— Познаваш ме много добре.

Тя се бореше с усмивката си. По дяволите, защо така идеално ѝ подходеше във всяко едно отношение? Можеше да победи — и побеждаваше — практически всеки, само не и Чанс.

Съни изви стойката на душа и насочи водата надолу, за да си изплакне косата. Той я изчака докато приключи и изви дюзата нагоре, така, че водата да удря гърдите му. Струята заля лицето ѝ. Ядосана, го бутна с лакът.

— Душът си е мой, не съм те канила. Аз ще го коригирам, не ти.

Знаеше, че предизвикателството ѝ бе грешка. Той отвърна:

— Така ли? — и борбата започна. Съни се кикотеше, Чанс се смееше и скоро банята плувна във вода. Тогава тя осъзна нещо важно — когато бе с Чанс се забавляваше повече отколкото през цялото си детство. С него се чувстваше безгрижна, въпреки всичките си проблеми. Мокрите им голи тела се плъзгаха едно в друго и на никой не се отдаде успешно да хване другия. Най-малкото, на нея не ѝ се отдаваше. Подозираше, че той може да спечели битката по всяко време, благодарение на размера и силата си, обгръщайки я с ръце, но той се сдържаше и играеше на нейното ниво, като че ли бе свикнал да потиска своята мощ и да я приравнява към по-слабия противник.

Съни продължи да се смее и да се отбранява от ръцете му, които бяха навсякъде: по гърдите ѝ, по дупето, между краката. Дългият му пръст се плъзна в нея и тя изписка и опита да отскочи, но желанието вече препускаше диво по вените ѝ. Голата борба имаше напълно предсказуем ефект върху двамата. Тя успя да хване дюзата на душа и насочи силната струя направо в лицето му и докато Чанс се бореше с водата, тя изскочи от ваната, като взе хавлия, за да се прикрие.

Той я последва и успя да затръшне вратата на банята, преди тя да се добере до нея.

— Остави душа да тече — обвини го Съни, като се опита да го отстрани.

— Не съм аз този, който го пусна — засмя се Чанс и й взе кърпата.

— Водата заля вече целия под — отбеляза тя, като опита да звучи строго.

— Тук така или иначе, трябваше да се почисти.

— Не, не трябваше! — тя отстрани няколко мокри кичура от очите си. — Ще ни изритат от тук. Водата ще прокапе в стаята под нас и ще ни изгонят.

Той я сграбчи и я обърна така, че да застане точно пред душа.

— Спри го тогава, щом толкова се притесняваш.

Съни послушно завъртя крана, защото мразеше напразно да се пилее вода, а и пода в банята беше наводнен.

— Готово. Надявам се, че си доволен.

— Ни най-малко — Чанс я обърна с лице към себе си и впи устни в нейните, като в същото време я извъртя така, че да може да я гледа. — Казвал ли съм ти днес, че си дяволски секси?

— Днес? Изобщо никога не си ми го казвал.

— Казах ти го.

— Така ли. Кога?

— Миналата нощ. При това, няколко пъти.

Капките вода, останали по гъстите му черни мигли, я очароваха, но тя се опита да не им обръща внимание.

— Това не се зачита. Всеки знае, че не трябва да се вярва на това, което казва мъжа, когато се намира в... м-м...

— В теб? — подсказа й той усмихнат.

Отправи му суров поглед.

— Щях да кажа екстремни условия, но си мисля, че това се отнася само за особено опасни ситуации.

— Достатъчно близо сме — погледна надолу към гърдите й, изражението му се промени и смеха му замря. Все още я държеше с една ръка, другата леко прокара по тялото й, и когато стигна до гърдите й, нежно обхвана меките хълмчета. В очите му се отрази контраста между тъмните му дълги пръсти и светлата й кожа. —

Толкова си сексапилна — прошепна Чанс, чувствено проточвайки думите. Съни много добре познаваше този тон, след като го бе слушала много пъти през последните две нощи. — И красива. Гърдите ти са сметаново розови, докато не целуна зърната ти. Тогава те се напругат и стават червени, като че ли ме молят да ги засмуча.

От тези думи, зърната ѝ се втвърдиха и почервеняха. Той изпъшка и наведе тъмната си глава, а от косата му капеше вода върху голата ѝ кожа, когато започна да целува гърдите ѝ. Съни се отпусна на ръката, с която я придържаше и се хвана здраво за раменете му. Не знаеше, още колко дълго може да стои, стомаха ѝ се сви на топка, и се задъха.

— И задничето ти — промърмори той. — Имаш най-сладкото малко задниче.

Той я обърна с гръб към себе си и започна да гали нежните ѝ задни части, като очертаваше с ръце меките извивки на тялото ѝ. Краката на Съни трепереха и за да не падне се хвана за ръба на тоалетното шкафче, което бе дълго около два метра и направено от изкуствен мрамор. Зад него на цялата стена имаше огромно огледало. Тя едва позна себе си в образа на голата жена, по чийто гръб се стичаше вода от мократа ѝ коса и капеше на пода. Клепачите ѝ натежаха, лицето ѝ пламна и по него се четеше желание.

Чанс вдигна очи и погледите им се срещнаха в огледалото. Въздухът между тях затрептя от напрежение.

— И тук — прошепна той и плъзна ръка по корема ѝ към мястото между бедрата. На фона на нежната ѝ кожа, неговата ръка се оказа невероятно силна, когато широката му длан напълно покри нейното хълмче. Съни почувства, как пръстите му се плъзнаха между гънките, и я докоснаха така, както ѝ харесваше. Тя застана и едва не падна — краката ѝ не я държаха повече. — Толкова си мека и стегната — чу отново еротичния му шепот — че трудно влизам в теб. Но когато се окажа вътре — сърцето ми спира. И не мога да дишам. Тогава мисля, че ще умра, но не мога да се спра, защото е прекалено хубаво.

Ръката му леко се премести и два пръста се плъзнаха в нея.

Тя се изви от пронизалото я удоволствие, когато пръстите му започнаха своето чувствено движение, усети приближаването на оргазма. Чу собствения си вик, по който Чанс бързо определи, че стига до екстаза.

— Още не, още не — каза задъхано той, извади пръстите си от нея и я наведе напред, като постави ръцете ѝ на мраморната повърхност. — Дръж се, скъпа!

Съни не знаеше за кое по-точно ѝ говореше той, за липсата ѝ на самоконтрол или за неспособността ѝ да се задържи права. И едното и другото, бяха твърде трудни за постигане.

— Не мога — стенеше тя, бедрата ѝ се повдигнаха в търсене на облекчение. — Чанс, моля те, не мога повече!

— Тук съм — отговори той и я притегли още по-плътно, притискайки с мускулестите си бедра тялото ѝ. Разтвори краката ѝ и се намести между тях. Тя почувства, как твърдата му плът се потърка в дупето ѝ, а после започна бавно да навлиза в нея. Съни инстинктивно се наведе още по-ниско и се изви към него, за да помогне на проникването му, поемайки го в себе си напълно, до края. Чанс започна да се движи и още при втория силен тласък, тя се разтърси и извика от удоволствие. Миг по-късно избухна и неговата кулминация, и докато го разтърсваха вълните на екстаза, той остана толкова дълбоко в нея, колкото можа.

Съни затвори очи, възстановявайки дишането си. О, Боже, толкова го обичаше, че от това я болеше. Не беше достатъчно силна да го прогони, дори заради неговата безопасност. Ако наистина искаше, щеше да избяга от него, но дълбоко в душата си знаеше, че не може да го остави. Не сега. Скоро. Беше длъжна да го направи, за да го защити.

Още един ден — помисли си тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. Само един. А после ще си замина.

ГЛАВА 12

Десет дни по-късно, Съни така и не бе намерила начин да се отърве от него. Може би губеше своите умения, или пък работата беше в това, че от рейнджър, макар и бивш, трудно можеше да се избяга.

Напуснаха Сиатъл рано сутринта, на другия ден. Тя не искаше да лети обратно за Атланта, защото се опасяваше, че сутрешните новини са пълни с истинското романтично приключение, което споделиха с Чанс. Името му се споменаваеше, но по някаква странна причина, лицето му никъде не се показваше изцяло — виждаше се или тила му, или съвсем малко от профила — като в същото време, нейното лице беше излязло, както се казва от ухо до ухо. Редакторът на едни сутрешни новини, дори ги бе проследил в хотела и в три часа посред нощ ги събуди с въпроса: Не искате ли да дойдете в студиото, да направим интервю на живо?

— Не, по дяволите — изрева Чанс в слушалката и затвори телефона.

След всичко това, те решиха по всякакъв начин да избягват средствата за масова информация. На разсъмване напуснаха хотела и взеха такси до летището. Самолетът бе зареден и готов за излитане. Когато слънцето изгря зад хребетите на Каскадните планини, те бяха във въздуха. Чанс не предостави на авиослужбите план на техния полет и така, никой нямаше да разбере накъде летят. Самата тя не знаеше, до момента, в който не се приземиха в Бойзи, Айдахо, където първата им работа бе, да обновят гардероба си. Тя винаги носеше у себе си достатъчно пари за такива случаи. Оказа се, че и Чанс има немалко в наличност. Той зареждаше с гориво като използваше кредитната си карта. Съни знаеше, че така оставят следи и по записите можеше да се определи къде са били за последно, но не и на къде са се отправили.

Присъствието на Чанс разрушаваше първоначалния ѝ план из основи. Тя прекрасно умееше да изчезва, когато беше сама, но присъствието на мъжа и неговия самолет, усложняваха допълнително

тази задача. От телефонен автомат в Бойзи, Съни се обади в службата си в Атланта и съобщи, че напуска, като помоли да преведат последната ѝ заплата по банковата ѝ сметка. Така проблемът с парите бе решен, и когато ѝ се наложеше, щеше да ги използва. Понякога, когато бягаше от познатия и добре устроен живот, който бе създавала за себе си се чудеше, дали не преиграва с възможността някой да я познае. Майка ѝ бе умряла преди повече от десет години и съществуваха само няколко човека, които можеха да доловят външната им прилика. Възможността, да я разпознаят, след като я показаха по новините, бе нищожно малка. Но тя все още бе жива, защото майка ѝ я бе научила да избягва всяка опасност, колкото и малко вероятна да бе тя. Именно затова живееше в непрекъснато бягство, което бе усъвършенствала напълно през първите пет години от своя живот.

Вероятността да забременее, също можеше да се счита за нищожна, но Съни все още очакваше началото на цикъла си, който така и не дойде. Бяха сгрешили два пъти, само два пъти: веднъж в каньона и втория път в банята на хотела в Сиатъл. Тогава времето за зачеване беше свършено неподходящо и не трябваше да се случи нищо, дори и да не се предпазваха. Но защо тогава месечният ѝ цикъл не идваше? Закъсняваше вече два дни, въпреки че бе абсолютно точен.

Съни не спомена нищо на Чанс. Вероятно бе леко закъснение, както ѝ се бе случвало един-два пъти до сега. Беше претърпяла голям шок по време на катастрофата, когато си бе помислила, че непременно ще се разбият и може би емоционалният стрес бе нанесъл удар на хормоналната ѝ система. И това се случваше.

Да, със същия успех можеха да ѝ поникнат криле и да отлети, мислеше си Съни в тихо отчаяние. Беше бременна. Нямаше други признаци, освен закъснението, но тя знаеше, че е така — като че по някакъв начин, тялото ѝ осъществяваше контакт с микроскопичния ембрион, растящ в нея. Щеше да бъде по-лесно да остави Чанс да се справя с всичко — той бе добър в това — а на нея тревогата, която изпитваше ѝ бе достатъчна. Дали бе забелязал, колко е разсеяна през последните няколко дни? Едва ли, той не знаеше, че ѝ закъснява.

Говори два пъти с Маргрет и ѝ спомена, че се готви да се покрие. Трябваше да се сдобие с нов мобилен телефон, регистриран на чуждо име и да ѝ съобщи номера, преди да изключи този. Опитва да разкаже на сестра си за всичко, което се случваше в живота ѝ, но тя както

винаги сведе разговорите им до минимум. Съни я разбираше. Беше ѝ трудно да се справя с всичко, свързано с баща им. Може би, някога щяха да имат нормален живот и нормални сестрински отношения. Може би, някой ден Маргрет щеше да успее да превъзмогне това, което ѝ бе сторил той и да бъде щастлива.

За момента Съни имаше Чанс. Той бе донесъл слънцето в живота ѝ, а тя даже не бе подозирала, че живее в тъмните сенки. Мислеше, че се справя много добре, но това бе преди да разбере, че ерата ПЧ (преди Чанс) е била безцветна. Сега СЧ (след Чанс) светът ѝ се разкри с нови, ярки цветове. Всяка нощ заспиваше в обятията му, спореше с него, шегуваше се, градеше планове — не твърде дългосрочни, но все пак бяха планове. С всеки ден чувстваше, че го обича все повече, макар да не разбираше как това бе възможно.

Понякога се щипеше, дали не сънува, защото той бе твърде добър, за да е истински. Мъже като него не се срещаха всеки ден. Повечето жени изживяваха целия си живот, без да срещнат мъж, който може да преобърне живота им с главата надолу само с един поглед. Но това положение — това безсмисленото обикаляне насам-натам — не можеше да продължава вечно. Най-вече, защото след време парите им щяха да свършат. Чанс не можеше да печели, докато летяха от едно летище на друго, нито пък тя. Трябваше да се погрижи за новите си документи, да си намери работа, да получи нов номер за мобилния, да намери акушер-гинеколог, всичко това струваше пари. Чудеше се как майка ѝ бе успяла да издържи при тези условия — с изплашено, травмирано дете на ръце, бременна с друго и без уменията за оцеляване, които притежаваше Съни. Памела вероятно бе прекарала години в състояние на ужас. Вместо това, тя я помнеше винаги усмихната, как си играе с тях. Бе превръщала живота им в забава, дори когато ги учеше как да оцеляват. Искаше ѝ се да притежава поне половината от силата, която имаше майка ѝ.

Сега Съни бе изпълнена с безумни надежди — надяваше се да остане неразпозната, а също и бебето ѝ да бъде здраво и щастливо. Но повече от всичко мечтаеше, двамата с Чанс да изградят съвместен живот, да бъдат щастливи заедно, заради бебето, въпреки че бе непланирано. Той да се грижи за нея, за тях, и въобще за всичко. Никога не каза, че я обича, но любовта се усещаше в гласа му, в действията му, в очите му, в докосването му, когато се любеха.

Всичко трябваше да се нареди. Нямахме друг начин. Прекалено много неща бяха заложени на карта.

Съни проспаваше времето, докато Чанс приземяваше самолета в Де Мойн. Той я погледна, но тя спеше дълбоко, като дете. Дишаше равномерно и бузите ѝ бяха зачервени. Остави я да почива, защото знаеше какво ѝ предстои.

Планът сработи прекрасно. Бе направил така, че лицето на Съни да бъде показано по целия свят, капанът бе заложен и резултатите не закъсняха. Неговите хора засякоха двама от мъжете на Хауер, при влизането им в страната, и им нареди дискретно да ги наблюдават. Чанс направи така, че проследяването им — неговото и на Съни — да бъде по-трудно, за да не е прекалено очевидно. От време на време оставяше различни малки следи, за да могат тези, които ги търсеха, да следват пътя им. А преследвачите на Хауер бяха много добри. Цяла седмица, бяха по следите им само с един ден разлика. Чанс бе решил да ги държи на това разстояние, докато не се покажеше самия Хауер.

Най-после новината, която чакаше, бе дошла вчера. В подземния свят на терористичните организации се разнесе мълвата, че Хауер е изчезнал. Не го бяха виждали от няколко дни и се говореше, че е в Щатите и планира нещо голямо.

На терориста му се беше отдало да се изплъзне някак си от Европа и да влезе в страната незабелязано. Но тъй като вече знаеше за тайното му оръжие — къртицата във ФБР — Чанс не се изненада. Хауер беше прекалено умен, за да се присъедини открито към хората си. Във всеки случай се намираще някъде наблизо. Беше от този вид терористи, които държаха сами да разпитват пленниците си, в случая собствената му непокорна дъщеря.

Чанс бе готов да го разкъса с голи ръце, но да не позволи това да се случи.

Трябваше да организира всичко, така че Хауер да си мисли, че е намерил Съни, без да разбере, че през цялото време е заобиколен от агенти. Надяваше се самият той да не бъде застрелян още в началото, когато се окажеше на пътя на своите момчета. Ако хората на Хауер бяха достатъчно умни щяха да се опитат да използват Съни, като я поставят на огнената линия, за да го накарат да се подчини. В

миналото вече му бяха доказали, че наистина са умни. Това беше най-рискованата част от плана и Чанс задейства всички възможни оперативни работници.

Днес всичко трябваше да приключи. По един или по друг начин. Ако минеше добре и двамата оцелееха, Съни най-накрая можеше да живее свободно, без да се крие. Той се надяваше, че един ден няма да го намрази и ще разбере действията му, без които не можеха да хванат Хауер. Кой знае? Може би един ден щяха се срещнат отново.

Чанс рулира с Чесната до специално определеното място и загаси двигателя. Въпреки внезапната тишина, Съни продължи да спи. Помисли си, че сигурно той беше причината за нейната умора и недостатъчен сън, които накрая я събориха. И това го накара да се усмихне въпреки вътрешното си напрежение. През последните две седмици бе правил секс с нея до изнемогване, като че несъзнателно се опитваше да събере спомени и усещания за времето, когато вече нямаше да са заедно. Но колкото и често да го правеха, той все още я желаше. Отново. Още по-силно. Чувстваше, че е почти готов, само докато мисли за нея.

Внимателно я разтърси, а тя отвори сънено очи и го погледна с толкова любов и доверие, че сърцето му подскочи. Изправи се, протегна се и се огледа наоколо.

— Къде сме?

— Де Мойн — погледна я озадачен, — нали ти казах къде отиваме?

— Спомням си — отговори и се прозя, — просто съм много уморена. Уау! Това се казва дрямка. Обикновено не спя през деня. Изглежда не си доспивам напоследък — примига срещу него. — Чудя се защо ли?

— Нямам представа — невинно отговори той. Отвори вратата на кабината и скочи, после се обърна и подаде ръка на Съни, за да ѝ помогне да слезе. Тя се озова в обятията му и той я остави да стъпи на земята. Чанс погледна към просторното синьо небе и също се протегна, за да освободи събралото се напрежение в гърба.

— Хубав ден. Можем да си направим пикник.

— Какво? — погледна го, все едно ѝ бе заговорил на чужд език.

— Пикник. Нали знаеш, когато седиш на земята, ядеш с ръцете и гониш дивите животни, да не ти крадат от храната.

— Звучи забавно. Но според мен, вече сме го правили?

Той се засмя.

— Този път ще го направим както трябва — шарена покривка, пържено пиле и други неща.

— Добре, щом е така, аз съм в играта. Къде ще го направим? Може би на пистата?

— Всезнайка! Ще вземем кола под наем и ще отидем да се разходим.

Очите ѝ засияха, когато разбра какво има предвид. Това бе, което най-много обичаше в нея — способността ѝ да се наслаждава на живота във всяка ситуация.

— Колко време имаме? Кога трябва да излетим?

— Хайде да останем за няколко дни. Айова е прекрасно място, а и на задника ми му е необходимо малко време да си почине от седалката на самолета.

Чанс уреди формалностите на летището, след това отиде до фирмата за автомобили под наем и се върна с ключове.

— Взел си джип, под наем? — ядоса се Съни, когато видя зеления Форд Експлорер. — Защо не взе нещо по-стилно, като червена спортна кола, например?

— Защото съм метър и деветдесет — отвърна той. — И краката ми не се събират в нито една спортна кола.

Съни бе купила малък сак, който носеше сега със себе си, вместо голямата чанта. В него бе сложила тоалетните си принадлежности и дрехи за смяна, тъй като не прекарваха повече от една нощ на определено място. Това означаваше, че пистолета ѝ бе постоянно с нея напълно сглобен, освен когато минаваха през метален детектор, и Чанс не възразяваше против това. Собственият му пистолет бе винаги с него, мушнат в колана на дънките и скрит добре от хорските погледи, под спуснатата риза. Съни хвърли сака на пода и седна на пътническата седалка. Започна да натиска всички бутони и да включва всички копчета, до които можеше да достигне. Чанс седна зад волана.

— Страх ме е да пусна това чудо в действие. Никъде не е описано какво може да се случи.

— Страхливец! — каза тя — Кое е най-лошото, което може да стане?

— Благодарен съм на производителя, че не е сложил в Експлорера, катапултиращи седалки — промърмори той, докато завърташе ключа на запалването. Двигателят заработи веднага. Едновременно с това изрева радиото, чистачките се задвижиха напред-назад като луди, яростно замигаха аварийните светлини. Съни се разсмя, а Чанс затърси копчето на радиото, за да намали звука до поносимо ниво. Тя си сложи обезопасителния колан, като продължаваше да се смее, много доволна от себе си.

Чанс имаше карта на местността, получена от фирмата за наемане на коли, но и без нея знаеше точно къде отива. Служителят му даде много конкретни указания и Чанс го кара да повтаря до тогава, докато бе сигурен, че той ще си спомни, когато хората на Хауер дойдеха, за да го разпитат. Чанс лично проучи мястото, преди да приложи плана в действие. Спокойно, уединено място в края на града, където нямаше опасност да пострадат невинни граждани. Там имаше и укрития за хората му, които щяха да са по местата си преди тяхното пристигане. Най-важното бе, че Хауер и наемниците му не можеха да приблизят незабелязано. Чанс се погрижи на мястото да има достатъчно сътрудници, така че да не може и мравка да присъства на пикника им, без да я забележат. И най-хубавото от всичко бе, че Зейн щеше да бъде някъде там. Обикновено не взимаше участие в полеви операции, но този път се бе включил специално, за да прикрива гърба на брат си. Чанс предпочиташе Зейн пред цяла армия войници, толкова беше добър.

Със Съни спряха по пътя пред един супермаркет, за да закупят всичко необходимо за техния пикник. Дори намериха покривка на червени и бели карета, която да постелят. Купиха пържено пиле, картофена салата, салата от зеле, рула, ябълков пай и нещо зелено, което според Съни представляваше салата от шам-фастък. Чанс веднага реши, че няма да го докосне. След това купиха малък охладител с лед, за безалкохолните напитки. Мина повече от час,

когато най-сетне успя да изкара Съни от магазина, а портфейлът му олекна със седемдесет долара.

— Нали имаме ябълков пай — оплака се той, — защо са ни необходими ябълки?

— За да ги хвърлям по теб — отговори тя. — Или още по добре, да стрелям в ябълка поставена на главата ти.

— Ако приближиш към мен с ябълка, ще крещя — предупреди я Чанс. — А маринованото цвекло? Извинявай, кой яде мариновано цвекло?

Съни повдигна рамене.

— Сигурно някой го яде. Иначе нямаше да го има по рафтовете.

— Ти някога яла ли си мариновано цвекло? — попита я подозрително.

— Веднъж. И беше отвратително — смръщи нос тя.

— Тогава, защо по дяволите го купи? — възмути се Чанс.

— Ами исках ти да го опиташ.

Трябваше да ѝ е свикнал до сега, помисли си той, но някои нейни фрази, все още го оставяха безмълвен. Докато си мърмореше под носа, той пренесе покупките, включително и маринованото цвекло, в багажника на Експлорера.

Господи, как щеше да тъгува по нея!

Съни свали стъклото и остави вятъра да развява светлите ѝ коси. Усмиваше се щастливо и разглеждаше всичко, покрай което минаваха. Нямаше нещо, което да не ѝ е интересно — бензиностанцията, възрастна жена водеща дебело чихуахуа, чието коремче, почти се влачеше по земята. Тя се разсмя. Пет минути след това, все още продължаваше да се смее.

Ако се налагаше да изяде проклетото мариновано цвекло, за да я накара да се смее отново, то по дяволите щеше го направи с радост. Но после трябваше да опита и нещо друго, защото ако го застреляха, не искаше този вкус да бъде последното, което да остане в устата му.

В късния следобед на августовския ден бе все още горещо, когато се отклониха от пътя. Пред тях се показа поляна обградена с дървета.

— Да се разходим натам — Чанс кимна към дърветата на стотина метра от тях. — Да погледнем по-отблизо. Мисля, че трябва да има малка рекичка.

Съни се огледа наоколо.

— Може би най-напред, трябва да поискаме разрешение?

Той повдигна вежди.

— Да виждаш къща наблизо? Кого да питаме?

— Добре, но ако имаме проблеми, вината ще бъде твоя.

Чанс взе хладилната чанта и повечето храна. Съни метна сака си на рамо, и понесе покривката и буркана с цвеклото.

— По-добре аз да нося това — каза тя, — защото ти може да го изпуснеш.

— Защо не взе още нещо, по дяволите? — избухна той. — Тези неща са много тежки.

Тя се протегна и взе един от пакетите, в който най-отгоре стоеше ябълковият пай.

— И това няма да ти позволя да изпуснеш.

Чанс ръмжа по целия път до мястото на пикника, защото тя явно се наслаждаваше на всичко. Това бе последния ден, когато слушаше дрязгите ѝ, чуваше щастливия ѝ смях, виждаше усмивката ѝ.

— О, тук наистина има рекичка! — възкликна тя, когато стигнаха до дърветата. Внимателно постави буркана с цвеклото на земята и разгърна шарената покривка с плавно движение, на което като че ли бяха обучени всички жени в света, и търпеливо я изчака докато се разстла върху неокосената трева. Духаше лек вятър и за да не излети покривката, Съни я затисна от едната страна със сака, а от другата с буркана.

Чанс постави пакетите с храна и охладителя на земята и легна върху покривката.

— Сега съм прекалено уморен, за да се наслаждавам — оплака се той.

Съни се наведе и го целуна.

— Мислиш, че не те познавам ли? Сега ще кажеш, че нещо ти е влязло в окото и ще ме помолиш да погледна по-отблизо. След това ще те засърби гърба и веднага трябва да си свалиш ризата и после изведнъж и двамата ще се окажем голи, и когато стане време да си вървим, ние все още няма да сме започнали дори да се храним.

Той я погледна шеговито.

— Много добре си го планирала, нали?

— До най-малката подробност.

— Харесва ми — той посегна към нея, но тя отскочи по-надалеч със смях. Взе буркана с цвеклото и го погледна в очакване.

Той се облегна назад със стон и я помоли:

— О, моля те, само не ми казвай, че сега трябва да го опитам.

— Не. Искам само да го отвориш, а аз ще хапна малко.

— Но, нали каза, че е отвратително?

— Да, така е. Но искам да си припомня, толкова ли е ужасно, колко беше последния път — подаде му буркана. — Ако го отвориш, ще ти дам да ядеш пържено пиле и картофена салата, за да събереш достатъчно сили, преди напълно да те изстискам и да те просна да съхнеш.

Чанс се повдигна и взе буркана.

— Само в мечтите ти малка мис Не-смей-да-ме-докосваш-развратник-такъв — едва напрегна мускули и капака се отвъртя.

— Мислех да ти направя някои отстъпки — отвърна му тя, — но сега да не си посмял да ме молиш за милост.

Съни се пресегна за буркана. Разхлабеният капак отлетя и стъклото се изплъзна от ръцете ѝ. Чанс се опита да го хване, защото не желаше цвекло по цялата покривка. Когато се наведе, дървото зад него оглушително се взриви и милисекунда по-късно се чу звука от изстрел.

Чанс мълниеносно се превъртя във въздуха, покри с тялото си Съни и двамата заедно се претърколиха зад прикритието на най-близкото дърво.

ГЛАВА 13

— Не се надигай! — изкрещя Чанс и притисна главата ѝ в тревата.

Съни не можеше да се изправи, дори и да искаше, дори и върху нея да не лежеше мъж тежащ повече от осемдесет килограма. Беше парализирана, кръвта във вените ѝ замръзна от ужас, когато разбра, че най-лошият ѝ кошмар се е сбъднал — баща ѝ ги бе намерил и Чанс представляваше пречка, която трябваше да се отстрани. Куршумът не бе предназначен за нея. Ако не бе изпуснала буркана с цвеклото, ако той не се бе спуснал да го хване, куршумът, откъснал голямо парче от дървото щеше да отнесе половината му глава.

— Кучи син — промърмори над нея Чанс, дъхът му разбъркваше косата ѝ. — Снайперист.

Пръстта се разхвърча на две крачки от главата ѝ, парчета мръсотия полетяха към лицето ѝ, малки камъчета я жилнаха, като пчели. Чанс буквално я изхвърли встрани и отново я покри с тялото си. Земята се изплъзна под нея и стомахът я присви от страх. Спряха да падат така внезапно, както бяха започнали. Приземиха се твърдо на десет сантиметра от водата.

Чанс ги прехвърли в рекичката, защото брега им предоставяше по-добро прикритие. Едно движение на силното му тяло и тя беше свободна, а той се сля с брега, стиснал в ръка големия пистолет. Съни успя да се изправи на колене, независимо от хлъзгавото дъно и допълзя по-близо до него на четири крака. Чувстваше се вцепенена, като че ли това не бяха нейните крайници, но поне се движеха.

Сякаш случващото се не бе реално. Не можеше да бъде истина. Как ги бяха открили?

Съни затвори очи и опита да се пребори с ужаса. Ако не се вземеше в ръце, само щеше да е в тежест на Чанс. И преди бе попадала в опасни ситуации и винаги бе успявала да се контролира чудесно, но сега едва не бяха убили нейния любим пред очите ѝ. Освен това, за

пръв път беше бременна и прекалено много бе заложено на карта. Зъбите ѝ затракаха. Тя стисна челюсти.

Над полето настъпи тишина. Съни чу звук на задаващ се по пътя автомобил и за секунди се зачуди защо той не спря. Но защо пък да спира? Наоколо нямаше нищо, което да привлече вниманието му — нито тела край шосето, нито пушек от изстрели, надвиснал над тревата. Само тишина, като че ли и насекомите бяха замрели, а птиците замлъкнали, дори бриза спря да поклаща листата на дърветата. Сякаш природата затаи дъх, шокирана от извършеното насилие.

Изстрелът бе дошъл откъм пътя, но Съни не видя някой да се приближава. Самите те току-що бяха пристигнали, което създаваше впечатление, че този, който бе стрелял е бил вече тук и ги е очаквал. Но това бе невъзможно! Идеята за пикника бе дошла спонтанно и мястото беше избрано абсолютно случайно, със същия успех можеха да отидат и на разходка в парка.

Единственото обяснение, което ѝ идваше на ум бе, че стрелецът нямаше никаква връзка с баща ѝ. Може би, бе някой луд земевладелец, който стреляше по всички нарушители, дръзнали да влязат в неговите земи.

Ако беше взела със себе си мобилния телефон! Но Маргрет трябваше да ѝ позвъни едва след два дни, и дори да го бе взела, щеше да е в сака ѝ, който все още лежеше върху разстланата покривка. Разстоянието от няколко метра в такива моменти изглеждаше цели километри. Пистолетът ѝ също бе останал в сака и макар да не можеше да се сравнява с пушката на снайпериста, щеше да се почувства по-добре, ако все пак имаше някакво средство за защита.

Чанс не стреля — бе разбрал колко е безполезно. Тъмnozлатистите му очи внимателно оглеждаха местността, търсейки нещо, което да издаде позицията на нападателя: отблясък на слънчевата светлина от корпуса на пушката, цвета на дрехите, някакво движение. Положението на следобедното слънце, позволяваше да се видят и най-малките детайли в дърветата и храстите, но нищо не подсказваше къде се намира сега стрелецът.

Само сумрака ще ни помогне — помисли си младата жена. Ако успееха да се задържат до тогава... колко време? Час? Най-много — два. След като се стъмнеше щяха да могат да пропълзят по тясното

корито на рекичката и да се измъкнат на по-безопасно място, по течението или срещу него, нямаше значение.

Ако оживееха толкова дълго. Снайперистът имаше преимущество. Те нямаха нищо, освен повдигнатия бряг, който им служеше за укритие.

Съни осъзна, че зъбите ѝ продължават да тракат. Отново стисна челюсти. Чанс ѝ хвърли оценяващ поглед, задържа го за секунда върху нея и продължи огледа на дърветата, търсейки нападателя.

— Добре ли си? — попита я, макар да знаеше, че е измъчена. Но въпроса му не бе за физическото ѝ състояние.

— Из-изплашена съм до смърт — успя да произнесе.

— Да. Аз също.

Той не изглежда изплашен, помисли си тя. Изглежда студен и яростен.

Чанс се протегна и я погали по ръката — малък жест за успокоение.

— Благодаря ти, Господи, за цвеклото — каза той.

Съни едва не заплака. Цвеклото. Беше изпитала истинско удоволствие да го дразни с него, но истината бе, че когато видя буркана в супермаркета, почувства някаква притегателна сила. Тя искаше това цвекло. Имаше чувството, че може да изяде целия буркан. Нима чудатостите започваха в толкова ранен период от бременността? Ако бе така, то той не трябваше да благодари на Господ за цвеклото, а на зараждащия се в нея нов живот.

Съжали, че не му каза веднага за закъснението. И сега можеше да го направи — но тази новината щеше да му отвлече вниманието.

Ако преживеем това, горещо си обеща тя, няма да крия и секунда повече тази тайна.

— Не могат да бъдат хората на Хауер — изтърва се Съни, — не е възможно. Как може да са дошли преди нас, след като самите ние, не знаехме, че ще бъдем тук? Сигурно е някой луд фермер или някой идиот, който си мисли, че да стреля по хората е много забавно.

— Скъпа — той я докосна отново по ръката и тя разбра, че бе казала всичко на глас, — това не е откачен фермер или войнствено настроен глупак.

— Откъде знаеш? Може и да са точно такива?

— Стреля професионалист.

Бе казал само две думи, но от тях сърцето ѝ спря: Чанс разбираше от тези неща.

Съни доближи до покрития с трева бряг, събирайки сили да направи това, което бе длъжна. Майка ѝ бе умряла защитавайки нея и Маргрет, дали и тя би могла да прояви такава храброст? Нямахше да каже нищо на Хауер за сестра си, и тя щеше да е в безопасност, но ако успееше да спаси Чанс, смъртта ѝ щеше да има смисъл...

Бебето ѝ щеше да умре заедно с нея.

Не ме карай да избирам, тихо се молеше Съни. Детето или бащата?

Ако ставаше дума само за нея, не би се колебала. През краткото време, което познаваше Чанс — нима бяха минали само две седмици — той ѝ бе подарил цял океан от чувства и топла любов. Тя с радост би дала живота си в замяна на неговия.

Наистина животът в нея засега бе само една група бързо делящи се клетки. Органите и костите все още не бяха оформени — не бе нещо, което да прилича на човек. Само една топка, голяма колкото глава на карфица. Но скоро... скоро. Тя обичаше тази малка топка клетки с ярост, която изгаряше тялото ѝ — обикна бебето още в момента, когато стресната разбра за закъснението на цикъла си. Беше, като едно примигване, все едно ѝ казваше: „О, Здравей!“, защото секунда преди това не знаеше за съществуването му, а в следващия миг го осъзна и прие.

Детето или бащата? Бащата или детето?

Думите се блъскаха в мозъка ѝ, ехото им отекваше в главата ѝ. Обичаше ги и двамата. Как можеше да избере? Не бе в състояние да го направи, нито една жена не трябваше да взема такова решение. Сега още повече ненавиждаше баща си, защото я бе изправил пред тази дилема. Мразеше неговите хромозоми и ДНК в тялото си. Той не ѝ беше баща, и никога не бе бил. Беше чудовище.

— Дай ми пистолета — Съни чу думите, но не позна гласа си.

Чанс рязко извърна глава.

— Какво? — загледа се в нея, като че ли си бе загубила ума.

— Дай ми пистолета — повтори тя, — той — те — не знаят, че имаме оръжие. Ти не отговори на стрелбата им. Ще го мушна зад гърба си в колана на дънките и ще отида там...

— Какво ще правиш, по дяволите? — изглежда я. — Ако си мислиш, че аз...

— Не, чуй ме! — каза бързо тя. — Те няма да ме застрелят. Искат ме жива. Когато се озова на разстояние един изстрел, аз...

— Не! — хвана я за ризата и я притегли толкова близо, че носовете им се опряха един в друг. Очите му мятаха мълнии. — Ако направиш, дори едно движение, кълна се, ще се окажеш на земята и в безсъзнание. Разбра ли ме? Няма да ти позволя да излезеш от тук.

Пусна я и тя рухна отново на брега.

Не мога да се преборя с него, помисли си мрачно. Прекалено силен е и твърде предпазлив, за да успея да го изненадам.

— Длъжни сме да направим нещо — прошепна Съни.

Той дори не я погледна.

— Ще чакаме — каза категорично. — Това е всичко, което ще направим. Рано или късно, копелето ще се покаже.

Да чакат. Това беше първата идея, която ѝ хрумна — да изчакат да се стъмни и да избягат. Ако Хауер бе пратил тук, не един, а няколко човека, снайперистът щеше да ги държи на мушка, докато другите се промъкнат зад тях...

— Можем ли да се придвижим? — попита Съни. — Няма значение на къде — надолу или нагоре по потока.

Чанс завъртя отрицателно глава.

— Това е много рисковано. Рекичката е малка. Единственото място, където имаме добро прикритие, е това на брега от тази страна. Ако опитаме да се придвижим, ще станем лесна мишена.

— Ами ако са повече от един?

— Те са повече — в гласа му звучеше увереност. Безпощадната му усмивка, придаде на устните му заплашително изражение. — Най-малко четирима, а може би петима. Надявам се, че са петима.

Съни поклати глава. Петима срещу двама — това съотношение не им даваше никакви шансове за оцеляване.

— И това те прави щастлив?

— Много щастлив. Колкото повече, толкова по-весело ще стане.

В гърлото ѝ се надигна гадене и тя затвори очи, в опит да се справи с него. Той си мислеше, че смелостта и бойния му дух, ще им помогнат да оцелеят?

Силната му жилеста ръка докосна с нежна ласка лицето ѝ.

— Не унивай, скъпа. Времето е на наша страна.

Сега не е време за обяснения, мислеше Чанс. Въпросите щяха да бъдат прекалено болезнени, отговорите много дълги и доста сложни. В момента положението им бе доста несигурно, затова не можеше да отслаби бдителността си. Ако бе прав и ги преследваха петима — а единствената причина за това бе предателството на един от неговите хора, който бе съобщил мястото на импровизирания им пикник — то всеки момент, можеха да ги притиснат в капан. Атакуваха ли ги повече от двама, не би могъл се справи само с един пистолет и Съни до себе си. А ако имаше и трети нападател, тогава щяха да ги хванат. По време на сражение, куршумите летяха, като ядосани стършели и повечето от тях не попадаха в определената цел. Ако куршумът не улучеше, това значеше, че е попаднал или в нечие чуждо тяло или някъде другаде.

Хората му или се бяха оттеглили или бяха насочени в грешна посока. Сигурно заради това никой не бе отвърнал на огъня, когато стреляха по двама им със Съни. За да организира това, предателят вероятно бе ръководител на екип или заемаше по-висока длъжност. Щеше да разбере. О, да, непременно щеше да разбере. През последните години имаше няколко случая на предателство, но не бяха успели да проследят източника на изтеклата информация. Единият от тях едва не бе коствал живота на Бари, съпругата на Зейн. Чанс се опитваше да идентифицира копелето в продължение на четири години, но то бе прекалено умно. Но сега щеше да му е за последно, защото щяха да го хванат. Този път хората му щяха да разберат кой бе променил заповедта.

Предателят вероятно си мислеше, че си струва да унищожи прикритието си, след като му се удаваше такава възможност, да убие Чанс Макензи. За това трябваше да присъства тук лично, да се убеди, че всичко ще приключи успешно. Стрелецът, заедно с двамата наемници на Хауер правеха общо трима. Хауер беше четвъртия. За него имаше само един начин да влезе в страната и да се придвижва незабелязано — някой му оказваше помощ и това вероятно бе къртицата от ФБР. Ако късметът бе на страната на Чанс, мръсникът щеше да е тук, а това правеше враговете им петима.

Но щяха да направят голяма грешка. Те нямаха представа за скритото му преимущество — Зейн. Не знаеха, че брат му също е тук — направил го бе неофициално. Ако не възникнеше необходимост от

него, никой и никога нямаше да разбере, че е присъствал. Хората му също бяха много добри, специалисти от световна класа, но не и от тази на Зейн. Никой не беше.

Зейн беше превъзходен стратег. Той винаги имаше няколко разработени плана. Веднага щеше да разбере, че нещо не е наред и да се обади на агентите, за да ги върне обратно. Колко време щеше да им е необходимо, зависеше от това, колко далеч бяха изпратени, и изобщо можеха ли да се доберат до тук. А след това, в акцията щеше да се включи Зейн и подобно на призрак да търси наоколо Хауер и хората му. Всяка измината минута увеличаваше шансовете на Чанс.

Той не можеше да обясни нищо на Съни, не сега, дори и за да облекчи потиснатия израз на бледото ѝ лице. То го караше да иска да я прегърне силно, да я успокои. Очите ѝ бяха потъмнели и вече не блестяха. През целия си живот бе действала така, че никога да не я заловят неподготвена и постепенно бе придобила увереност в собствените си сили, въпреки това я бяха хванали — самият той бе допринесъл за това.

Осъзнатата вина оставяше горчилка в устата му. Тя бе ужасена от чудовището, което непрекъснато я преследваше и въпреки това бе готова да излезе и да се предложи като жертва. Колко пъти през изминалите две седмици, тя се излагаше на опасност заради него? Първия път, когато все още слабо го познаваше, хвана змията извиваща се в краката му. Страхуваше се от змии, но го бе направила. И сега трепереше от страх, но той бе уверен, че ако ѝ разреши, щеше да направи точно това, което предложи. Такава смелост едновременно предизвикваше възхищение у него и го покоряваше.

Чанс тревожно въртеше глава, като се опитваше да наблюдава всички посоки. Минутите течаха. Слънцето слезе ниско на хоризонта, но все още бе светло. Сумракът щеше да настъпи след петнадесет-двадесет минути. Колкото по-тъмно беше, толкова повече Зейн се чувстваше в стихията си. До този момент трябваше да е убил един, възможно двама...

Изад дървото, под което те двамата смятаха да си направят пикник, излезе мъж, който се прицели в главата на Съни с 9мм

пистолет. Той не каза хвърли оръжието, или нещо друго. Просто се усмихна и се вгледа в очите на Чанс.

Чанс внимателно положи пистолета на тревата. Ако оръжието бе насочено в неговата глава, щеше да си опита късмета с надеждата, че рефлексите му са по-бързи. Но нямаше да рискува живота на Съни. След като премести ръката си далеч от пистолета, черното дуло се насочи между очите му.

— Изненадан ли си? — попита тихо мъжът.

При звука на гласа му, Съни се задъха и рязко се обърна. Краката ѝ се подхлъзнаха по речното дъно. Чанс протегна ръка и я задържа, без да отделя очи от човека, когото много добре познаваше.

— Не особено — каза той. — Знаех, че има някой.

Съни местеше очи от единия към другия.

— Познаваш ли го? — попита тихо тя.

— Да.

Трябваше да бъде подготвен за това, помисли си Чанс. Като знаеше за предателството на един от хората си, трябваше да предположи, че който и да е изменника, ще съумее да се приближи тихо и да използва същото дърво, определено да им служи за прикритие. За такава маневра бяха необходими търпение и железни нерви, защото ако Чанс се беше преместил само на десетина сантиметра по-встрани, щеше да го забележи.

— О-от къде? — заеквайки попита Съни.

— Работехме заедно в течение на много години — отговори Мелвин Дарнел, като все още се усмихваше. Мел-мъжът. Така го наричаха всички, защото той доброволно предлагаше участието си във всяка мисия, без да се съобразява с опасностите. Нима това не е най-добрият начин да получиш информация? — помисли си Чанс.

— Ти си се продал на Хауер — каза Чанс, клатейки глава — това е подло.

— Не, това е изгодно. Той има навсякъде свои хора. Във ФБР, Министерството на правосъдието, ЦРУ... дори тук, направо под носа ти — Мел сви рамене. — Какво да ти кажа? Той плаща добре.

— Не съм те дооценил. Никога не съм мислил, че ти харесва да измъчваш хора. Или ти ще излезеш от играта и ще си отидеш, когато той се добере до нея? — Чанс посочи с глава Съни.

— Добър опит Макензи, но няма да сработи. Той е неин баща. Единственото му желание е да се срещне с малкото си момиченце — Мел се усмихна на Съни.

Чанс изсумтя.

— Размърдай си мозъка. Мислиш ли, че щеше да бъде толкова ужасена, ако той искаше само да се запознае с нея?

Мел хвърли на Съни още един кратък поглед. Тя пребледня силно, даже устните ѝ станаха бели. Без съмнение, бе изплашена до смърт. Той повдигна рамене.

— Значи съм сгрешил. Не ме интересува какво ще прави с нея.

— Не те е грижа, че е педофил, така ли?

Накарай го да говори. Печели време. Дай на Зейн шанс, да си свърши работата.

— Откажи се — каза весело Мел, — той може да бъде и превъплъщение на Хитлер, но това няма да промени цвета на парите му. А ако си мислиш, че съвестта ми ще заговори, тогава ти ще трябва да си размърдаш мозъка.

Зад гърба на Мел нещо се раздвижи. Приблжиха трима мъже, които вървяха открито, все едно нямаше от какво да се притесняват. Двамата бяха облечени в строги костюми, третия — с панталони и отворена на гърдите риза. Този с панталоните и един от костюмарите държаха в ръцете си оръжие. Другият сигурно бе информатора от ФБР, а този с ризата — един от главорезите на Хауер. Мъжът в средата, облечен в двуреден костюм от италианска коприна, със загоряла кожа и светлокестеняви коси, гладко сресани назад, беше самият Хауер. Той се усмихваше.

— Скъпа моя — каза дружелюбно той, когато ги доближи. Внимателно заобиколи разсипания буркан с цвеклото, като сбърчи нос с отвращение. — Толкова ми е приятно най-накрая да се запознаем. Не мислиш ли, че един баща трябва да познава децата си?

Съни мълчеше и гледаше баща си с ужас и ненавист. Докато стоеше до нея, Чанс почувства, как страха я напуска и тя постепенно започва да се успокоява. Понякога сковаващият ужас действаше така — когато много се страхуваш от нещо, най-тежко е самото очакване. И щом то се случеше, страхът изчезваше. Чанс здраво я стисна за ръката, за да остане неподвижна — след вцепенението. Съни изведнъж бе

станала много смела. Ако решише, че повече няма какво да губи, щеше да стане непредсказуема.

— Мислех, че си по-висок — каза накрая тя, разглеждайки Хауер с известно облекчение.

Криспин Хауер избухна гневно. Той бе нисък мъж, под метър и седемдесет и слаб. Двата мъже, които стояха до него, значително го превъзхождаха по ръст. На Чанс му стана интересно, как точно Съни бе разбрала, от какво ще пострада най-много егото на Хауер.

— Бъди така добра и излез от калта, ако можеш разбира се поне за секунда да се откъснеш от твоя любовник. Именно това бих те посъветвал. Убийството е нещо много лошо. Малко вероятно е да искаш, мозъкът му да попадне върху теб, нали? Чувал съм, че следите от него не могат да се изчистят от дрехите.

Съни не се помръдна.

— Не знам, къде е Маргрет — каза тя, — можеш да ме убиеш веднага, защото нямам какво да ти кажа.

Хауер с фалшиво съчувствие поклати глава.

— Като че ли ще ти повярвам — той протегна ръка, — излизай или моите хора ще ти помогнат.

Чанс се огледа. Здравчът бе настъпил. Ако Съни успееше да отвлече вниманието на баща си, без да предизвиква насилие, скоро Зейн щеше да се появи. Като се имаше предвид, че Хауер стоеше на открито, Зейн щеше да заеме такава позиция, че и останалите да са в полезрението му.

— Къде е другият мъж? — попита Чанс, за да ги разсее. — Нали бяхте петима?

Агентът на ФБР и копоят погледнаха към дърветата от другата страна на пътя. Те като, че ли бяха изненадани, че никой не стои зад тях.

Мел внимателно следеше Чанс.

— Не му позволявайте да ви изплаши — рязко каза той, — съсредоточете се върху работата.

— А ти, не се ли чудиш къде е той? — тихо попита Чанс.

— Не ми пука. За мен той е нищо. Може би е паднал от дървото и си е счупил врата — заяви Мел.

— Достатъчно — каза Хауер, в гласа му се чуваше отвращение от този спор. — Соня, излизай веднага. Обещавам, че няма да ти

хареса, ако се наложи моите хора да дойдат и да те измъкнат.

Съни го измери с презрителен поглед от главата до петите. Невероятно, но тя започна да си пее. Това беше жестока малка песен от сорта на училищните, с които се дразнеха лошите съученици.

Маймунка, маймунка, малка маймунка. Тя е толкова грозна и толкова ниска, че ѝ трябва стълба, за да достигне задника си.

Римата ѝ куца, помисли втрещено Чанс.

Децата, жестоките малки чудовища, не обръщаха внимание на липсата ѝ, ако песничката обиждаше достатъчно силно човека, за когото бе предназначена.

Ефектът от песничката на Съни надмина и най-смелите очаквания на Чанс. Мел Дарнел се задушаваше от смях. Другите двама мъже замряха с непроницаеми лица. Криспин Хауер почервения целия, а очите му щяха да излязат от орбитите.

— Кучка — изкрещя той, пръскайки слюнки и грабна оръжието на къртицата.

Огромно алено петно се разля върху гърдите на Хауер, съпроводено от странен приглушен звук. Той замря, сякаш се бе натъкнал на стъклена стена, а лицето му стана безизразно.

Мел имаше отлични рефлексии и превъзходно обучение. Наносекунди, преди до тях да достигне звука от изстрела, Чанс видя, как пръста му натиска спусъка. Той се опита да вдигна своя пистолет, знаейки, че едва ли ще успее. След това Съни го блъсна с всичка сила, тялото ѝ се вряза в неговото и двамата отхвъркнаха встрани. Викът ѝ потъна в заглушаващия звук от изстрела на оръжието на Мел. Тя се дръпна от Чанс с почти същата скорост, с която го бе блъснала и се покатери по покрития с трева бряг, за да се добере до Мел, преди да е успял да стреля отново. Но той нямаше втора възможност, защото Зейн го улучи в гърдите, както бе направил преди малко с Хауер.

След това около тях избухна ада.

Агентите му се бяха върнали на своите позиции и откриха огън по другите двама. Чанс отново я хвана, захлупи я на земята и я покори със своето тяло, като я държа така, докато Зейн не изрева заповед да прекратят огъня и в нощта настъпи тишина.

Съни седеше по-далеч от кошмарното място, което сега бе ярко осветено от преносими прожектори, осветяващи всичко с най-малки подробности и хвърлящи резки черни сенки. Един от малката армия мъже, които се бяха появили внезапно и сега се въртяха наоколо, донесе отнякъде кофа, която обърна с дъното нагоре, за да може тя да седне. Беше мокра и ѝ бе непоносимо студено, независимо от топлата августовска нощ. Калните дрехи лепнеха по тялото ѝ, одеялото, което бе загърнала около себе си с треперещи пръсти, не ѝ помагаше много, но въпреки това тя не го пусна.

Съни чувстваше такава болка, че едва не падна, но мрачно си наложи да остане изправена. Само силата на волята ѝ я държеше изправена върху тази кофа.

Мъжете около нея бяха професионалисти. Те се занимаваха спокойно и компетентно с петте тела, наредени едно до друго. Разговаряха любезно с местните полицаи, които бяха дошли с виещи сирени и светлини пронизващи тъмната нощ. Никой не се съмняваше в чии ръце е властта.

Чанс беше техния командир.

Мъжът, който пръв ги бе взел на прицел го нарече Макензи. Няколко пъти, един или друг от присъстващите наоколо се обърнаха към него с мистър Макензи и той отговаряше, значи нямаше грешка.

Събитията от нощта се въртяха хаотично в главата ѝ, но един факт се набиваше най-много. Тази сцена беше подготвена, това бе капан и тя бе примамката.

Не искаше да повярва, но логиката не ѝ позволяваше да отрече очевидното. По всичко личеше, че той беше главния тук. На мястото имаше много мъже, мъже, които той командваше и които бяха тук, само защото ги бе организиран по-рано.

Като разглеждаше фактите от този ъгъл, всичко от деня на тяхното запознанство, придобиваше друго значение. Стори ѝ се дори, че позна нападателя, който искаше да открадне чантата ѝ на летището в Солт Лейк Сити. И въпреки, че сега изглеждаше чист, спокоен и компетентен, като останалите, Съни бе уверена, че това е същия мъж.

Всичко е било постановка. Всичко. Не знаеше как го бе направил, умът ѝ не можеше да обхване всички детайли, но по някакъв начин, той бе уредил тя да бъде на летището в Солт Лейк Сити в определено време, за да може да ѝ откраднат чантата и той да хване

крадеца. Това беше извънредно сложна игра, за която бяха необходими умения, пари и много голяма изобретателност, които не можеше да си представи.

Вероятно той е бил убеден, че тя е във връзка с баща си, интуитивно си помисли Съни. Всичко това се бе случило след инцидента в Чикаго, който несъмнено бе привлякъл вниманието на Чанс върху нея. В какво се състоеше плана му? Да я накара да се влюби в него и с нейна помощ да проникне в организацията на Хауер? Само че това не сработи. Не само, че не бе свързана с баща си, ами се боеше до смърт от него и го ненавиждаше. Затова, когато бе разбрал, за какво му бе нужна, веднага смени плана си и я използва като примамка.

Каква майсторска стратегия. И какъв превъзходен актьор беше той, заслужаваше Оскар.

Самолетът е бил наред. Спомни си и колко навременно бе тяхното спасение. Чарли Джоунс ги бе намерил на сутринта, след като предишната вечер бе разказала на Чанс всичко за баща си. Той би трябвало да му е дал някакъв знак.

Как лесно я бе излъгал. Беше напълно оглупяла, погълната изцяло от ласките и обаянието му. За нея той бе станал ярка светлина, комета, появила се в самотния ѝ свят и тя се влюби в него почти без съпротива. Вероятно си мислеше, че е най-лековерната глупачка в целия свят. Но най-лошото бе, че се оказа бременна с бебето му.

Тя го погледна през поляната, висок, застанал в ослепителната светлина на прожекторите, той разговаряше с друг висок и силен мъж, който излъчваше смъртоносна аура. Болката я изпълни и тя едва съумя да се задържи, да не падне.

Ярката ѝ светлина изгасна.

Чанс се огледа за Съни. Правеше го периодично от момента, в който я бе видял да се отпуска на обърнатата кофа, увита с одеяло, което някой бе загърнал около нея. Изглеждаше плашещо бледа, със застинало лице. Не можеше да отдели време да я утеши, не сега. Трябваше да се направят много неща: да се успокоят местните власти и в същото време да им се даде да разберат, че той командва тук, а не те,

да се транспортират телата, да се започне прочистване на организациите, изброени от Мел, в които имаше къртици на Хауер.

Тя не беше глупава, изобщо не беше. Видя, как оглежда всичко, което ставаше около нея и как лицето ѝ стана много напрегнато, когато стигна до единствения възможен извод. Чу, че хората го наричаха Макензи, а не Маккол.

Погледите им се срещнаха и не се откъснаха един от друг. Тя седеше на десет метра от него — непреодолима пропаст от няколко крачки, която ги разделяше. Чанс се стараеше да изглежда невъзмутим. Нямаше извинения, които можеше да ѝ даде и които тя щеше да приеме. Знаеше, че мотивите му бяха правилни. Но я бе използвал и рискува живота ѝ. Като човек, щеше лесно да му прости, че я бе подложил на опасност, но начинът, по който го направи, щеше да разбие сърцето ѝ.

Докато я гледаше в очите, той видя, как светлината в тях изгасна и изчезна, все едно никога не е била там. Извърна встрани глава...

С този жест го накара да се почувства като изкормен.

Потресен и пронизан от съжаление, Чанс се обърна към Зейн и установи, че брат му ги наблюдава с искра на разбиране в светлите си очи.

— Ако я искаш — каза Зейн, — тогава не я пускай да си отиде.

Толкова просто и в същото време, толкова трудно. Не я пускай да си отиде. Как можеше да не я пусне, когато тя заслужаваше някой подобър от него?

Но идеята заседна в главата му. Не я пускай да си отиде. Не издържа и отново я погледна.

Но нея я нямаше. Обърнатата кофа все още бе там, но Съни си беше отишла.

Чанс бързо закрачи към мястото, където бе седяла преди малко, оглеждайки групата близкостоящи мъже: някои работеха, други само наблюдаваха. Не видя никакви светли коси. По дяволите, току-що бе тук, кога бе успяла да изчезне толкова бързо?

Лесно, помисли си той. Това бе правила през целия си живот.

Зейн вървеше до него, готов да действа. Проклетите прожектори ги заслепяваха и те не виждаха нищо пред себе си. Можеше да тръгне във всяка посока и те не бяха в състояние да я видят.

Погледна надолу, за да огледа някои следи, но тревата беше така изпотъпкана, че се съмняваше да открие нещо. В светлините на прожекторите, кофата блестеше тъмна и мокра.

Мокра?

Чанс се наведе и я докосна с ръка. Загледа се в тъмното червено петно върху дланта и пръстите си. Кръв. Кръвта на Съни.

Чанс се почувства така, сякаш собствената му кръв изтичаше от тялото. Боже мой, тя беше ранена и не бе казала нито дума на никого. В тъмнината, по мокрите дрехи, кръвта не си личеше. Но това се бе случило... кога? Бе седяла мълчаливо през цялото време, докато е кървяла.

Защо?

Защото е искала да избяга от него. Ако бе узнал, че е ранена, веднага щеше да я прати в болница и тя нямаше да може да изчезне, без да го види отново. Когато си отиваше го правеше чисто. Никакви сцени, никакви оправдания, никакви обяснения. Просто бе изчезнала.

Бе изпитал болка, когато тя се отвърна от него, но тя беше нищо в сравнение с това, което чувстваше сега. Отчаяние и страх обхванаха сърцето му, кръвта във вените му замръзна.

— Всички внимание! — изправи се бързо и множество лица, обучени да се подчиняват на всяка негова команда, се обърнаха към него. — Някой да е видял накъде отиде Съни?

Отрицателно поклащайки глава, мъжете започнаха да се оглеждат. Нямаше я!

Чанс започна да бълва заповеди.

— Оставете всичко и се разпръснете. Намерете я. Кръвта ѝ изтича. Ранена е, но не е казала на никого.

Докато даваше команди в движение, Чанс излезе от ярката светлина на прожекторите, а сърцето му биеше някъде в гърлото. Тя не би могла да отиде далеч в този кратък промеждутък от време. Щеше да я намери. Друга възможност просто не съществуваше.

ГЛАВА 14

Чанс крачеше обезумял из чакалнята на хирургията. Не можеше да седи спокойно, въпреки че помещението бе пусто и всички столове бяха празни. Ако спра да ходя, помисли си той, може да падна и да не успея да стана отново. Не подозираше, че съществува такъв всепоглъщащ страх. Никога не се бе боял така за себе си, дори когато се бе взирал в дулото на пистолета насочено в лицето му — а Мел не бе първия, който се целеше в него — но сега страшно се притесняваше за Съни. Ужасът го бе обхванал от момента, в който я намери да лежи в безсъзнание, с лице към тревата и с едва доловим пулс от голямата кръвозагуба.

Слава Богу, че на поляната имаше медици, иначе щеше да умре, преди да успее да я закара до болницата. Не можаха да спрат кръвотечението, но поне успяха да го намалят. Преляха ѝ физиологичен разтвор, за да предотвратят обезводняването и да вдигнат рязко падналото ѝ кръвно налягане. Така успяха да я закарат жива до болницата.

Наложи се целият медицински екип на спешното отделение да се намеси, за да успеят да отделят Чанс от младата жена.

— Имате ли роднинска връзка с пациентката, сър? — бързо го попита медицинската сестра, която едва успя да го избута от операционната.

— Аз съм ѝ съпруг — чу собствените си думи. Нямаше начин да позволи, да му отнемат правото да се грижи за нея. Зейн, който през цялото време бе до него, не изглеждаше никак изненадан.

— Знаете ли, коя е кръвната ѝ група, сър?

Разбира се, че не я знаеше. Така както не знаеше и отговорите на последвалите въпроси, които му зададе жената, към която го упътиха. Беше толкова вцепенен, цялото му внимание бе съсредоточено в стаята, където около десетина човека се грижеха за Съни, че едва осъзнаваше значението на въпросите, които служителката задаваше. Тя спря, потупа го по ръката и му обеща да се върне, когато състоянието

на съпругата му бъде стабилизирано. Той ѝ беше благодарен за оптимизма. В същото време Зейн, безмилостно компетентен както винаги, извади копие на файла с цялата налична информация за Съни, върху своя електронен бележник, за да може Чанс да съобщи необходимите сведения на медицинската сестра, която щеше да се върне за повече подробности.

Чанс стоеше безразличен към настъпилия бюрократичен хаос — за него щеше да се погрижи организацията. Беше вцепенен от понесените удари, но последния, го разтърси. От операционната излезе хирург, зелените му дрехи бяха изцапани с кръвта на Съни.

— Съпругата ви дойде за кратко в съзнание — каза той, — без да осъзнава напълно какво става около нея. Попита ме за бебето. Знаете ли в кой месец е?

Чанс едва не припадна, подпря се с ръка на стената.

— Тя е бременна? — дрезгаво попита той.

— Ясно — хирургът веднага премина в действие, — предполагам, че и тя самата е научила съвсем наскоро. Ще направим някои тестове и ще вземем всички необходими предпазни мерки. Сега ще я оперираме. Сестрата ще ви покаже къде да изчакате — той zakрачи обратно, а полите на зелената му престилка се развяха след него.

Зейн се обърна към Чанс, светлосините му очи режиха като лазер.

— Твое ли е? — попита кратко.

— Да.

Брат му не попита, дали е сигурен, за което му бе много благодарен. Зейн го бе приел безрезервно. Знаеше, че Чанс няма да допусне грешка за нещо толкова важно.

Бременна? Но как? Притисна слепоочието си, за да облекчи пулсиращата болка. Мислите му се проясниха. Спомни си с мъчителна яснота, как се чувстваше в нея по време на кулминацията, без предпазната обвивка на презерватива, която притъпяваше усещането. Това се бе случило два пъти — само два пъти — но явно и веднъж е било достатъчно.

Няколко малки детайла си дойдоха по местата. Бе прекарал по-голяма част от живота си около бременни жени — снахите му, които раждаха малките Макензи. Вече много добре познаваше всички

симптоми. Спомни си сънливостта на Съни този следобед и нейната настоятелност да купят консервата с цвекло. По дяволите, маринованото цвекло, помисли си той, необходимостта ѝ от него бе спасила живота му, сега вече знаеше защо го бе поискала. Понякога странните желания при бременност се появяваха неочаквано. Помнеше как Шиа, жената на Майкъл, на практика опустоши половината Уайоминг, търсейки консерва от риба тон, седмица преди да разбере за закъснението на цикъла си. Сънливостта — още един характерен симптом, също се проявяваше рано.

Знаеше точно деня, в който бе забременяла. Беше втория път, когато правиха любов — на одеялото в края на топлия следобед. Бебето щеше да се роди в средата на май... ако Съни оживееше.

Тя трябваше да живее. Не допускаше друга възможност. Обичаше я прекалено много, за да си помисли нещо друго. Когато бе видял раната ѝ от куршум отдясно, се ужаси.

— Искаш ли да се обадя на мама и татко? — попита Зейн.

Знаеше, че ако каже да, те щяха да оставят всичко и веднага да дойдат. Цялото семейство. Болницата щеше да се препълни с Макензи. Тяхната подкрепа винаги беше абсолютна и безрезервна.

Чанс поклати глава.

— Не. Все още, не — гласът му звучеше хрипкаво, като че ли бе крещял, макар че можеше да се закълне, че бе потискал виковете дълбоко в себе си. Ако със Съни... ако с нея се случеше най-лошото, тогава щеше да има нужда от тях. За сега все още се държеше. Трудно, но се държеше.

Затова обикаляше безцелно из чакалнята, а Зейн вървеше след него. Брат му бе видял много огнестрелни рани и бе получил своята част от тях. Чанс се бе оказал по-голям късметлия — имаше няколко рани от нож, но нито една от куршум.

Господи, там имаше толкова много кръв. Как бе успяла да остане толкова дълго време на крака? Беше отговаряла на въпроси, казваше, че е добре, даже обикаляше наоколо, докато един от мъжете не бе намерил и не бе донесъл кофа, за да седне. Беше тъмно, а и тя бе увита в одеяло, затова никой нищо не бе забелязал. Но тя би трябвало да се превива по земята и да крещи от болка.

Разсъжденията на Зейн течаха в същата посока.

— Винаги съм се изумявал — промълви той, — на какво са способни хората, когато ги ранят.

Противно на това, което повечето си мислеха, огнестрелните рани, даже смъртоносните, не повалят веднага жертвата. Професионалистите знаеха, че дори някой, чието сърце е почти унищожено от куршум, може все още да атакува и да убие, чак след това да умре, когато мозъка му загине от кислороден глад. Пристрастеният към наркотиците човек е способен да издържи множество удари и да продължава да се бори, независимо от раните си. От друга страна, има и такива, които получаваха сравнително незначителни рани, падаха като подкосени и не спираха да крещят докато не се озовяха в болница, където получаваха конска доза успокоителни. Това бе въпрос на издържливост и психика, а Съни притежаваше титанична воля. Крепеше го надеждата, че ще използва тази воля и сега, за да оцелее.

Изминаха около шест часа, преди умореният хирург да се приближи отново — най-дългите шест часа в живота на Чанс. Докторът изглеждаше измъчен и той усети ледените нокти на страха. Не. Не...

— Мисля, че ще го преодолее — каза хирургът с такъв триумф, че Чанс веднага разбра, каква битка е била водена в операционната. — Наложил се да отстраня част от черния дроб и от тънките черва. Раната в дроба, бе тази, която предизвикваше обширния кръвоизлив. Трябваше да прелеем едва ли не всичката налична кръв, преди да овладеем положението — той прокара ръка по лицето си, — по едно време положението беше критично. Кръвното ѝ налягане достигна долната граница и сърцето спря, но успяхме да я върнем. Реакциите ѝ са нормални и състоянието на вътрешните органи е задоволително. Имаше късмет.

— Късмет — като ехо повтори Чанс, замаян от комбинацията на добрите новини и изброяването на пораженията.

— Беше ударена с част от куршум, сигурно от рикошет.

Чанс знаеше, че Съни не бе ранена докато я прикриваше с тялото си в коритото на реката. Трябва да се бе случило, когато го блъсна встрани и Дарнел бе стрелял. Очевидно Мел бе пропуснал целта си, а куршума се беше ударил в камък, след което се бе пръснал.

Беше го защитила. Отново.

— Ще остане в интензивното отделение от двадесет и четири до четиридесет и осем часа, докато не се убедим, че няма вторична инфекция. Но аз си мисля, че държим нещата под контрол — хирургът се усмихна. — Ще излезе от болницата най-много след седмица.

Чанс седна, облегна гръб в стената, сви колене и опря челото си в тях. Виеше му се свят. Силната ръка на Зейн се отпусна на рамото му, за да му даде подкрепа.

— Благодаря — каза Чанс на лекаря, като извърна глава и го погледна.

— Искате ли да полегнете? — попита той.

— Не. Добре съм. Господи! Чувствам се великолепно. Тя ще се оправи!

— Да — потвърди хирургът и отново се усмихна.

Съни се носеше по повърхността на съзнанието си, като плувка поклащаща се нагоре-надолу във водата. Първия път, когато дойде в съзнание, всичко беше на отделни фрагменти. Чуваше тих жужащ звук и гласове, но не разбираше думите. Усещаше някакъв предмет в гърлото си, без да знае, че това е дихателна тръба. Нямахме понятие къде се намира и не осъзнаваше дори, че лежи.

Следващия път, когато дойде на себе си, почувства под тялото си хладен памук и разпозна чаршафите.

След време, когато успя да отвори очи, зрението ѝ бе размазано, а наличието на голямото количество апаратура около нея и се стори странно.

В един момент разбра, че се намира в болница. Усещаше болка, но тя идваше някак от разстояние. В гърлото ѝ вече нямаше тръба. Смътно си спомняше, неприятната процедура по изваждането ѝ. Чувството ѝ за време бе толкова объркано, че ѝ се струваше, че е все още в гърлото ѝ, независимо че я бяха отстранили. Някакви хора непрекъснато влизаха и излизаха в малкото помещение, където лежеше, включваха ярка светлина, говореха, докосваха я, правеха ѝ интимни процедури.

Постепенно властта над собственото ѝ тяло започна да се връща, тъй като действието на упойката и лекарствата намаляваше. Успя да

направи немощно движение към корема си и да изрече една-единствена дума:

— Бебето?

Медицинската сестра от интензивното отделение я разбра.

— Всичко е наред с бебето ви — потупа я утешително по ръката.

Съни се успокои и почувства ужасна жадна. Следващата ѝ дума бе вода и в устата ѝ сложиха парченце лед.

С връщане на съзнанието ѝ, дойде и болката. Промъкваше се все по-близо и заместваше мъглата оставена от взиманите доскоро лекарствата. Болката бе ужасна, но Съни я приветстваше, защото означаваше, че е жива, а съвсем доскоро си мислеше, че ще умре.

Най-често виждаше медицински санитар на име Джери. Той влезе в помещението, усмихна се както обикновено и каза:

— Тук има някой, който иска да ви види.

Съни яростно поклати глава, което беше грешка. Движението предизвика агония, потискана досега от действието на обезболяващите.

— Никакви посетители — едва успя да произнесе.

Струваше ѝ се, че не бе прекарала дни, а векове в интензивното отделение, но когато попита за това Джери, той каза:

— Приблизително тридесет и шест часа. Скоро ще ви преместим в самостоятелна стая. В момента я подготвят.

Когато я преместиха, съзнанието ѝ се бе прояснило дотолкова, че да види, как блестят плочките на тавана и колко ярки са светлините на лампите. С периферното си зрение забеляза висок мъж с черна коса и бързо погледна встрани.

Преместването в самостоятелна стая, бе доста работа, която изискваше двама санитаря, три медицински сестри и половин час. Привършиха, когато всичко, включително и Съни, бе преместено и подредено по местата си. В новото легло бе приятно и прохладно, главата ѝ бе повдигната, а възглавницата оправена. Седейки, дори в това положение, се чувстваше много по-здрава и контролираща до известна степен положението.

В стаята имаше и цветя. Роза в прасковен цвят, с леко загатнато червено по края на листенцата. Те разпръсваха приятен остър аромат, който убиваше болничната миризма на антисептични средства и

почистващи препарати. Вгледа се в тях, но не зададе въпроса: от кого са?

— Не желая да виждам никого — каза на медицинската сестра, — искам да си почина.

Позволиха ѝ да яде желе и да пие слаб чай. На втория ден откакто бе в самостоятелната стая, ѝ дадоха някакъв бульон, а после ѝ разрешиха да поседи на болничния стол за петнадесет минути. Толкова бе хубаво да стъпи отново на собствените си крака, дори и за няколкото секунди, които ѝ бяха нужни да стигне до него. Това усещане превъзхождаше дори облекчението, когато я пренесоха обратно в леглото.

През нощта стана сама и въпреки, че процесът беше бавен и болезнен, измина няколко метра. Трябваше да се държи за леглото, но поне успя да раздвижи краката си.

На третия ден, от цветарския магазин, изпратиха друга доставка. Това беше растение от сем. Бромелиеви, с дебели сиво-зелени листа и красиви розови цветове, които цъфтяха по средата.

Никога не бе имала стайни растения, поради същата причина, поради която нямаше домашен любимец — непрекъснато се намираще в движение и нямаше време да се грижи за тях. Загледа се в цветето и опита да свикне с факта, че сега можеше да има колкото си поиска стайни растения. Всичко се беше променило. Криспин Хауер беше мъртъв, а те с Маргрет — свободни.

Мислите за сестра ѝ предизвикаха пронизваща тревога. Какъв ден бе днес? Кога трябваше да позвъни Маргрет? И между другото, къде беше мобилния ѝ телефон?

На четвъртия ден следобед, вратата се отвори и влезе Чанс.

Съни обърна глава и се загледа през прозореца. В действителност, беше изненадана, че ѝ бе дал толкова дълъг период за възстановяване. Държеше го на разстояние, колкото бе възможно, но предполагаше, че трябва да има заключителен акт, преди да падне завесата.

През всичките тези дни бе потискала душевната болка дълбоко в себе си, като се съсредоточи върху физическата, но сега тя излизаше на преден план. Игнорира я, благодарение на силния си самоконтрол. Нямаше да постигне нищо, ако направеше сцена, само щеше да пострада собственото ѝ чувство на достойнство.

— Мобилният ти телефон е у мен — каза той, като заобиколи и застана между нея и прозореца, принуждавайки я да го погледне или да се извърне отново. Началото на разговора му гарантираше, че тя няма да го направи. — Вчера звъня Маргрет.

Съни стисна юмруци, но веднага отпусна дясната ръка, защото движението огъна иглата, забита в опакото на дланта. Маргрет би изпаднала в паника, ако чуеше глас, различен от нейния.

— Говорих бързо — каза Чанс, — обясних й, че са стреляли по теб, но ще се оправяш, и че Хауер е мъртъв. Обещах й, че ще ти донеса днес телефона. Тя ще звънне довечера, за да се убеди в думите ми. Не каза нищо, но и не затвори.

— Благодаря — каза Съни.

Беше се справил по възможно най-добрия начин. Изведнъж осъзна, че той беше променен. Не бе само заради дрехите — сега носеше черни панталони и бяла копринена риза, а преди обличаше само дънки, ежедневни ризи и тениски. Поведението му бе различно. Разбира се, не играеше повече ролята на безпътния, очарователен пилот на чартърни самолети. Отново бе самия себе си и истинската му същност отговаряше на това, което криеше зад невероятния си чар. Като офицер, оглавяващ особен род антитерористична организация, той имаше огромно влияние, което използваше за постигане на своите цели. Опасната страна на характера му, която по-рано се появяваше рядко, сега се виждаше напълно в очите му и във властния маниер на говорене.

Чанс се приближи до леглото и се опря на преградите. С много нежно и леко като перце движение, той докосна с върха на пръстите си корема й.

— Добре ли е нашето бебе — попита той.

Той знаеше. Гледаше го потресена. Трябваше да се досети, че лекарят щеше да му го съобщи.

— Кога щеше да ми кажеш? — настойчивите му златистокафяви очи не се откъсваха от лицето й, като че ли искаше да долови и най-малките нюанси на нейното изражение.

— Не съм мислила върху това — отговори му честно. Тъкмо бе започнала самата тя да свиква със състоянието си и не бе успяла да помисли за по-нататък.

— Това променя нещата.

— Нима — отвърна Съни, но не прозвуча като въпрос. — Имаше ли нещо вярно във всичко, което ми разказа?

Той се поколеба.

— Не.

— Нищо й нямаше на горивната помпа.

— Не.

— И във всеки един момент можеше да ни изведеш от каньона.

— Да.

— Не се казваш Чанс Маккол.

— Макензи — каза той. — Чанс Макензи.

— Е, и това е нещо — каза тя горчиво, — поне името ти е истинско.

— Съни... недей.

— Какво недей? Вероятно си мислиш каква глупачка съм? Бил ли си наистина рейнджър?

Чанс въздъхна с мрачно изражение.

— Флота. Военноморско разузнаване.

— Ти ли уреди всичките ми полети да бъдат отменени през онзи ден?

Той повдигна рамене, признавайки истината.

— И онзи крадец ли беше един от хората ти?

— Един от най-добрите. Служителите от службата за сигурност на летището също бяха от моите хора.

Тя замачка чаршафа с лявата ръка.

— Знаеше, че баща ми ще бъде там. Ти ли го нагласи?

— Знаехме, че двама от неговите хора ни следят от момента, в който те показаха по новините.

— Това е също твоя работа.

Той премълча.

— Защо трябваше да летим из цялата страна? Защо просто не останахме в Сиатъл? Така поне самолетът нямаше да се износва.

— Всичко трябваше да изглежда правдоподобно.

Съни преглътна.

— В онзи ден... на пикника. Щеше ли да правиш любов с мен... искам да кажа, секс, пред очите на твоите хора?

— Не. Да започна любовна връзка с теб, бе необходимо... но, после стана лично.

— Предполагам, че трябва най-малкото да ти благодаря за това. Благодаря. Сега си отивай.

— Никъде няма да ходя — и седна на стола до леглото ѝ. — Ако си приключила да ме анализираш, трябва да вземем някои решения.

— Аз вече съм взела едно. Не искам да те видя никога повече.

— Извинявай, но не мога да изпълня това твое желание. Ти оставаш с мен, скъпа, защото бебето в теб е мое.

ГЛАВА 15

Изписаха Съни от болницата след осем дни. Въпреки че вече можеше да ходи, тя беше доста предпазлива, пестеше силите, които ѝ бяха нужни за възстановяване. Носеше само нощница и халат, купени ѝ от Чанс, защото не можеше да понася допира на каквато и да е тъкан близо до раната си. Бе невъзможно да изтърпи полет до Атланта в това състояние, още повече по нощница. Трябваше да намери някъде място, където да отседне. След като ѝ казаха, че ще я изписват, бе взела телефония указател и позвъни в един хотел. Когато се убеди, че предлагат рум сървис, си резервира стая — това бе най-доброто решение, докато се възстановеше и започнеше сама да се обслужва.

В болницата, още от самото начало, хранеше надежда, че Маргрет ще дойде, за да ѝ помага, докато оздравее. След смъртта на баща им нямаше причина да се крият повече. Но въпреки че в гласа ѝ се долавяха облекчение и радост, тя отклони предложението да дойде в Де Мойн. Размениха си телефоните и с това отношенията им приключиха. Сестра ѝ не се обади повече.

Съни разбра. Маргрет винаги щеше да има проблеми с общуването, може би никога нямаше да може да установи нормална връзка с другите хора. Затова предпочиташе контактите помежду им да бъдат само по телефона, така се чувстваше по-удобно. На Съни ѝ стана ясно, че няма да има сестрата, за която бе мечтала. Стараеше се да се пребори с обхваналата я мъка, но тези дни меланхолията бе постоянното ѝ състояние.

Една от причините бе хормоналният хаос през първите седмици от бременността. С изненада забеляза, че плаче по най-различни и нелепи причини, например докато бе гледала едно телевизионно предаване по градинарство. Просто, един ден лежейки в болничното си легло, си мислеше за това, как винаги бе мечтала да отглежда цветя, а никога до сега не бе имала възможност да го направи. И изведнъж почувства как самосъжалението започва да я обхваща и докато си седеше така, като пълна глупачка започна да плаче.

Тогава медицинската сестра, която бе влязла в стаята ѝ и каза, че депресията с нищо няма да помогне за физическото ѝ възстановяване, а само ще ѝ навреди. За да се възстанови тя трябваше да пести силите си и да бъде оптимистка.

За съжаление, голяма част от вината за сегашното ѝ състояние имаше Чанс. Той идваше в болницата всеки ден, дори веднъж доведе със себе си висок, излъчващ смъртоносна опасност мъж. Съни си спомни, че същият този човек, бе разговарял с Чанс в нощта, когато я раниха. За нейна изненада, той ѝ го представи като брат си Зейн. Той я поздрави с изключителна нежност, показа ѝ снимки на симпатичната си жена и трите си очарователни деца, след което половин час ѝ разказва за невероятните подвизи на дъщеря си Ник. Дори и половината от това, което ѝ бе казал, да бе вярно, то светът наистина трябваше да се подготви за срещата си с нея, когато пораснеше.

След като Зейн си тръгна, депресията я обхвана още повече. Той имаше това, което тя най-много желаше — семейство, което да обича и близки, които да го обичат.

При посещенията си, Чанс избягваше да говори за отминалите събития, които ги разделяха, като навита между тях змия. Направил бе това, което бе длъжен да направи и никакви разговори нямаше да могат да променят случилото се между тях. Съни неохотно си призна, че приема нежеланието му да се извини. Вместо това, той ѝ разказваше за семейството си в Уайоминг, за планината, която те считаха за свой дом, макар сега там да живееха само родителите му. По думите му, имаше четирима братя, една сестра, дванадесет племенника и една племенница, тази същата Ник, която очевидно той обожаваше. Сестра му обучавала коне и неотдавна се омъжила, съпругът ѝ работел сега за Чанс. Единият от братята му бил собственик на ранчо, а съпруга му била внучката на стар семеен враг. Друг от братята бил бивш летец-изпитател, женен за хирург-ортопед, Зейн бил женен за дъщеря на посланик, а най-големия от братята — Джо, по-точно генерал Джоузеф Макензи, бил председател на Съвета на началник-щабове.

Всичко това не може да е вярно, мислеше си тя, надали има и капка истина в думите му. След това си спомни, че Чанс можеше да бъде съвършен актьор и огорчението я заля отново.

Мрачното настроение не я напускаше. Винаги бе намирала причини да се смее, а сега не можеше дори да се усмихне. С каквото и

да се опитваше да си отвлече вниманието, една мисъл я измъчваше постоянно — като проклятие издълбано дълбоко в сърцето ѝ — и лишаваше напълно живота ѝ от радост. Чанс не я обичаше. Той просто играеше своята роля.

Като че ли част от сърцето ѝ бе умряло. Чувстваше в себе си само студ и пустота. Опитваше се да го скрие и убеждаваше себе си, че депресията ще си отиде, ако я пренебрегне и се концентрира върху възстановяването си. Но с всеки изминал ден, тъмнината в нея се съгъстяваше и задълбочаваше.

В деня на изписването ѝ, когато пристигна съпровождащото лице с инвалиден стол, Съни си поръча такси, което трябваше да я чака след петнадесет минути пред входа на болницата. Седна внимателно в него, а на коленете ѝ поставиха малък сак и пакета с дрехите ѝ. Отгоре сложиха саксията с цветето и я придружиха до изхода.

— Не трябва ли да подпиша някакви документи, преди да ме изпишат? — попита Съни.

— Мисля, че не — отговори медицинската сестра, като провери картоните, — всичко е попълнено. Може би съпругът ви се е погрижил за това.

Съни едва се въздържа да не изкрещи, че не е омъжена. Чанс нищо не ѝ бе казал, а и тя в интерес на истината, досега не се бе замислила, как ще плати разходите по лечението си. Но съдейки по всичко, този въпрос беше решен и зад това стоеше разбира се той. Може би си мислеше, че плащането на болничната ѝ сметката е най-малкото, което може да направи, за да ѝ помогне.

Изненада се, че го няма, тъй като бе твърде категоричен по въпроса за мястото му в живота на бебето и ежедневните му посещения в болницата. Реши, че е бил извикан отново по някое от своите тайнствени шпионски дела.

Беше го подценила. Когато доближи вратата на изхода за пациенти, под навеса забеляза познатия тъмнозелен Форд Експлорер. Чанс излезе от джипа и тръгна към нея.

— Поръчала съм си такси — каза тя, макар вече да знаеше, че само си губи времето.

— Жалко — кратко отвърна той, взе багажа и саксията с цветето, сложи ги в багажника и отвори вратата откъм мястото на пътника.

Съни започна бавно да се изправя, за да стане от инвалидния стол. Със сядането и ставането на обикновен стол, нямаше проблеми, но да се справи със стол на колела се оказа доста по-сложно. Чанс ѝ хвърли сърдит поглед, леко я вдигна на ръце, сякаш изобщо не тежеше и я сложи да седне в Експлорера.

— Благодаря — каза му учтиво тя.

Най-малкото, което можеше да направи, бе поне да се държи цивилизовано, все пак този начин спестяваше време и беше доста по безболезнен.

— На твоите услуги.

Чанс затегна предпазния колан, като провери дали не притиска шевовете ѝ, затвори вратата, обиколи и седна на шофьорското място.

— Резервирала съм си стая в хотел — каза тя, — но не знам къде се намира той. Затова не мога да ти показвам пътя.

— Няма да ходиш в хотел — изръмжа ѝ той.

— Трябва да се настаня някъде — изтъкна Съни. — Не съм в състояние да шофирам, не мога да летя със самолет, затова стая в хотел с рум сървис е най-логичното решение.

— Не, не е така. Ще дойдеш с мен, у дома.

— Не! — каза рязко тя. Всичко в нея се бунтуваше против идеята да бъде в неговата компания за няколко дни.

Чанс стисна зъби.

— Нямаш избор — каза непреклонно, — ще дойдеш, дори и да удряш и крещиш по целия път.

Съблазнително! О, това бе съблазнително! Само мисълта, за болката, която, щеше да си причини в областта на раната, я накара да не се подаде на изкушението.

В колата надвисна напрегната тишина, докато Съни не разбра, че пътуваха към летището.

— Къде отиваме?

Погледна я с нетърпелив поглед.

— Казах ти. По дяволите, Съни, знаеш, че не живея в Де Мойн.

— Добре. Сега вече знам, къде не живееш. Но нямам никакво понятие къде е твоя дом — не се сдържа и добави: — А дори и да ми бе казал, вероятно щеше да ме излъжеш.

Този път погледът му изгаряше като сярна киселина.

— Уайоминг — каза той през зъби, — водят те у дома в Уайоминг.

По време на полета, Съни мълчеше и отговаряше едносрично и само при крайна необходимост. Чанс я наблюдаваше, докато тя разглеждаше през прозореца, пейзажа долу, а слънчевите очила закриваха очите му. Преди двамата бяха летели толкова често, че сега за тях бе съвсем естествено да се намират заедно в кабината сякаш принадлежаха на това място. Тя се бе настанила без излишно суетене или оплакване, макар той да се досещаше, че е изморена и ѝ е неудобно.

Изглеждаше толкова крехка, един по-силен вятър можеше да я издуха. По бузите и устните ѝ нямаше капка цвят, а изгубените три килограма, не ѝ бяха излишни. Лекарите го увериха, че възстановяването върви по план и е напълно добре, че бременността е в ранен период, за да може да се каже нещо за състоянието на бебето, но са взети всички мерки и вярват, че плодът е добре.

Мисълта за бебето вълнуваше Чанс, но още повече го безпокоеше, че бременността отнема от силите на Съни и забавя нейното оздравяване. Бяха ѝ необходими всички запаси на организма, но природата си знаеше своето — бебето беше на първо място. Единственият начин да бъде сигурен, че тя има всичко необходимо, бе да я обгражда с грижи всяка свободна минута, да я глези и да ѝ угажда. А най-доброто място за тази цел бе планината Макензи.

Разбира се, беше се обадил на родителите си и им бе съобщил за пристигането на Съни. Обясни им цялата ситуация — че е бременна и че той ще се ожени за нея, че му е дяволски бясна и още не му е простила. Беше си поставил доста трудна задача — да си върне нейното благоволение. Когато я заведеше в планината, помисли си той, щяха да имат цялото време на света, за да изгледят разногласията помежду си.

Както се очакваше, Мери беше във възторг и нито секунда не се усъмни, че синът ѝ ще получи прошка. Тя постоянно го подтикваше към брак, като му говореше за новите внуци, затова сега си мислеше, че всичките ѝ съкровени мечти се сбъдваха.

А Чанс беше готов да изпълни всяко желание на Съни, защото знаеше, че всичко, което иска тя, е точно това, което иска и той. Колко пъти се беше клел, че никога няма да се ожени и да има деца, но съдбата се бе намесила и подреди нещата по друг начин. Бракът го плашеше — не, ужасяваше го — до такава степен, че дори не се опита да говори за това със Съни. Не знаеше как да ѝ разкрие истината за себе си, която тя непременно трябваше да научи. Още по-малко си представяше реакцията ѝ след неговото предложение — ще приеме или ще го прати по дяволите.

Единственото нещо, което му даваше надежда, бе признанието ѝ, че го обича. Не беше го казала нито един път от момента, в който всичко се беше разкрило, но тя не бе от тези жени, които лесно се влюбват. Ако в сърцето ѝ бе останала поне искрица любов, и той не бе успял до сега да я изгаси, задължително щеше да намери начин да възпламени огъня отново.

Чанс приземи самолета на пистата, собственост на Зейн. Сърцето му пропусна един удар, когато видя всички, които ги очакваха. Дори Съни се заинтригува и се изправи в седалката. За първи път от раняването си проявяваше признак на жив интерес.

— Какво става? — попита тя.

Духът му се повдигна и той се усмихна.

— Прилича на тържествено посрещане от високо равнище.

До пистата бе събран целият клан Макензи. Всички. Джош и Лорен от Сиатъл с тримата им синове, Майк и Шиа с двете им момчета, Зейн и Бари — в ръка с по един от близнаците. Там стоеше Джо в своята военна униформа с огромно количество лентички за заслужени отличия. Чанс не знаеше, как бе намерил време в напрегнатия си график, но от друга страна, на Джо всичко му бе позволено. По дяволите, нали бе с най-висок военен чин в страната. Каролайн, която изглеждаше дяволски добре за възрастта си, стоеше до него облечена в шикозни три четвърти тюркоазни панталони капри и бели сандали. Тя беше един от най-известните физици в света и ѝ бе почти невъзможно да се освободи за по-голям период от време. С тях бяха и петимата им синове. Най-големият — Джон, този път не беше единствения, който беше дошъл с приятелка. Там бяха Марис и Мак,

който внимателно я придържаше за талията. В центъра на тази тълпа бяха мама и татко, който държеше в ръце сияещата Ник.

Всички те, включително и малките деца, стискаха в ръцете си балони.

— О, Боже... — прошепна Съни.

В бледите ъгълчета на устните ѝ се появи усмивка, първата, която Чанс виждаше за осем дни.

Той спря двигателя и излезе, след това отиде до другата врата и внимателно взе Съни на ръце. Тя бе така смутена от посрещането, че не разбра, как обви с ръце врата му.

Може би, това послужи като сигнал. Уолф се наведе и постави Ник на земята. Тя излетя към Чанс, като куршум, подскачайки и крещейки името му в обичайната скоропоговорка:

— Чичо Данс, чичо Данс, чичо Данс!

Балонът, който държеше подскачаше, като луд. Цялата тълпа се понесе след момиченцето.

За секунди се оказаха заобиколени. Чанс се опита да представи всеки на Съни, но врявата заглушаваше гласа му. Снахите му — да бъдат благословени, се смееха и разговаряха с нея, все едно се познаваха от години, а мъжете флиртуваха. Мери сияеше, а над всичко това се извисяваше детското гласче на Ник:

— Ти имаш класива-плекласива локля.

Момиченцето поглаждаше с ръчичка коприненият халат на Съни и се усмихваше с цялата си уста.

Джон се наведе и прошепна нещо в ухото на братовчедка си.

— Крррасива — повтори Ник, като разтегна р-то, — ти имаш красива-плекласива локля.

Всички около нея закимаха одобрително и тя засия.

Съни се разсмя.

От този звук, сърцето на Чанс подскочи, той се задави от вълнение и за секунда притвори очи.

Когато ги отвори, Мери взе нещата в свои ръце.

— Може би си много уморена — обърна се към Съни със своя нежен и напевен южен говор, — не трябва да се тревожиш за нищо, скъпа. Вече съм ти приготвила леглото и можеш да си почиваш, колкото желаеш. Чанс, занеси я в колата и моля те, бъди по-внимателен с нея.

— Да, мем — отговори той.

— Чакай! — извика внезапно Ник. — Заблавих калтичката!

— Каква картичка? — попита Чанс и обърна Съни така, че да вижда неговата племенница.

Детето бръкна в джоба на малките си червени панталонки и извади един смачкан лист хартия. Повдигна се на пръстчета и го подаде на Съни.

— Сама я наплавих — каза гордо тя, — гама ми помогна.

Съни разгърна листа.

— Писах с челвения молив — поясни Ник, — защото е толкова класив.

— Права си — съгласи се Съни и неочаквано звучно преглътна.

Чанс погледна надолу и видя, че листа трепери в ръката ѝ.

Буквите бяха криви, неравномерни, с най-различна големина. Малкото момиченце сигурно дълго се бе трудило над нея с помощта на търпеливата и опитна Мери, защото думите бяха написани без грешка.

— Добре дошла у дома Съни! — прочете на глас Съни и се смръщи. — Това е най-красивата картичка, която някога съм получавала — каза тя, след което мушна лице във врата на Чанс и избухна в плач.

— Да — каза Майкъл, — тя е бременна, всичко е наред.

Беше трудно да се каже, кой в кого се влюби повече: Съни в Макензи или Макензи в Съни. След като Чанс я постави в средата на огромното легло, което Мери бе приготвила за нея, тя се почувства, като кралица приемаща поданиците си. Никой не спомена и думичка, че това е старата спалня на Чанс.

Не ѝ се спеше, затова седна подпряна на няколко възглавници и около нея се разположиха на столове, по пода, дори и на леглото, всички жени Макензи с по-голямата част от малките палавници. Близнаците без умора пълзяха от единия край на кревата до другия, като за равновесие стискаха в юмручета меката тъкан на одеялото и не преставаха неразбрано да мърморят на, както го наричаше Бари, езика на близнаците. Шиа гъделичкаше легналият на пода Бенджи, който молеше: „Още, Още!“, когато тя прекъсваше веселието. Ник с червен молив в ръка седеше на леглото със скръстени крака и изписваше

буквите на още една картичка. След големия успех на първата, момиченцето реши да направи още една, за Бари, предварително украсена отстрани с красиви звездички. Като лекар, Лорен се интересува от всички подробности около раната и физическото ѝ състояние. Каролайн решише косата ѝ и импровизираше модна прическа, като вдигна златните къдрици високо на главата ѝ и пусна от страни по няколко тънки секси кичурчета. Марис с блестящи тъмни очи ѝ разказваше за собствената си бременност, а Мери наблюдаваше всички отстрани.

Като остави близките си да плетат магическата мрежа около Съни, за да я приобщат към сърдечната топлина на новото семейство, Чанс отиде в конюшните. Напрежението, безпокойството и дори леката паника, не го оставяха, затова имаше нужда от тишина и уединение. Когато към полунощ всичко се успокоеше, щеше да проведе сериозен разговор със Съни. Не трябваше повече да отлага. Отчаяно се молеше, тя да му прости лъжите, които ѝ бе наговорил и заради които се бе отдръпнала от него, защото я обичаше толкова много, че не можеше да живее без нея. Когато се бе разплакала в ръцете му и бе скрила лице във врата му, сърцето му почти спря, защото вместо да се извърне на страни, тя бе потърсила утеха в него.

И бе започнала отново да се смее. Не беше чувал нищо приятно в живота си от този смях, от който почти винаги му се завиваше свят. Не можеше да си представи живота без нейния смях.

Той сложи ръце върху горната част на вратата на едно от отделенията в обора и склони глава на тях. Тя трябваше да му прости. Трябваше.

— Трудно е, нали? — каза Уолф с дълбокия си глас, като застана до Чанс и постави ръце до неговите. — Да обичаш една жена. Това е най-хубавото нещо на света.

— Никога не съм мислил, че ще ми се случи — измъчено отговори Чанс. — Бях толкова внимателен. Никакъв брак, никакви деца. Всичко трябваше да приключи с мен. Но тя ме заслепи. Толкова бързо се влюбих, че нямах време да помисля за спасяване.

Уолф се изправи и присви черните си очи.

— Какво искаш да кажеш с това да приключи с мен? Защо не искаш деца? Ти толкова ги обичаш.

— Да — отвърна тихо Чанс, — но те са Макензи.

— И ти си Макензи — дълбокият глас разряза тишината, като стомана.

Чанс уморено потърка тила си.

— В това е проблема. Аз не съм истински Макензи.

— Искаш ли да отидеш в къщата и да кажеш там на една малка жена, че ти не си неин син? — попита рязко Уолф.

— По дяволите, не! — нямаше начин да причини такава болка на майка си.

— Ти си мой син. В пълния смисъл на тази дума, ти си мой.

Истината в думите смири Чанс и той отново отпусна глава на ръцете си.

— Никога не успях да разбера, как ме прие толкова лесно. Ти знаеше какъв начин на живот водех тогава. Не с всички подробности, а като цяло. Все едно бях диво животно. Мама си нямаше и понятие за това. Но ти... и все пак ме доведе в дома си и ми разреши да бъда до мама и Марис...

— И доверието беше оправдано, нали? — попита Уолф.

— Можеше да стане и друго. Нямаше как да знаеш — Чанс замълча, вглеждайки се в тъмнината дълбоко в себе си. — Убих човек, когато бях на десет, може би на единадесет — продължи той, без емоции, — това бе дивото дете, което пусна у дома си. Крадах, лъжех, нападах другите деца, биех ги, а след това им взимах всичко, което си поисках. Това е детето, което бях. И то винаги ще живее в мен.

Уолф го погледна с остър поглед.

— Щом ти се е наложило да убиеш на десет, предполагам, че копелето си го е заслужило.

— Да, той си го заслужи. Децата, които живеят на улицата са лесна плячка за перверзниците — той стисна ръце. — Длъжен съм да разкажа на Съни. Не мога да я помоля да се омъжи за мен, без да я предупредя в какво се забърква и какви гени ще наследят децата ни — изсмя се хрипливо, — макар че и понятие си нямам какви са моите гени. Не знам нищо за родителите си, може майка ми е била наркоманка, проститутка или...

— Спри — каза Уолф със смразяващ глас.

Чанс вдигна глава и го погледна — него, единствения баща, който имаше и мъжът, когото уважаваше най-много на света.

— Не знам кой те е родил — заяви Уолф, — но, аз познавам породите синко, и те уверявам, че ти си чистокръвен. Знаеш ли за какво съжалявам най-много в живота си? Че не те намерих по-рано. Че не изпитах щастието, да видя как правиш първите крачки, държейки моите пръсти, че не се събуждах да те успокоявам, когато ти никнат първите зъбки, или когато боледуваш. Че не съм те подкрепял, когато ти е била нужна подкрепа, като на всяко малко дете. Когато се появи у нас, ти вече нямаше нужда от това, защото беше като капризно диво жребче. Не понасяше да те докосват и аз се постарях да уважа това. Но има едно нещо, което трябва да знаеш. Аз се гордея с теб, както с никой друг в моя живот, защото си един от най-добрите мъже, които познавам. Ти трябваше да работиш много повече от другите, за да станеш това, което си сега. Ако ми предоставеха възможността да избирам дете за осиновяване от целия свят, аз щях да избира само теб.

Чанс гледаше баща си с влажни очи. Уолф Макензи прегърна сина си и го притисна към гърдите си така, както бе мечтал през всичките тези години.

— Щях да избира само теб! — повтори той отново.

Чанс влезе в спалнята и тихо затвори вратата след себе си. Тълпата роднини отдавна се беше разпръснала. Повечето се прибраха по домовете си, а някои останаха да пренощуват у Зейн и Майкъл. Съни изглеждаше уморена, но вече имаше малко цвят по бузите.

— Как се чувстваш? — попита тихо той.

— Изчерпана — отговори тя, без да го поглежда, — но по-добре.

Чанс приседна на края на леглото, като се стараеше да не я притеснява.

— Има някои неща, които трябва да ти кажа — започна той.

— Ако ще се оправдаваш, не си губи времето — сърдито му отвърна тя, — ти ме използваш. Добре. Бъди проклет, нямаше право, да отиваш толкова далеч! Знаеш ли как се чувствам аз? Като последната глупачка се влюбих в теб, а ти си си играел твоите шпионски игри. Нима егото ти...

Чанс сложи длан на устните ѝ. Над смуглите му пръсти, сивите очи на Съни святкаха с неукротима ярост. Той въздъхна дълбоко.

— Първото и най-важното: Обичам те! Това не е игра. Започнах да се влюбвам още в минутата, в която те видях. Опитах се да го потисна, но... — повдигна рамене и се върна към главното. — Обичам те толкова много, че отвътре всичко ме боли. Знам, че не съм достатъчно добър за теб...

Съни със замах отхвърли ръката му от устата си и се вгледа в него.

— По принцип съм съгласна, след това, което направи... но какво искаш да кажеш?

Той пое ръцете ѝ и въздъхна с облекчение, когато тя не го отблъсна.

— Аз съм осиновен — започна Чанс. — Това не е нещо необичайно, даже е нещо добро. Но не знам нищо за биологичните си родители. Просто са ме изхвърлили и са забравили за мен. Израснах на улицата, като див звяр, в пълния смисъл на думата — на улицата. До четиринадесетата ми годишнина, когато ме осиновиха, няхах дом. Моите родители може да се окажат най-недостойните хора на планетата. Може би са точно такива, след като са ме оставили да умра от глад. Повече от всичко на света искам да изживея остатъка от живота си с теб, ако се съгласиш, да се омъжиш за мен, но трябва да знаеш в какво се забъркваш.

— Какво? — попита тя отново, като че ли не можеше да разбере какво ѝ говори.

— Исках да ти направя предложение много по-рано — честно ѝ призна Чанс, — но, по дяволите, нима имам право на това? Аз съм непредвидим. Никой не знае какво ще излезе от мен. Щях да те пусна да си отидеш, но след като разбрах за бебето... не можех да го направя. Аз съм егоист, Съни. Искам всичко: теб и нашето бебе. Ако мислиш, че можеш да поемеш риска...

Съни се отдръпна с такъв недоверчив и възмутен поглед, че Чанс едва го понесе.

— Не мога да повярвам — каза ядосана и го зашлеви през лицето.

Силите ѝ още не се бяха възвърнали, но все пак успя да го удари. Той седеше мълчаливо, дори не смееше да протегне ръка и да разтърка бузата си. Сърцето му се сви и започна бавно да умира. Щом искаше да го удря, нека го прави, той си го заслужаваше.

— Глупак! — избухна тя. — За Бога, баща ми беше терорист! Това е моето наследство, а ти си седнал да се притесняваш, че не знаеш кои са истинските ти родители?! По дяволите, как бих искала нищо да не знам за баща си! Не мога да повярвам! А аз си мислех, че не ме обичаш! Всичко щеше да бъде наред, ако знаех, че ме обичаш!

Стреснат, Чанс произнесе прочувствено проклятие, една от думите забранени да се казват в присъствието на Ник. Но при дадените обстоятелства, тя прозвуча съвършено безобидно. Той се загледа в прекрасното ѝ възмутено лице и тежестта изчезна от гърдите му, сякаш никога не е била там. Изведнъж му се прииска да се смее.

— Обичам те, толкова много, че почти полудях. Ще се омъжиш ли за мен?

— Ще се наложи — сърдито каза тя, — имаш нужда от пазач. И нека ти кажа още нещо Чанс Макензи, ако мислиш да продължаваш да обикаляш света с нож и пистолет в търсене на висок адреналин, по-добре си помисли пак. Ще си останеш в къщи с мен и бебето. Разбрано ли е?

— Ясно! — каза той. В края на краищата, мъжете Макензи правеха всичко, за да бъдат жените им щастливи.

ЕПИЛОГ

Съни спеше измъчена от дългото раждане, от напрежението и страха, изживени при хирургическата намеса, която се бе наложила, защото бебето така и не поиска да излезе само. Под очите ѝ имаше тъмни сенки, но Чанс знаеше, че никога не е била по-красива. Когато положи бебето в ръцете ѝ, лицето ѝ засия от възторг. До края на дните си нямаше да забрави този момент.

Медицинският персонал си бе свършил работата и беше излязъл, като остави насаме младите родителите и новороденото.

Чанс гледаше надолу към сбръчканото измъчено лице на сина си. Бебето спеше дълбоко, все едно бе пробягало маратон. Пухкавите му малки ръчички бяха свити в юмручета, а на главичката си имаше нежна черна косичка. За цвета на очите му бе още рано да се съди, но защо ли му се струваше, че щяха да имат същия вълшебен сив цвят, като очите на Съни.

Изад вратата се подаде главата на Зейн.

— Здравсти! — поздрави много тихо. — Пратиха ме да разузная. Тя все още ли спи?

Чанс погледна жена си, която спеше дълбоко, като новороденото.

— Имаше труден ден.

— Е, по дяволите, той тежи четири килограма и тръгна да излиза неправилно. Нищо чудно, че ѝ трябваше помощ — Зейн влезе в стаята и се усмихна докато разглеждаше малкото човече. — Дай ми го, нека да го подържа малко. Време му е да се запознае със семейството — той взе бебето от ръцете на брат си и умело го притисна към гърдите си. — Аз съм чичо Зейн. Ще се срещаме много често с теб. Аз имам две малки момчета, които си мечтаят да играят с теб. А леля ти Марис — след малко ще се запознаеш с нея — има бебе, малко по-голямо от теб. Ще намериш много приятели за игра, само отвори очички и се огледай наоколо.

Очичките на бебето не се отвориха, дори когато Зейн започна да го люлее. Малката розова устичка се движеше в инстинктивно бозаене.

— Толкова бързо забравяме, колко малки се раждат — нежно каза Зейн и погали с големия си пръст малката пълна бузка. После вдигна глава и хитро се усмихна. — Изглежда, аз съм единствения, който знае, как се правят малки момиченца.

— Да, добре. Но имай предвид, че това е едва първия ми опит.

— Ще остане и последният ти, ако всички тежат по четири килограма — раздаде се глас от леглото. Съни въздъхна и отстрани падналата коса от очите си, усмивка озари лицето ѝ, когато видя сина си. — Дайте ми го — каза и протегна ръце.

Съществуваеше неписан протокол при подобни действия. Зейн подаде бебето на Чанс, а той го занесе на Съни и го положи в ръцете ѝ. Без значение колко често бе наблюдавал това събитие, то винаги го трогваше до сълзи: когато между една майка и нейното дете се установяваше една по-особена, специална връзка. Още с първия си поглед, те сякаш разпознаваха, че този до тях ще бъде най-близкия им човек в живота.

— Чувстваш ли се достатъчно добре за компания? — попита Зейн. — Мама с нетърпение очаква момента, в който ще може да прегърне най-малкия си внук.

— Чувствам се добре — заяви Съни, макар Чанс да знаеше, че не е така. Той целуна жена си и дори сега, между тях прехвъркна страстна, ярка искра, въпреки че синът им бе само на няколко часа. Тя се отдръпна назад и смутено се засмя.

— Махни се от мен, развратник такъв — каза, за да го подразни и той се засмя.

— Какво име ще му дадете? — поиска да узнае Зейн. — Питаме ви от няколко месеца, а вие все не отговаряте. Няма да може да пазите тайната още дълго време!

Чанс прокара пръст по нежната бузка на сина си, след това прегърна Съни и ги притисна и двамата към гърдите си. Животът не можеше да бъде по-хубав.

— Уолф — каза Чанс. — Той ще се казва Уолф.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.